SALLY ROONEY

Conversații

CU PRIETENI

Colecția
BYBLOS

SALLY ROONEY s-a născut în 1991 și a crescut în Castlebar, Irlanda, împreună cu un frate mai mare și o soră mai mică. A studiat limba engleză la Trinity College din Dublin și a continuat cu un masterat în științe politice, pe care nu l-a terminat. Ulterior s-a înscris și a absolvit tot la Trinity College un masterat în literatură americană.

Totodată, Rooney este o renumită spiceriță și polemistă. Astfel, în 2013 a obținut locul întâi la campionatul de dezbateri al universităților din Europa. Înainte de a publica prima ei carte, a lucrat ca administrator la un restaurant. Din 2014, Sally Rooney a început să scrie constant, iar cartea sa de debut, *Conversații cu prieteni*, a fost primită cu entuziasm de criticii literari, autoarea fiind declarată un Salinger al generației Snapchat sau o Jane Austen a oamenilor vulnerabili. A doua sa carte, *Normal people*, apărută în 2018, s-a aflat pe lista titlurilor nominalizate la Premiul Man Booker Prize 2018 și este în curs de apariție la Curtea Veche Publishing.

Ambele cărți vor fi ecranizate.

SALLY ROONEY

Conversații cu prieteni

Traducere din engleză
de Theo Herghelegiu

CURTEA VECHE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROONEY, SALLY
Conversații cu prieteni / Sally Rooney ;
trad. de Theo Herghelegiu. - București :
Curtea Veche Publishing, 2019
ISBN 978-606-44-0160-1

I. Herghelegiu, Theo (trad.)

821.111

Redactori: Andreea-Cătălina Drăghici, Ludovic-Ștefan Skultéty
Corector: Elena Tătaru
Tehnoredactor: Dana Ionașcu

CURTEA VECHE PUBLISHING
str. Aurel Vlaicu nr. 35, București, 020091
redacție: 0744 55 47 63
distribuție: 021 260 22 87, 021 222 25 36, 0744 36 97 21
fax: 021 223 16 88
redactie@curteaveche.ro
comenzi@curteaveche.ro
www.curteaveche.ro

SALLY ROONEY
CONVERSATIONS WITH FRIENDS
Copyright © 2017, Sally Rooney
All rights reserved.

© Curtea Veche Publishing, 2019
pentru prezenta ediție în limba română

ISBN 978-606-44-0160-1

În vremuri de criză, toți trebuie să decidem,
iar și iar, pe cine să iubim.

FRANK O'HARA

PARTEA ÎNTÂI

1

Bobbi şi cu mine am întâlnit-o pe Melissa pentru prima dată la o seară de poezie, unde am recitat împreună. Melissa ne-a făcut o poză în faţa barului, cu Bobbi fumând şi cu mine, stingherită, ţinându-mi încheietura mâinii stângi cu dreapta, de parcă mi-ar fi fost teamă c-o s-o ia din loc, desprinzându-se de corp. Folosea un aparat foto profesional, din ăla mare, la care avea un săculeţ plin c-o droaie de obiective speciale. Fuma şi vorbea în timp ce ne făcea poze. Sporovăia despre interpretarea noastră, iar noi trăncăneam despre lucrările ei, de care aflaserăm de pe net. Pe la miezul nopţii s-a-nchis barul. Atunci a-nceput şi ploaia, iar Melissa ne-a zis că suntem bine-venite la ea acasă, dacă vrem să mai bem ceva.

Ne-am aruncat toate într-un taxi şi ne-am pus centurile de siguranţă. Bobbi stătea la mijloc, întoarsă către Melissa, cu care făcea conversaţie, aşa că îi puteam vedea ceafa şi urechiuşele, ca nişte linguriţe. Melissa i-a dat şoferului o adresă undeva, în suburbii, în Monkstown, iar eu am întors capul spre geam.

La radio s-a auzit o voce care spunea niște vorbe: anii optzeci... pop... clasici. Apoi au băgat un *jingle*. Aveam emoții, dar eram pregătită pentru provocarea de a merge acasă la o necunoscută, gândindu-mă deja la complimente și anumite expresii ale feței, care să garanteze un comportament fermecător.

Casa era un duplex din cărămidă roșie, cu un sicomor în curte. În lumina felinarelor, frunzele păreau portocalii și artificiale. Îmi plăcea la nebunie să văd cum arată casele oamenilor, mai ales ale acelora oarecum celebri, așa, ca Melissa. Am decis imediat să reții tot ce pot legat de casa ei, pentru ca ulterior s-o descriu altor prieteni de-ai noștri, iar Bobbi să confirme.

Când Melissa ne-a invitat înăuntru, un cocker femelă, mic, și roșcat, a străbătut în goană holul spre noi și a-nceput să latre. În hol era cald și luminile erau aprinse. Lângă ușă se afla o măsuță joasă pe care cineva lăsase o grămăjoară de mărunțiș, o perie de păr și un tub de ruj cu capacul desfăcut. O reproducere după Modigliani, nud de femeie culcat, atârna deasupra scărilor. Mi-am zis: e ditamai casa. O întreagă familie ar putea locui aici.

Avem musafiri, a strigat Melissa către capătul holului.

Nu a apărut nimeni, așa că am urmat-o în bucătărie. Îmi aduc aminte că am zărit un bol din lemn închis la culoare, plin cu fructe coapte, și că am remarcat pavilionul de sticlă. Oameni bogați, m-am gândit. Pe vremea aia mă gândeam mereu la oamenii bogați.

Cățelușa ne-a urmat în bucătărie, amușinând printre picioarele noastre, dar Melissa a ignorat-o, așa că și noi am făcut la fel.

Vin? a întrebat Melissa. Alb sau roșu?

A turnat în niște pahare de dimensiunea unor castroane și ne-am așezat toate trei în jurul unei mese scunde. Ne-a întrebat cum am început să colaborăm pentru spectacolele de recitare în duet. Tocmai absolviserăm anul trei la facultate, însă recitam împreună de când eram colege de școală. Examenele abia se terminaseră. Era sfârșit de mai.

Melissa avea aparatul foto pe masă și, din când în când, îl lua și mai făcea câte o poză, râzând cu un aer autoironic de faptul că era „dependentă de muncă". Și-a aprins o țigară și a scuturat-o de marginea unei scrumiere kitsch. În casă nu mirosea deloc a tutun, așa că m-am întrebat dacă obișnuia să fumeze vreodată înăuntru.

Mi-am făcut prietene noi, a zis.

În ușa bucătăriei apăruse soțul ei. Ne-a salutat ridicând mâna, iar câinele a început să latre, să chelălăie și să alerge în cerc.

Ea e Frances, a spus Melissa. Iar ea e Bobbi. Sunt poete.

El și-a scos o sticlă de bere din frigider și a deschis-o de marginea blatului.

Hai și stai cu noi, i-a zis Melissa.

Mda, mi-ar plăcea, da' ar trebui s-apuc să dorm un pic înainte să mă urc în avion.

Cățelușa a sărit pe un scaun de bucătărie, lângă bărbat, care stătea în picioare. A întins absent o mână și a mângâiat-o pe cap. A întrebat-o pe Melissa dacă a hrănit animalul și ea i-a răspuns că nu. A luat cățelușa în brațe și a lăsat-o să-l lingă pe gât și pe barbă. A zis apoi c-o va hrăni el și a dispărut pe ușa bucătăriei așa cum venise.

Nick filmează mâine dimineață în Cardiff, ne-a informat Melissa.

Știam deja că soțul ei e actor. El și Melissa erau fotografiați mereu la varii evenimente, iar noi aveam prieteni ai prietenilor care îi cunoscuseră. Avea o față impunătoare, distinsă, iar la trup arăta de parcă ar fi putut lejer s-o țină pe Melissa într-o mână și cu cealaltă să-i bată pe răufăcători.

E foarte înalt, a remarcat Bobbi.

Melissa a zâmbit ca și cum „înalt" ar fi fost un eufemism pentru ceva, însă nu neapărat un lucru flatant. Conversația și-a urmat cursul. Ne-am lansat într-o scurtă discuție despre guvern și Biserica Catolică. Melissa ne-a întrebat dacă suntem religioase, iar noi am răspuns că nu. Ne-a zis că anumite evenimente, cum ar fi nunțile, ori înmormântările, i se par „reconfortante într-un mod sedativ". Sunt ceva ce ține de comuniune, a spus. Asta-i o chestie mișto pentru individualiștii nevrotici. În plus, am mers la școală în cadrul unei mânăstiri, deci încă mai știu pe de rost majoritatea rugăciunilor.

Şi noi am mers la o astfel de şcoală, a zis Bobbi. Am avut ceva probleme.

Melissa a rânjit şi a spus: cam ce fel?

Păi, eu sunt gay, a zis Bobbi. Iar Frances e comunistă.

Şi nu cred că mai ştiu vreo rugăciune, am adăugat.

Am stat mult la taclale, la un pahar. Ţin minte că am vorbit de poeta Patricia Lockwood, pe care o admiram şi, de asemenea, despre ceea ce Bobbi numea cu dispreţ „feminismul discriminării salariale". Am început să mă simt un pic obosită şi ameţită. Nu-mi venea nimic spiritual în minte şi-mi era foarte greu să-mi compun o mină care să exprime simţul umorului. Cred că am râs şi am dat din cap la greu. Melissa ne-a spus că lucrează la un nou volum de eseuri. Bobbi îl citise pe primul, însă nu şi eu.

Nu e foarte bun, mi-a mărturisit Melissa. Stai să-l vezi pe următorul.

Pe la ora trei, ne-a condus în camera de oaspeţi şi ne-a spus ce bine-i pare că ne-a cunoscut şi cât de mult se bucură că rămânem peste noapte. Ne-am băgat în pat, iar eu am început să mă holbez la tavan, simţindu-mă foarte beată. Camera se învârtea în ture scurte. Cum îmi reglam privirea după o tură, începea imediat alta. Am întrebat-o pe Bobbi dacă are aceeaşi problemă, dar mi-a zis că nu.

E grozavă, nu crezi? a întrebat Bobbi. Melissa.

Îmi place, am răspuns.

Îi auzeam vocea pe coridor şi paşii prin camere. La un moment dat, câinele a lătrat şi ea a strigat ceva şi pe urmă a intervenit glasul soţului. Dar după asta am adormit. Nu l-am auzit când a plecat la aeroport.

/

Bobbi şi cu mine ne întâlnirăm în gimnaziu. Pe vremea aia Bobbi era foarte arogantă şi una, două era reţinută după ore pentru acele abateri disciplinare numite în şcoala noastră „perturbarea procesului de predare şi învăţare". Când aveam vreo şaisprezece ani şi-a făcut piercing şi s-a apucat de fumat. Nimeni n-o plăcea. Odată a fost exmatriculată temporar pentru că a scris pe perete, lângă un crucifix din ipsos: „mă fut în el de patriarhat". N-a existat niciun sentiment de solidaritate legat de acest incident. Bobbi a fost catalogată drept teribilistă. Până şi eu a trebuit să recunosc faptul că procesul de predare şi învăţare a fost mult mai liniştit în săptămâna cât a lipsit ea.

Când aveam şaptesprezece ani a trebuit să participăm la o seară dansantă pentru strângere de fonduri, în sala de festivităţi a şcolii, unde un glob de discotecă spart arunca luminiţe pe tavan, şi geamurile erau străjuite de bare metalice. Bobbi purta o rochie de vară frivolă şi părea nepieptănată. Era radioasă şi emana atracţie, ceea ce presupunea un efort serios din partea tuturor ca s-o ignore. I-am spus că-mi place rochia ei. Mi-a oferit

nişte vodcă din sticla de Coca-Cola pe care o avea la ea şi m-a întrebat dacă restul şcolii era încuiat. Am verificat uşa de la intrarea de serviciu şi am constatat că era deschisă. Toate luminile fuseseră stinse şi nimeni nu se afla prin zonă. Se auzea zumzetul muzicii prin podele, ca şi cum ar fi sunat telefonul cuiva. Bobbi mi-a mai dat nişte vodcă şi m-a-ntrebat dacă-mi plac fetele. Era foarte simplu să te porţi dezinhibat în preajma ei. Am zis doar atât: sigur.

Nu trădam loialitatea nimănui devenind iubita lui Bobbi. N-aveam nicio prietenă apropiată, iar pauzele de prânz mi le petreceam citind manuale şcolare în bibliotecă. Îmi plăceau celelalte fete, le lăsam să-şi copieze temele de la mine, însă eram singură şi nu mă simţeam demnă de o prietenie adevărată. Întocmeam liste cu lucrurile pe care trebuia să le modific în bine la persoana mea. După ce am început să mă întâlnesc cu Bobbi, totul s-a schimbat. Nimeni nu mi-a mai cerut vreodată temele. În pauza de prânz ne plimbam prin parcare ţinându-ne de mână, iar oamenii îşi întorceau privirea, plini de răutate. Era distractiv; pentru prima oară în viaţa mea mă distram.

După ore ne întindeam la ea în cameră şi ascultam muzică şi analizam motivele pentru care ne apreciam reciproc. Purtam discuţii lungi şi intense, iar mie mi se păreau atât de importante, încât, seara, îmi notam din memorie anumite părţi din ele, în secret. Atunci când Bobbi vorbea despre mine, era ca şi cum m-aş fi văzut

în oglindă pentru prima dată. Şi în oglinzile reale începusem să mă privesc mult mai des. Mi se trezea interesul pentru corpul meu şi pentru faţa mea, chestie care nu se întâmplase înainte. O întrebam pe Bobbi lucruri cum ar fi: am picioare lungi? Sau scurte?

La serbarea de absolvire a şcolii s-a pus în scenă o piesă şi am jucat împreună. Unii părinţi au plâns, dar colegele noastre de clasă s-au uitat lung pe geamurile sălii de festivităţi sau au şuşotit între ele. Câteva luni mai târziu, după un an de relaţie, m-am despărţit de Bobbi.

/

Melissa voia să ne facă portretul într-un articol. Ne-a dat un e-mail întrebându-ne dacă eram interesate şi a trimis ataşat o parte din fotografiile făcute în faţa barului. Singură în cameră, am descărcat fişierul şi am deschis una dintre fotografii în *full screen*. Bobbi se uita la mine maliţios, cu ţigara în mâna dreaptă şi cu stânga trăgându-şi etola de blană. Alături de ea, arătam plictisită şi ciudată. Am încercat să-mi închipui numele meu scris într-un articol ilustrat, cu font Serif îngroşat. Am decis c-o să mă străduiesc mai mult s-o impresionez pe Melissa la următoarea întâlnire. Bobbi m-a sunat aproape imediat după ce a sosit e-mailul.

Ai văzut pozele? a întrebat. Cred că m-am îndrăgostit de ea.

Cu o mână țineam telefonul, iar cu cealaltă măream fața lui Bobbi pe ecran. Era o imagine de o calitate foarte bună, dar i-am dat zoom până au apărut pixelii.

Poate că te-ai îndrăgostit de mecla ta, i-am zis.

Faptul că am o meclă mișto nu înseamnă că-s narcisistă.

Am lăsat-o baltă. Încă mai dădeam zoom fotografiei. Știam că Melissa scrie pentru câteva site-uri literare importante și că lucrările ei sunt foarte răspândite online. Publicase un eseu celebru despre Oscaruri, pe care toată lumea îl posta din nou în fiecare an, cu ocazia decernărilor. Uneori scria despre personaje locale, artiști care-și vindeau munca pe Grafton Street sau cântăreți stradali din Londra, toate aceste articole fiind însoțite de fotografii frumoase ale subiecților, care arătau umani și plini de „personalitate". Am micșorat imaginea la dimensiunea ei reală și am încercat să mă uit la fața mea ca și cum aș fi fost un oarecare de pe internet, care dă peste fotografie. Era o față albă și rotundă, cu sprâncenele arcuite, cu privirea întoarsă de la obiectiv și ochii aproape închiși. Până și eu îmi dădeam seama ce fel de caracter am.

I-am răspuns la e-mail și i-am zis că suntem încântate de propunere, iar ea ne-a invitat la cină, ca să discutăm despre arta noastră și să mai facem niște poze. M-a-ntrebat dacă pot să-i dau câteva din poeziile mele și i-am trimis vreo trei, patru bucăți dintre cele mai reușite. Sub pretextul că ar trebui să alegem

ce să purtăm la cină, am discutat cu Bobbi pe larg ce anume o să poarte ea la cină. Am stat tolănită la mine-n cameră urmărind-o cum se studiază în oglindă, tot aranjându-şi şuviţe de păr din spate în faţă şi invers, cu un aer critic.

Deci, spui că te-ai îndrăgostit de Melissa, am zis.

Ceea ce vreau să spun este că mi s-a pus pata.

Ştii că e măritată.

Crezi că nu mă place? a întrebat Bobbi.

În faţa oglinzii, ţinea ridicată una dintre cămăşile mele din bumbac flanelat.

Cum adică să-i placă de tine? am spus. Vorbim serios sau facem mişto?

În principiu vorbesc serios. Am senzaţia că mă place.

În sensul unei aventuri extraconjugale?

Bobbi râse şi-atât. În general, când discut cu alţi oameni, mă prind dacă e cazul să-i iau în serios sau nu, dar cu Bobbi mi-era imposibil. Niciodată nu dădea semne că ar vorbi absolut serios sau absolut în glumă. Prin urmare, învăţasem să adopt o atitudine zen de acceptare a dubioşeniilor pe care le debita. Am privit-o cum îşi dă jos bluza şi-şi pune cămaşa albă. Îşi sufleca mânecile cu grijă.

Frumos? zise. Sau oribil?

Frumos. Arăţi bine.

2

A plouat toată ziua înainte să pornim spre Melissa pentru cină. Dimineața am stat în pat, am scris poezii și am apăsat tasta „Enter" de câte ori am avut chef. Într-un final am deschis jaluzelele, am citit știrile online și mi-am făcut un duș. Una dintre ușile apartamentului meu dădea în curtea interioară a clădirii, plină de vegetație și și cu un cireș înflorit, aflat în colțul îndepărtat al grădinii. Acum era aproape iunie, dar, în aprilie, petalele florilor sunt strălucitoare și mătăsoase, ca niște confetti. Cuplul de vizavi avea un bebeluș care plângea uneori noaptea. Îmi plăcea să locuiesc acolo.

În seara aia, m-am întâlnit cu Bobbi în centru și am luat un autobuz până în Monkstown. Găsirea adresei exacte a fost ca și cum am fi jucat „pasează coletul"*, desfăcând hârtie după hârtie. I-am zis asta lui Bobbi când ne aflam pe stradă, iar ea a replicat: crezi că am ajuns la premiu sau e încă un strat de ambalaj?

---

* Joc de copii în care un colet împachetat este dat din mână în mână, pe muzică, iar celui care se nimerește să țină coletul în clipa când muzica tace îi este permis să desfacă un strat de ambalaj. (*N. trad.*)

O să ne prindem după cină, i-am spus.

După ce am apăsat butonul soneriei, Melissa a deschis ușa, cu aparatul foto atârnându-i pe umăr. Ne-a mulțumit c-am venit. Afișa un zâmbet expresiv, conspirativ, pe care m-am gândit că probabil îl oferea tuturor subiecților ei, ca și când le-ar fi spus: tu nu ești un oarecare pentru mine, tu ești favoritul, ești special. Știam că urma să exersez zâmbetul ăla în oglindă, plină de invidie. Cockerul scheuna din ușa bucătăriei, în timp ce ne agățam jachetele în cuier.

În bucătărie, soțul ei toca legume. Cățeaua era realmente bucuroasă de oaspeți. A sărit pe un scaun și a lătrat preț de vreo zece, douăzeci de secunde, până ce el i-a spus să înceteze.

Beți un pahar de vin? a zis Melissa.

Noi am răspuns că da, bineînțeles, iar Nick a turnat în pahare. Îl căutasem pe net încă după prima întâlnire, în parte fiindcă era singurul actor pe care îl cunoscusem în viața privată. Cel mai mult lucra în teatru, dar juca și în filme și apărea și la televizor. Cu câțiva ani înainte, fusese nominalizat pentru un premiu important, însă nu-l câștigase. Dădusem peste o serie de imagini în care pozase la bustul gol, în majoritatea lor părând mult mai tânăr, unele înfățișându-l cum iese dintr-o piscină sau cum face duș, într-un serial TV care fusese suspendat cu mult timp în urmă. I-am trimis lui Bobbi linkul către pozele alea, cu mesajul: bărbatul-trofeu.

Melissa nu prea apărea în fotografii pe net, deşi se făcuse multă reclamă pentru colecţia ei de eseuri. Habar n-aveam de câtă vreme era măritată cu Nick. Niciunul dintre ei nu era îndeajuns de celebru pentru ca astfel de informaţii să apară online.

Deci, voi, gagicilor, scrieţi totul împreună? a zis Melissa.

O, Doamne, nu, a răspuns Bobbi. Frances scrie tot. Eu nici măcar n-o ajut.

Nu-i adevărat, am spus. Asta nu-i adevărat; mă ajuţi. Zice şi ea aşa.

Melissa şi-a lăsat capul pe-o parte şi a scos un fel de râset.

Bun, deci care dintre voi minte? a întrebat.

Eu eram aia care mințea. În afară de faptul că-mi umplea viaţa, Bobbi nu mă ajuta cu scrisul poemelor. Din câte ştiam, nu scrisese niciodată vreun fel de literatură. Îi plăcea să interpreteze monologuri de teatru şi să cânte balade antirăzboi. Pe scenă, ea era performeriţa-şefă, iar eu mă holbam la ea panicată, încercând să-mi aduc aminte ce urmează.

La cină ne-au servit spaghete în sos de vin alb, gros, şi tone de pâine cu usturoi. În majoritatea timpului, Nick a fost tăcut, iar Melissa ne-a pus întrebări. Ne-a făcut pe toţi să râdem la greu, dar în felul ăla în care faci pe cineva să mănânce ceva ce n-ar prea vrea să mănânce. Nu prea-mi plăcea genul ei de bună dispoziţie impetuoasă, dar era evident că Bobbi se bucura cu toată fiinţa.

Râdea chiar mai mult decât era cazul, iar asta se observa.

Cu toate că nu puteam să identific exact motivul, eram absolut convinsă că pe Melissa o interesa mai puțin procesul nostru de scriere, odată ce aflase că mă ocupam de el singură. Știam că subtilitatea acestei turnuri urma să fie de ajuns pentru ca Bobbi s-o nege ulterior, fapt ce mă enerva de parcă deja se-ntâmplase. Începeam să mă simt cam pe dinafară în toată combinația, ca și când dinamica ce prindea în sfârșit formă nu m-ar fi interesat sau nici măcar nu m-ar fi implicat. Aș fi putut încerca să mă angajez mai serios în discuție, dar probabil că îmi repugna ideea de a face un efort pentru a fi băgată-n seamă.

După masă, Nick a spălat toate vasele și Melissa a făcut poze. Bobbi s-a așezat pe un pervaz privind o lumânare aprinsă, râzând și făcând mecle drăgălașe. Eu nu m-am mișcat de la masă, dând gata al treilea pahar cu vin.

Îmi place la nebunie chestia cu fereastra, a spus Melissa. Putem să mai facem una la fel, dar în pavilion?

În pavilion se intra din bucătărie, printr-o ușă dublă. Bobbi a urmat-o pe Melissa, care a închis ușile în urma lor. O vedeam pe Bobbi șezând pe pervaz și râzând, doar că n-o puteam auzi. Nick a început să umple chiuveta cu apă fierbinte. I-am mai spus o dată că mâncarea a fost excelentă, iar el a ridicat privirea și a rostit: oh, mersi.

Prin geamul pavilionului am văzut-o pe Bobbi cum își șterge o urmă de machiaj de sub ochi. Încheieturi delicate, brațe lungi, elegante. Câteodată, când făceam vreo chestie banală, cum ar fi să vin pe jos de la serviciu sau să atârn rufele pe sfoară, îmi plăcea să-mi imaginez că arăt ca Bobbi. Ținuta ei era net superioară ținutei mele și avea o față remarcabil de frumoasă. Pentru mine, prefăcătoria asta era atât de reală, încât, atunci când îmi zăream din întâmplare silueta în vreun geam și-mi vedeam adevărata figură, trăiam un adevărat șoc al depersonalizării. Era dificil să-ncerc faza asta acum, când Bobbi se afla în câmpul meu vizual, și totuși am făcut-o. Mi-a venit să zic ceva stupid și impertinent.

Am impresia că sunt oferta care depășește cererea, am spus.

Nick privi spre pavilion, unde Bobbi își aranja ceva la păr.

Crezi că Melissa face favoritisme? zise el. Uite, dacă vrei, discut eu cu ea.

E-n ordine. Bobbi e favorita tuturor.

Pe bune? Sincer, tre' să recunosc că io-s mai entuziasmat de tine.

Ne-am privit. Mi-am dat seama că încerca să fie politicos, așa că am zâmbit.

Da, și eu am simțit că s-a legat ceva natural între noi, am zis.

Îmi place genul *poetă*.

Aha. Păi, să știi că am o viață interioară bogată.

A râs când a auzit asta. Știam că mă comport ușor inadecvat, dar nu mă simțeam prost. În pavilion, Melissa își aprinsese o țigară și-și lăsase aparatul de fotografiat pe o măsuță de sticlă. Bobbi aproba ceva, scuturând intens din cap.

M-așteptam să fie o seară de coșmar, da' a fost chiar frumos, a zis el.

S-a așezat la masă lângă mine. Îmi plăcea sinceritatea lui spontană. Realizam și faptul că mă uitasem la poze cu el semi-gol pe internet, iar el habar n-avea și, dintr-odată, informația asta mi s-a părut foarte comică și aproape că am vrut să i-o comunic.

Nici eu nu-s genul de persoană care se dă în vânt după petreceri, am replicat.

Cred că te-ai descurcat destul de bine.

Tu te-ai descurcat foarte bine. Te-ai descurcat grozav.

Mi-a zâmbit. Am încercat să țin minte tot ce spunea, ca să-i pot reproduce mai târziu lui Bobbi, însă, în capul meu, nu suna deloc amuzant.

Ușile s-au deschis și Melissa a intrat în bucătărie, ținând aparatul foto cu ambele mâini. A făcut un instantaneu cu noi șezând la masă, Nick cu paharul în mână, iar eu uitându-mă inexpresiv în obiectiv. Apoi s-a așezat în fața noastră și s-a uitat pe ecranul aparatului. Bobbi a revenit în bucătărie și și-a reumplut paharul fără să mai întrebe. Avea o expresie de fericire

pe chip şi mi-am dat seama că e beată. Nick s-a uitat la ea, dar n-a spus nimic.

Am dat de înţeles că ar trebui să ne grăbim să prindem ultimul autobuz şi Melissa a promis că ne va trimite fotografiile. Lui Bobbi i s-a cam scurs zâmbetul, dar era prea târziu pentru a sugera prelungirea vizitei. Deja ni se aduseseră hainele. Mă simţeam un pic ameţită, iar acum, că Bobbi nu mai zicea nimic, râdeam în sinea mea fără motiv.

Am mers pe jos cam zece minute până la staţia de autobuz. La început, Bobbi n-a scos o vorbă, aşa că am dedus că e supărată ori dezamăgită.

Te-ai simţit bine? am întrebat.

Mă îngrijorează Melissa.

Ce face!?

Cred că e nefericită, a spus Bobbi.

În ce sens nefericită? Ţi-a povestit ceva?

Nu cred că ea şi Nick sunt un cuplu fericit.

Pe bune? am zis.

E trist.

N-am menţionat faptul că Bobbi o văzuse pe Melissa doar de două ori, deşi poate c-ar fi trebuit s-o fac. Indiscutabil, Nick şi Melissa nu păreau topiţi unul după altul. Îmi mărturisise, din senin, că se aştepta ca cina organizată de nevastă-sa să fie „un coşmar".

Mie mi s-a părut un tip haios, am spus.

Abia dacă a deschis gura.

Mă rog, are un fel comic de a nu spune nimic.

Bobbi n-a râs. Am lăsat-o baltă. N-am schimbat mai mult de două, trei vorbe în autobuz, pentru c-am înțeles că n-o interesa legătura stabilită fără efort cu bărbatul-trofeu al Melissei, iar mie nu-mi trecea prin cap niciun alt subiect de discuție.

Când am ajuns în apartament, mă simțeam mai beată decât atunci când plecasem de la Melissa. Bobbi se dusese acasă la ea și rămăsesem singură. Am aprins toate luminile și m-am băgat în pat. Făceam asta câteodată.

/

Părinții lui Bobbi treceau printr-un divorț dureros în vara aceea. Eleanor, mama ei, fusese dintotdeauna o persoană fragilă emoțional, iar din pricina unor lungi perioade de boală neidentificată, Jerry, tatăl lui Bobbi, devenise părintele favorit în această despărțire. Bobbi le zicea mereu pe numele mic. Probabil că obiceiul ăsta debutase ca un act de rebeliune, iar acum părea doar o manifestare colegială, ca și cum familia lor era o mică afacere pe care o conduceau împreună. Lydia, sora lui Bobbi, avea paisprezece ani și nu părea să gestioneze situația cu același calm de care dădea dovadă Bobbi.

Părinții mei se despărțiseră când aveam doisprezece ani, iar taică-miu se mutase în Ballina, locul unde se cunoscuseră. Eu am rămas în Dublin împreună cu

mama până la terminarea şcolii, după care a plecat şi ea în Ballina. Când am intrat la facultate, m-am mutat într-un apartament din cartierul Liberties, care îi aparţinea fratelui lui taică-miu. Pe timpul şcolii închiria celălalt dormitor unei studente, aşa că trebuia să fac linişte seara şi să-mi salut politicos colega de apartament când ne întâlneam la bucătărie. În schimb, vara, când colega de apartament pleca la ea acasă, aveam voie să stau acolo singură şi să fac cafea oricând aveam chef şi să las cărţi deschise cu faţa-n jos oriunde se nimerea.

Lucram pe vremea aia ca stagiară la o agenţie literară. Mai era acolo un băiat, tot stagiar, pe nume Philip, pe care-l ştiam din facultate. Treaba noastră consta în citirea teancurilor de manuscrise şi scrierea unor rapoarte de câte o pagină despre valoarea lor literară. Care valoare era aproape întotdeauna nulă. Uneori, Philip citea cu voce tare, pe un ton sarcastic, pasaje scrise prost şi mă făcea să râd, dar asta nu se întâmpla niciodată în faţa adulţilor care lucrau acolo. Munceam trei zile pe săptămână şi amândoi primeam drept plată „un stipendiu", ceea ce însemna că, practic, nu primeam nimic. Mie nu-mi trebuia decât mâncare, iar Philip locuia la el acasă, astfel că banii nu prea contau pentru noi.

Uite-aşa se perpetuează privilegiile, mi-a spus Philip într-o zi, la birou. Nişte nemernici bogaţi, cum vom fi noi, o să primim stagiari pe care nu-i vom plăti şi care ne vor face treaba pentru care suntem angajaţi.

Vorbeşte în numele tău, i-am zis. Eu n-o să mă angajez niciodată.

3

În vara aceea, Bobbi şi cu mine am participat la multe evenimente care includeau recitaluri ori seri de open mic. Când ieşeam la fumat şi artiştii de sex masculin încercau să intre-n vorbă cu noi, Bobbi sufla fumul de ţigară cu putere şi nu spunea nimic, aşa că mie îmi revenea sarcina de reprezentant al amândurora. Ceea ce implica o mulţime de zâmbete şi efortul de a-mi aminti detalii din prestaţia lor. Îmi plăcea să joc genul ăsta de personaj – fata care zâmbeşte şi-şi aminteşte chestii. Bobbi mi-a spus că ea nu crede c-aş avea o „personalitate reală", dar a precizat că e un compliment. În general eram de acord cu evaluările ei. În orice moment mi se putea întâmpla să fac ori să zic ceva şi abia după aia să mă gândesc: aha, deci cam asta sunt eu.

După câteva zile, Melissa ne-a trimis un fişier cu imagini de la petrecere. Mă aşteptam ca Bobbi să apară în majoritatea pozelor, iar eu să fiu în câteva, simbolic; o faţă neclară în spatele unei lumânări aprinse, ducând la gură o furculiţă de spaghete. De fapt, în fiecare fotografie cu Bobbi apăream şi eu, de fiecare dată într-o

lumină perfectă, de fiecare dată încadrată frumos. Apărea și Nick, fază la care nu mă așteptasem. Avea o strălucire atrăgătoare, chiar mai puternică decât în realitate. M-am întrebat dacă ăsta o fi motivul pentru care e un actor de succes. Era imposibil să te uiți la setul de fotografii și să nu realizezi că el era principala prezență din încăpere, lucru pe care nu-l simțisem deloc pe viu.

Melissa nu se vedea în nicio imagine. În consecință, cina zugrăvită astfel în poze conținea o relație indirectă cu persoana la care veniserăm în vizită. În realitate, toate discuțiile noastre gravitaseră în jurul Melissei. Ea provocase toate reacțiile noastre de îndoială ori de admirație. Ea fusese cea la ale cărei glume se râsese de fiecare dată. Fără ea în imagini, cina părea să pună accentul pe alt personaj, să alunece în alte direcții, ciudate și subtile. Relațiile dintre cei care apăreau în fotografii, fără Melissa, deveneau neclare.

În poza mea preferată, priveam în obiectiv cu o expresie visătoare, iar Nick se uita la mine ca și când ar fi așteptat să spun ceva. Avea gura întredeschisă. Părea să nu fi observat aparatul. Era o fotografie bună, numai că în momentul în care fusese făcută eu priveam, de fapt, în sus, spre Melissa, iar Nick pur și simplu n-o observase intrând pe ușă cu aparatul. Imaginea surprinsese ceva intim, care nu se petrecuse niciodată în realitate; ceva eliptic și, cumva, bogat. Am salvat-o în fișierul „Downloads", ca să mă uit la ea mai târziu. Bobbi mi-a dat un mesaj cam la o oră după ce am primit pozele.

Bobbi: vezi ce bine arătăm, totuși?

Bobbi: mă-ntreb dacă le putem folosi ca poze de profil pe facebook

eu: nu

Bobbi: zice că lucrarea n-o s-apară sigur până-n septembrie

eu: cine zice

Bobbi: Melissa

Bobbi: ai chef să ieși diseară?

Bobbi: să vedem un film sau ceva

Bobbi voia ca eu să știu că ținuse legătura cu Melissa. Și-a atins scopul, în sensul că m-a impresionat, dar totodată mă simțeam și prost. Știam că Melissa o place mai mult pe Bobbi decât pe mine și nu-mi dădeam seama cum ar trebui să mă integrez în noua lor prietenie, fără să mă-njosesc pentru a le primi atenția. Îmi dorisem ca Melissa să fie interesată de mine, pentru că amândouă scriam, în schimb, ea nu părea să mă placă și nici măcar nu eram sigură că eu o plac pe ea. Varianta de a nu o lua în serios ieșea din discuție, pentru că ea publicase deja o carte, ceea ce însemna că mulți alții o luau în serios, chit că eu i-aș fi dat „ignore". La douăzeci și unu de ani nu aveam nicio realizare sau avere care să ateste că sunt o persoană așezată.

Îi spusesem lui Nick că toată lumea o place mai mult pe Bobbi decât pe mine, dar nu era chiar așa. Bobbi avea uneori un comportament necenzurat, agresiv, care

îi făcea pe oameni să nu se simtă în largul lor, pe când eu înclinam spre o amabilitate încurajatoare. De exemplu, mamele mă preferau pe mine, de departe. Și pentru că în general Bobbi trata bărbații cu dispreț sau în bășcălie, și bărbații sfârșeau prin a mă prefera pe mine. Evident, Bobbi mă lua la mișto pe tema asta. Odată mi-a dat pe e-mail o poză de-a Angelei Lansbury* și a scris la subiect: nucleul dur al fanelor tale.

Bobbi a trecut pe la mine în seara aia și n-a pomenit nimic de Melissa. Știam că e o stratagemă și că voia s-o-ntreb eu, ceea ce n-am făcut. Chestia asta sună mai pasiv-agresiv decât a fost în realitate. De fapt, am petrecut o seară mișto împreună. Am stat treze până târziu și am discutat, iar Bobbi a adormit pe salteaua din camera mea.

/

În noaptea aia m-am trezit nădușind, sub plapumă. Întâi mi s-a părut că-i un vis sau poate un film. Locul obiectelor din cameră era derutant și aveam impresia că mă aflu mai departe de ușă și de fereastră decât ar fi trebuit. Am încercat să mă ridic și am simțit în zona pelviană o durere ciudată, insuportabilă, care mi-a tăiat respirația.

Bobbi? am zis.

---

* Angela Lansbury este o actriță britanică, născută în 1925, cunoscută și pentru rolul principal din serialul *Verdict: crimă!* (*N. trad.*)

S-a-ntors pe partea cealaltă. Am încercat să mă întind peste marginea patului, ca s-o zgâlțâi, dar n-am reușit, iar efortul m-a epuizat. În același timp mă amuza intensitatea durerii, de parcă urma să mi se schimbe viața, într-un fel neprevăzut.

Bobbi, am spus. Bobbi, trezește-te.

Nu s-a trezit. Mi-am scos picioarele afară din pat și am reușit să mă ridic. Durerea era mai suportabilă dacă stăteam aplecată și-mi apăsam abdomenul cu putere. Am ocolit salteaua și m-am dus la baie. Ploaia se auzea puternic în plasticul lucios al aerisirii din perete. M-am așezat pe marginea căzii. Sângeram. Durerea obișnuită de la ciclu. Mi-am sprijinit fața în palme. Degetele îmi tremurau. Apoi m-am întins pe pardoseală, cu obrazul lipit de peretele rece al căzii.

După un timp, Bobbi a bătut la ușă.

Ce faci? a-ntrebat de pe partea cealaltă. Ești bine?

Mi-a venit ciclul și mă doare.

Of. Ai ceva analgezice p-acolo?

Nu, am spus.

Îți aduc eu.

I-am auzit pașii îndepărtându-se. Am început să mă dau cu capul de cadă, ca să-mi distrag atenția de la durerea din zona pelviană. Era o durere ascuțită, de parcă toate organele mi se contractau într-un nod mic. Pașii s-au apropiat și ușa de la baie s-a deschis câțiva centimetri. Mi-a strecurat o folie de ibuprofen prin

crăpătură. M-am târât până la ușă și am luat-o, după care ea a plecat.

Într-un final, afară a-nceput să se lumineze. Bobbi s-a trezit și a venit să m-ajute să merg până la canapeaua din sufragerie. Mi-a făcut un ceai de mentă și, stând ghemuită, am ținut ceașca lipită de tricou, exact deasupra osului pubian, până am simțit că mă frige.

Te doare, a spus.

Pe toți ne doare.

A, profund, a zis Bobbi.

/

Nu glumisem când îi explicasem lui Philip că nu vreau să mă angajez. Nu voiam. Nu aveam niciun plan legat de sustenabilitatea mea financiară în viitor: niciodată nu-mi dorisem să câștig bani făcând ceva. Avusesem o serie de joburi cu plată minimă în verile precedente – trimisesem e-mailuri, dădusem telefoane pentru a vinde diferite lucruri, chestii d-astea – și mă așteptam să mai prind și altele, după absolvire. Deși știam că până la urmă va trebui să mă angajez undeva cu normă întreagă, cu siguranță n-am visat niciodată la un viitor luminos în care să fiu plătită pentru un job important în economie. Uneori aveam impresia că asta ar însemna să nu mă mai preocupe propria-mi viață, ceea ce mă deprima. Pe de altă parte, simțeam că dezinteresul meu față de lucrurile materiale era ceva

sănătos din punct de vedere ideologic. Verificasem care ar fi venitul mediu anual dacă produsul extern brut ar fi fost împărțit egal la toată lumea, iar suma pe care o dădea Wikipedia era de 16 100 de dolari. Nu găseam niciun motiv financiar sau politic pentru care să vrei să faci mai mulți bani.

Pe șefa noastră de la agenția literară o chema Sunny. Și mie, și lui Philip ne plăcea Sunny, dar ea mă prefera pe mine. Philip era pozitiv la faza asta. Zicea că și el mă preferă tot pe mine. Cred că, în sinea ei, Sunny știa clar că nu mă interesează jobul de agent literar, și poate chiar acest fapt mă făcea deosebită în ochii ei. În mod evident, Philip era extrem de entuziasmat să lucreze pentru agenție, în schimb eu, chiar dacă nu-l judecam pentru faptul că-și făcea planuri de viitor, eram mai zgârcită cu astfel de elanuri.

Pe Sunny o interesa perspectiva carierei mele. Era o ființă foarte inocentă și făcea mereu remarci revigorante, pline de candoare, iar asta ne plăcea cel mai tare la ea.

Ce părere ai de jurnalism? m-a întrebat.

Tocmai îi înapoiam un teanc de manuscrise verificate.

Te interesează ce se petrece în lume, a zis. Ești informată. Îți place politica.

Îmi place?

A râs și a dat din cap.

Ești inteligentă, a spus. Va trebui să faci ceva.

Poate o să mă mărit din interes.

Mi-a făcut semn să dispar.

Du-te și muncește, a zis.

/

În vinerea aia aveam un spectacol-lectură, în centrul orașului. Eram capabilă să spun orice poezie cam șase luni după ce o scriam, apoi nu mai suportam nici măcar s-o citesc, darămite s-o rostesc cu voce tare în public. Habar n-aveam care era cauza, dar mă bucuram că poeziile erau mereu recitate și niciodată publicate. Se mistuiau plutind în eter, printre aplauzele publicului. Scriitorii adevărați și pictorii sunt condamnați să se uite pe veci la lucrurile urâte pe care le-au făcut. Detestam faptul că tot ce compuneam era atât de urât, dar detestam și faptul că-mi lipsea curajul să mă confrunt cu această urâțenie. Îi expusesem teoria respectivă lui Philip, numai că el a zis doar atât: nu te subestima, ești o scriitoare adevărată.

Bobbi și cu mine ne machiam în toaleta localului unde urma să recităm și să discutăm despre ultimele poezii.

Ce-mi place mie la personajele tale masculine e faptul că toate sunt groaznice.

Nu toate sunt groaznice.

În cel mai bun caz sunt foarte ambigue moral.

Păi, şi nu suntem cu toţii? am zis.

Ar trebui să scrii despre Philip, el nu e un tip problematic. E „drăguţ".

A marcat ghilimelele cu un gest în aer când a rostit cuvântul drăguţ, deşi chiar asta credea despre Philip. Bobbi nu s-ar fi referit niciodată la cineva zicând că e drăguţ fără să folosească ghilimele.

Melissa promisese că va veni la spectacol, dar n-am văzut-o decât după aceea, pe la zece jumate, unşpe noaptea. Stătea alături de Nick, care era îmbrăcat la costum. Melissa ne-a felicitat şi ne-a mărturisit că i-a plăcut enorm spectacolul. Bobbi s-a uitat la Nick, aşteptând să audă şi de la el un compliment, ceea ce l-a făcut să pufnească în râs.

N-am văzut spectacolul. Abia am ajuns.

Nick lucrează la Royal luna asta, a zis Melissa. Joacă în *Pisica pe acoperişul fierbinte*.

Dar sunt sigur că aţi fost minunate, a precizat el.

Hai să vă iau ceva de băut, s-a oferit Melissa.

Bobbi a mers cu ea la bar, aşa că eu şi Nick am rămas singuri la masă. Costumul lui părea unul foarte scump. Nu purta cravată. Mi-era foarte cald şi mă temeam că transpir.

Cum a fost spectacolul? l-am întrebat.

Ce, în seara asta? A fost OK, mersi.

Şi-a dat jos butonii de la cămaşă. I-a pus pe masă,

lângă pahar și am observat că erau din e-mail pictat și păreau să fie art deco. Mi-a trecut prin cap să-i admir cu glas tare, dar nu m-am simțit capabilă s-o fac. În schimb, m-am prefăcut că mă uit peste umăr, după Bobbi și Melissa. Când am întors capul, el își scosese deja telefonul mobil.

Aș vrea să-l văd, am spus. Îmi place piesa.

Ar trebui să vii, pot să-ți dau o invitație, dacă vrei.

Vorbea cu privirea în jos, ceea ce mi-a dat certitudinea că nu e sincer sau, cel puțin, că va uita discuția aia în momentul următor. Am spus ceva afirmativ și care nu presupunea implicare. Acum, că nu-mi dădea atenție, puteam să-l studiez mai îndeaproape. Era într-adevăr extraordinar de frumos. M-am întrebat dacă oamenii se obișnuiesc pur și simplu cu faptul că arată foarte bine și până la urmă se plictisesc de asta, însă mi-era imposibil să-mi închipui așa ceva. M-am gândit că dacă aș arăta așa de bine ca Nick, probabil că m-aș distra non-stop.

Scuză-mă că-s nepoliticos, Frances, a zis el. Sunt cu mama pe telefon. Îmi dă mesaje. Ar trebui să-i spun că stau de vorbă c-o poetă, ar impresiona-o foarte tare.

Păi, n-ai de unde să știi. Poate că-s o poetă groaznică.

A zâmbit și și-a băgat mobilul la loc, în buzunarul interior. I-am privit mâna, apoi m-am uitat în altă parte.

Eu am auzit altceva. Dar sper că data viitoare o să am ocazia să mă conving personal.

Melissa și Bobbi au revenit cu băuturile. Am băgat de

seamă că Nick îmi rostise numele în timpul discuției, ca și când voia s-arate că-l reținuse de data trecută. Evident, și eu îl reținusem pe-al lui, numai că el era mai mare și oarecum faimos, așa că atenția lui mi se părea de-a dreptul măgulitoare. A reieșit din discuție că Melissa venise în oraș cu mașina, deci Nick fusese obligat să vină și el, ca să aibă cu ce să se-ntoarcă acasă. Aparent, aranjamentul ăsta nu se făcuse ținând cont și de părerea lui, iar el era rupt de oboseală și a părut că se plictisește pe aproape toată durata conversației.

Melissa mi-a trimis un e-mail a doua zi în care scria că ne-au rezervat două bilete pentru joi seară, dar că nu trebuie să ne simțim prost dacă avem alte planuri și nu putem ajunge. A trecut și adresa lui Nick în e-mail și a menționat: în caz că e nevoie să luați legătura cu el.

4

Bobbi urma să se vadă cu taică-su la cină joi seară, aşa că i-am oferit celălalt bilet lui Philip. Philip mă tot bătea la cap, vrând să ştie dacă va trebui să mergem să vorbim cu Nick după spectacol, numai că eu habar n-aveam. Mă îndoiam că va ieşi special ca să stea de vorbă cu noi, aşa că i-am spus că sunt sigură că putem pleca pur şi simplu. Philip nu-l întâlnise niciodată pe Nick, în schimb îl văzuse la televizor şi considera că arată „intimidant". Mi-a pus o tonă de întrebări despre cum e în viaţa particulară şi n-am ştiut să-i răspund la niciuna. După ce am cumpărat programul de sală, Philip l-a deschis exact la biografiile actorilor şi mi-a arătat poza lui Nick. În lumina slabă, nu se observa decât conturul unei feţe.

Uită-te ce maxilar are, a spus.

Mda, văd.

Pe scenă s-au aprins luminile, iar actriţa care o juca pe Maggie a intrat şi a început să-şi strige replicile cu un accent sudist. Nu suna rău, dar se simţea că e un accent compus actoriceşte. Şi-a scos rochia şi a rămas

într-un furou alb, exact ca acela al lui Elizabeth Taylor în film, cu toate că actrița asta părea mult mai naturală și, în același timp, mai puțin convingătoare. Am observat un număr de inventar înghesuit în tivul furoului, ceea ce a distrus efectul de realism al piesei, cu toate că și furoul, și numărul de inventar erau cât se poate de reale. Am tras concluzia că anumite realități au un efect nerealist și asta m-a dus cu gândul la teoria lui Jean Baudrillard, deși nu-i citisem nicio carte și probabil că nu astea erau temele pe care le trata în scrierile sale.

În sfârșit, a apărut și Nick, intrând pe ușa din stânga scenei și încheindu-se la cămașă. Am avut un sentiment de jenă, de parcă tot publicul s-ar fi întors să-mi vadă reacția. Arăta foarte diferit pe scenă și avea altă voce, de nerecunoscut. Juca într-o cheie rece și detașată, sugerând cumva brutalitatea sexuală. Am respirat pe gură de câteva ori la rând și mi-am umezit buzele cu limba în mod repetat. În linii mari, spectacolul nu era foarte bun. Ceilalți actori falsau și totul pe scenă arăta ca o butaforie care așteaptă să fie folosită. Într-un fel, asta sublinia frumusețea spectaculoasă a lui Nick și făcea ca suferința lui să pară și mai autentică.

Când am ieșit de la teatru ploua din nou. Mă simțeam mică și proaspătă ca un nou-născut. Philip a deschis umbrela și am mers împreună spre stația lui de autobuz în timp ce eu rânjeam mecanic, fără motiv, și-mi tot treceam mâna prin păr.

Destul de interesant, a zis Philip.

Mi s-a părut că Nick a fost mult peste ceilalți actori.

Da, cam stresanți, așa-i? Dar el a fost foarte bun.

Am râs mult prea tare la această replică și m-am oprit brusc în clipa în care am realizat că nu era nimic de râs. Ploaia rece și ușoară mângâia umbrela și am încercat să găsesc ceva interesant de zis despre vreme.

Arată bine, mi-a ieșit pe gură.

Aș spune că arată descurajant de bine.

Am ajuns în stația lui Philip și am dezbătut despre cui ar trebui să-i revină umbrela. Într-un final am luat-o eu. Începuse să plouă tare și se întuneca. Aș fi vrut să mai vorbim despre piesă, însă am văzut venind autobuzul lui Philip. Mă așteptam ca el să nu mai aibă chef să discute prea mult despre spectacol și totuși m-am simțit un pic dezamăgită. A-nceput să-și numere banii de bilet și a zis că ne vedem a doua zi. Am mers pe jos singură, până acasă.

După ce-am intrat, am lăsat umbrela lângă ușa dinspre curte și am deschis laptopul. M-am uitat la adresa lui Nick. Simțeam c-ar trebui să-i trimit un mesaj de mulțumire pentru bilete, dar mă tot distrăgeau diverse lucruri de prin cameră, de exemplu, un afiș cu o reproducere după Toulouse-Lautrec pe care-l pusesem deasupra șemineului și o anume pată de pe fereastra care dădea spre curtea interioară. M-am ridicat și m-am învârtit prin încăpere o vreme, ca să mă gândesc. Am șters pata cu o cârpă umedă și mi-am făcut un ceai.

M-am gândit s-o sun pe Bobbi și s-o-ntreb dacă e normal sau nu să trimit un astfel de e-mail, dar mi-am adus aminte că era cu tatăl ei. Am încropit o ciornă de mesaj, apoi am șters-o, în caz că aș fi apăsat din greșeală pe „Send". Apoi am scris același lucru iar și iar.

Am stat și m-am holbat la ecranul laptopului până a intrat în stand-by și s-a înnegrit. Dau lucrurilor o importanță mult prea mare, mi-am zis. Trebuie să mă relaxez și să nu mă mai gândesc. Ar trebui să-ncerc niște droguri. Asemenea gânduri nu erau ceva neobișnuit. Am pus *Astral Weeks* la combina din sufragerie și m-am prăvălit direct pe podea, ca să ascult. Cu toate că mă străduiam să-mi mut mintea de la spectacol, m-am trezit gândindu-mă la Nick cum striga pe scenă: nu vreau să mă sprijin de umărul tău, vreau cârja mea. M-am întrebat dacă și Philip avea aceeași preocupare sau era ceva personal. Trebuie să fiu nostimă și agreabilă, mi-am zis. Iar o persoană agreabilă trimite un e-mail de mulțumire.

M-am ridicat și am scris un mesaj scurt, felicitându-l pe Nick pentru spectacol și mulțumind pentru bilete. Am tot mutat bucăți de text dintr-o parte într-alta, apoi, aparent la-ntâmplare, am dat click pe „Send". După care am închis laptopul și mi-am reluat locul pe podea.

Așteptam să mă sune Bobbi și să-mi povestească despre cina cu Jerry și, într-un final, după ce am terminat de ascultat albumul, m-a sunat. Încă mă aflam

prăbușită pe jos, cu spatele rezemat de perete, când am răspuns la telefon. Tatăl lui Bobbi era un funcționar de rang înalt și lucra la Departamentul de Sănătate. Bobbi nu-și aplica principiile, de altminteri riguroase și anti-sistem, atunci când era vorba de relația cu Jerry sau, cel puțin, nu în mod consecvent. O dusese la un restaurant scump, unde mâncaseră trei feluri și băuseră vin.

Încearcă doar să sublinieze faptul că acum sunt un membru adult al familiei, a zis Bobbi. Și că mă ia în serios, bla bla bla.

Cum se mai descurcă maică-ta?

A, iar e în sezonul migrenelor. Mergem toți în vârfu' picioarelor, de parcă am fi călugări trapiști, în pana mea. Cum a fost?

Practic, Nick a fost foarte bun, am zis.

A, m-am liniștit. Mă temeam că s-ar putea să fie de rahat.

Nu, chiar a fost. Scuze, acum înțeleg la ce te referi. Spectacolul a fost prost.

Bobbi a îngânat o melodie ca pentru sine și n-a mai comentat nimic.

Mai ții minte când am fost la ei acasă și apoi tu ai zis că ai impresia că nu sunt un cuplu fericit? am întrebat. De ce ai afirmat asta?

Pentru că mi s-a părut că Melissa e deprimată.

Dar de ce, din pricina căsniciei?

Nu știu, nu găsești că Nick e ostil cu ea? a spus Bobbi.

Nu. Tu găsești?

Când am fost prima dată la ei, ții minte că se tot fâțâia p-acolo și se-ncrunta la noi și-apoi a țipat la ea că n-a hrănit câinele? Și că i-am auzit certându-se când ne-am dus la culcare?

Acum, că pomenise toate astea, parcă îmi aminteam o oarecare animozitate între ei în seara aia, deși n-am fost de acord la faza cu țipatul.

A fost și ea? întrebă Bobbi. La spectacol?

Nu. Adică nu știu, că n-am văzut-o.

Oricum, nu-i place Tennessee Williams. I se pare manierist.

Mi-am dat seama din tonul ei că spusese asta cu un zâmbet ironic, fiindcă știa prea bine că se dă mare. Eram geloasă, însă simțeam și că fac parte din ceva despre care Bobbi nu știe, pentru că văzusem spectacolul. Ea încă îl percepea pe Nick ca pe un personaj șters, fără nicio altă importanță decât aceea că e soțul Melissei. Dacă i-aș fi spus că tocmai i-am trimis un e-mail de mulțumire pentru bilete, n-ar fi considerat că și eu mă dau mare, fiindcă, pentru ea, Nick nu era altceva decât cauza nefericirii Melissei și cineva total neinteresant în sine. Era foarte puțin probabil că ar fi mers să vadă piesa acum și nu-mi venea în cap niciun alt mijloc prin care s-o conving de importanța lui Nick. Când i-am

spus că intenționa să vină să ne vadă recitând, m-a întrebat dacă asta înseamnă că vine și Melissa.

Nick mi-a răspuns la e-mail în după-amiaza următoare, scriind totul cu litere mici, mulțumindu-mi că am venit la piesă și interesându-se când avem următorul spectacol, Bobbi și cu mine. A precizat că joacă în fiecare seară la Royal și că au matineu în weekenduri, deci mai mult ca sigur nu are cum să ajungă la recitalul nostru decât dacă începe undeva după zece jumate. I-am spus c-o să văd ce pot să fac, dar să nu se streseze dacă n-ajunge. A răspuns cu următorul text: păi, asta n-ar prea fi reciprocitate, corect?

5

Peste vară mi-au lipsit perioadele de concentrare intensă pe studiu; concentrare care mă ajuta să mă relaxez pe durata semestrelor. Îmi plăcea să stau în bibliotecă și să scriu eseuri, lăsând ca percepția timpului și propria identitate să se dizolve odată cu lumina ce scădea dincolo de ferestre. Deschideam vreo cinșpe pagini pe browser-ul de internet atunci când alcătuiam fraze ca „rearticulare epistemică" și „practici discursive operante". În zile ca astea uitam să mănânc și mă prindea seara cu o superbă durere ascuțită de cap. Descopeream senzațiile fizice cu un sentiment de noutate autentică: briza părea nouă și la fel cântecul păsărilor de lângă Long Room*. Mâncarea căpăta un gust incredibil de bun, la fel și sucurile. După care printam eseul fără ca măcar să-l recitesc. Când mergeam să iau rezultatele evaluărilor, găseam chestii scrise pe margine, cum ar fi: „bine argumentat", sau, câteodată: „excepțional". De câte ori primeam un „excepțional", îi făceam o poză cu

* Încăpere celebră din biblioteca Colegiului Trinity din Dublin. (*N. trad.*)

telefonul și i-o trimiteam lui Bobbi. Iar ea îmi dădea înapoi: bravo, ego-ul tău e-n stare de șoc.

Ego-ul meu a fost dintotdeauna o problemă. Știam că, din punct de vedere moral, o realizare intelectuală e în cel mai bun caz neutră, însă atunci când mi se întâmplau chestii urâte, mă consolam gândindu-mă ce deșteaptă sunt. În copilărie, când nu reușeam să-mi fac prieteni, aveam fantezii cum că sunt mai inteligentă decât toți profesorii mei, mai inteligentă decât orice elev care trecuse vreodată prin școală; un geniu rătăcit printre oameni normali. Asta îmi dădea sentimentul că sunt un fel de spion. În adolescență am început să comentez pe bloguri și am dezvoltat o relație de prietenie cu un student masterand de douăzeci și șase de ani, din America. Avea niște dinți foarte albi în poze și mi-a zis că el crede că am minte de fizician. Îi scriam mesaje noaptea, târziu, mărturisindu-i că mă simt singură la școală și că celelalte fete nu mă pot înțelege. I-am scris odată că îmi doream un iubit. Într-o noapte mi-a trimis o poză cu organele lui genitale. Era făcută cu blițul, focusată pe penisul în erecție, de parcă urma să fie examinată de un medic. Zile-ntregi, după faza asta, m-am simțit vinovată și îngrozită, de parcă aș fi comis un delict pe internet și oricine îl putea descoperi, în orice moment. Mi-am șters contul și am ieșit din grupul comun de e-mail. N-am spus nimănui, nu aveam pe nimeni căruia să-i pot spune.

1

Sâmbătă am vorbit cu organizatorul de la locație și am împins recitalul nostru la ora zece jumate. Nu i-am pomenit lui Bobbi că făcusem treaba asta și nici de ce. Strecuraserăm înăuntru o sticlă de vin alb, pe care o împărțeam în toaleta de la parter, turnând în pahare de plastic. Obișnuiam să bem un pahar, două înainte de spectacol, dar niciodată mai mult. Stăteam pe lavoar, umplându-ne paharele și discutând despre textele noi pe care urma să le recităm.

Nu voiam să recunosc față de Bobbi că am emoții, însă aveam. Nu mă gândeam că arăt groaznic. Aveam o față comună, dar eram atât de slabă, încât deveneam interesantă și-mi alesesem hainele special ca să scot în evidență acest lucru. De regulă purtam culori închise și decolteuri austere. În seara aia folosisem un ruj maroniu-roșcat, iar în lumina ciudată de la baie arătam epuizată și bolnavă. Într-un final, trăsăturile feței au părut că se despart una de alta, sau cel puțin că-și pierd relația lor obișnuită, ca un cuvânt pe care îl rostești de multe ori la rând, până își pierde sensul. M-am întrebat dacă nu cumva am un atac de anxietate. După care Bobbi mi-a zis să nu mă mai zgâiesc în oglindă, așa c-am încetat.

Când am urcat, am zărit-o pe Melissa stând singură la masă, cu aparatul foto și un pahar de vin în față. Locul de lângă ea era gol. Am dat o raită cu privirea,

dar mi-era clar, din forma și zgomotele încăperii, că Nick nu se afla acolo. Am bănuit că asta o să mă calmeze, însă nu m-a calmat. Mi-am trecut limba peste dinți de câteva ori și am așteptat ca prezentatorul să rostească numele noastre la microfon.

Pe scenă, Bobbi era de fiecare dată riguroasă. Tot ce trebuia să fac era să-ncerc să mă țin după un anumit ritm al său, iar câtă vreme reușeam asta, eram bine și eu. Uneori eram foarte bine, alteori eram doar în regulă. Bobbi avea precizie. În seara aia i-a amuzat pe toți și a primit o grămadă de aplauze. Preț de câteva clipe am stat pe scenă în lumina proiectoarelor, fiind aplaudate și arătând una spre cealaltă, ca și cum ziceam: e meritul ei. În momentul acela l-am văzut pe Nick intrând pe ușa din spate. Respira precipitat, ca și când ar fi urcat scările în fugă. Imediat am întors capul și m-am prefăcut că nu l-am observat. Vedeam că încearcă să-mi prindă privirea și știam că dacă mă uit la el o să afișeze o expresie de scuză. Varianta asta mi s-a părut prea intensă ca să mă gândesc la ea, așa, ca lumina orbitoare a unui bec fără abajur. Publicul a continuat să aplaude și am simțit privirea lui Nick urmărindu-ne cum părăsim scena.

După show, Philip ne-a făcut cinste la bar și a spus că poezia cea nouă e preferata lui. Uitasem să-i aduc umbrela înapoi.

Vezi, și mai zice lumea că urăsc bărbații, a ciripit Bobbi. Tu chiar îmi placi foarte mult, Philip.

Am dat peste cap ginul tonic din două înghițituri.

Mă gândeam să plec fără să salut pe nimeni. Pot să mă car oricând, mi-am zis și m-am simțit bine la ideea asta, ca și cum îmi recăpătasem controlul asupra propriei vieți.

Hai să vedem unde e Melissa, a spus Bobbi. Îți facem cunoștință cu ea.

Nick era deja așezat alături de Melissa, cu o bere-n față. Mi se părea foarte incomod să mă apropii de ei. Ultima oară când îl văzusem, vorbea cu accent și purta un costum de teatru și nu eram sigură că-s pregătită să aud din nou adevărata lui voce. Numai că Melissa ne reperase deja. Ne-a invitat să stăm jos.

Bobbi i-a prezentat pe Melissa și pe Nick lui Philip, iar Philip le-a strâns mâinile. Melissa a spus că-și aduce aminte că s-au mai văzut, ceea ce l-a umplut de încântare. Nick a zis ceva legat de faptul că-i pare rău că a ratat spectacolul nostru, deși eu tot nu mă uitam la el. Am supt și ultimii stropi de gin tonic, după care am început să agit cuburile de gheață în pahar. Philip l-a felicitat pe Nick pentru piesă și au discutat despre Tennessee Williams. Melissa l-a calificat din nou ca fiind „manierist", iar eu m-am prefăcut că nu știu că mai făcuse remarca asta.

După ce-am comandat încă un rând de băuturi, Melissa a propus să ieșim la o țigară. Zona pentru fumat era o grădină micuță, înconjurată de ziduri și, pentru că ploua, era destul de goală. Nu-l mai văzusem niciodată pe Nick fumând și am luat și eu o țigară,

deși n-aveam chef. Bobbi îl imita pe unul dintre tipii care recitaseră înaintea noastră. Era ceva comic și totodată crud. Am râs cu toții. Începuse să plouă mai tare, așa că ne-am înghesuit sub cornișa îngustă de deasupra ferestrei. Am mai vorbit un timp, în special Bobbi.

E mișto că joci un personaj gay, îi spunea Bobbi lui Nick.

Brick e gay? a replicat el. Am crezut că e bisexual și nimic mai mult.

Nu spune „bisexual și nimic mai mult", a zis ea. Știi, Frances e bisexuală.

N-am știut, a spus Melissa.

Am ales să trag un fum lung din țigară înainte să vorbesc. Știam că toți așteptau să vadă ce am de zis.

Ei, bine, am spus. Mda, sunt oarecum omnivoră.

Melissa a pufnit în râs. Nick m-a privit cu un surâs amuzat, de care m-am ferit repede, prefăcându-mă interesată de băutura din pahar.

Și eu, a continuat Melissa.

Era clar că pe Bobbi o subjugase afirmația asta. I-a pus Melissei o întrebare la care n-am fost atentă. Philip a zis că merge până la baie și și-a lăsat paharul pe pervazul ferestrei. Mi-am zăngănit medalionul de la gât, simțind alcoolul cum îmi încălzește stomacul.

Îmi pare rău c-am întârziat, spuse Nick.

Vorbea cu mine. De fapt, părea că așteptase să plece

Philip ca să-mi adreseze aceste cuvinte. I-am spus că nu m-am supărat. Își ținea țigara între degetul arătător și cel mijlociu, unde părea miniaturală, raportată la lățimea mâinii. Eram conștientă că putea să joace teatru în orice moment, să fie oricine dorea să fie și m-am întrebat dacă și lui, ca și mie, îi lipsea „personalitatea reală".

Am ajuns la țanc pentru o rundă de aplauze furtunoase, rosti el. Deci nu pot să cred altceva decât c-a fost bine. De fapt, ți-am citit poeziile, e nasol c-am spus asta? Melissa mi le-a redirecționat, știe că-mi place literatura.

În acel moment am avut strania senzație că îmi pierd capacitatea de autorecunoaștere, că nu-mi pot vizualiza propria față ori propriul corp sub nicio formă. Era ca și cum cineva luase un creion invizibil și, cu guma din capătul său, îmi șterse pur și simplu prezența, cu un gest delicat. Era o stare ciudată și nu neapărat neplăcută, cu toate că încă aveam senzația de frig și tremuram.

Nu mi-a zis că are de gând să le dea oamenilor mai departe, am spus.Nu oamenilor. Doar mie. O să-ți scriu un e-mail în legătură cu asta. Dacă te felicit acum, o să crezi că o fac să mă aflu-n treabă, dar e-mailul va fi plin de complimente.

A, mișto. Îmi place să primesc complimente când nu sunt obligată să le ascult pe viu.

A râs la poanta asta, ceea ce m-a recompensat. Începuse să plouă din ce în ce mai tare, iar Philip

s-a-ntors de la baie și s-a adăpostit sub cornișă, lângă noi. Brațul meu atingea brațul lui Nick și asta mi-a indus un sentiment plăcut de apropiere ilicită.

E ciudat să te știi cu cineva doar din varii ocazii, a spus, și pe urmă să constați că, de fapt, acel cineva observă mereu tot felul de lucruri. Adică, te-ntrebi, Doamne, ce-o fi descoperit persoana asta la mine?

Ne-am privit. Fața lui Nick era frumoasă în cel mai universal mod cu putință: ten curat, structură osoasă bine conturată, buze senzuale. Dar expresiile se succedau pe chipul său cu o anume subtilitate și inteligență, care îi ofereau o super-charismă, mai ales dacă îl priveai în ochi. Când s-a uitat la mine m-am simțit descoperită, dar am mai simțit și că se lăsa studiat, că remarcase cât de interesată eram de el și ce tare voiam să-mi fac o impresie și că era curios care ar fi putut fi aia.

Da, am spus. Tot felul de chestii naşpa.

Şi tu cam câți ani ai, douăş'patru?

Douăş' unu.

Preț de o secundă m-a privit de parc-ar fi crezut că glumesc, cu ochii măriți și sprâncenele ridicate, apoi a dat din cap. M-am gândit că actorii sunt antrenați să comunice chestii pe care nu le simt. Știa deja că am douăzeci și unu de ani. Poate că ceea ce voia, de fapt, să comunice era o conștientizare exagerată a diferenței de vârstă, sau un ușor dezacord, sau o oarecare dezamăgire. Știam de pe net că el avea treizeci și doi.

Dar nu te-mpiedica de asta în firescul relației noastre, am zis.

Mi-a aruncat o privire scurtă, apoi a zâmbit, un surâs ambivalent, care mi-a plăcut atât de tare, încât am devenit foarte conștientă de gura mea. Era ușor întredeschisă.

Nu, cum aș putea, spuse.

Philip ne-a informat că trebuie să prindă ultimul autobuz, iar Melissa a zis că are o întâlnire a doua zi dimineață, așa că și ea avea de gând s-o taie. Imediat după asta, grupul s-a-mprăștiat. Bobbi a luat DART-ul* înapoi, în Sandymount, iar eu m-am dus acasă pe jos, de-a lungul cheiului. Râul Liffey era umflat și părea furios. Am trecut pe lângă o școală de șoferi, iar un bețiv de pe celălalt trotuar a răcnit că mă iubește.

În timp ce descuiam apartamentul mi-am amintit de Nick intrând în momentul în care toți aplaudau. Acum mi se părea perfect, atât de perfect, încât m-am bucurat că ratase spectacolul. Poate faptul că fusese martor doar la aprecierea evidentă a celorlalți, fără să risc nimic pentru a o obține pe a lui, mă făcea să mă simt în stare să vorbesc din nou cu el, ca și când aș fi fost deja cineva important, cu mulți admiratori, așa cum era el; ca și când nu-i eram inferioară cu nimic. Dar și aplauzele făceau parte din spectacol, erau partea

* DART (Dublin Area Rapid Transit) este un sistem feroviar din zona Dublinului, cu trenuri foarte rapide. (*N. red.*)

cea mai fainã și expresia cea mai purã a ceea ce mã străduiam sã fac, respectiv, sã devin un anumit gen de om: cineva care meritã sã fie lãudat, cineva care meritã sã fie iubit.

6

După faza asta n-am mai văzut-o pe Melissa decât foarte rar, iar ocazional primeam informații despre articolul ilustrat. N-am mai fost la ei acasă, însă din când în când ne mai intersectam pe la diverse evenimente literare. De regulă înainte să înceapă, îmi dădeam cu presupusul dacă ea și Nick își vor face apariția, pentru că îmi plăceau și îmi plăcea ca alții să vadă căldura cu care ei mă tratau. M-au prezentat mai multor editori și agenți literari, care s-au arătat foarte încântați să mă cunoască și au pus întrebări interesante despre lucrările mele. Nick era prietenos de fiecare dată, iar uneori îmi lăuda poeziile de față cu alții, dar n-a mai dat niciun semn că dorește vreo conversație doar cu mine, iar eu m-am obișnuit să-l privesc în ochi fără să mă treacă toți fiorii.

Bobbi și cu mine am continuat să mergem împreună la evenimente, numai că pentru Bobbi nu conta decât atenția Melissei. La o lansare de carte de pe strada Dawson i-a zis lui Nick că „n-are nimic cu actorii", iar el i-a răspuns ceva de genul: vai, Bobbi, mulțumesc,

ești foarte mărinimoasă. Odată, când a venit singur, Bobbi l-a întrebat direct: numai tu? Unde e frumoasa ta soție?

Să-nțeleg că ai ceva cu mine? a zis Nick.

N-o lua personal, am intervenit. Detestă toți bărbații, la pachet.

Dacă te consolează cu ceva, te antipatizez și în mod personal, a spus Bobbi.

După seara în care ratase spectacolul nostru, Nick și cu mine am început să ne scriem pe e-mail. În mesajul promis, legat de poeziile mele, se referea la o anumită imagine apreciind că e „frumoasă". Probabil că era adevărat faptul că și mie mi se păruse interpretarea lui din piesă „frumoasă", dar n-aș fi scris niciodată așa ceva într-un e-mail. În plus, prestația actoricească era legată de existența lui fizică, într-o manieră în care o poezie, scrisă cu un anumit font standard și redirecționată de către altcineva, nu putea fi. La un anumit nivel de abstractizare, rezulta că oricine ar fi putut scrie poezia respectivă, însă nici asta nu era adevărat. Mai degrabă, cred că ceea ce voia într-adevăr să spună era: există ceva frumos în felul în care gândești și simți sau: felul în care experimentezi lumea are ceva frumos în sine. Remarca asta m-a obsedat câteva zile la rând după ce am primit e-mailul. Zâmbeam involuntar, ori de câte ori mă gândeam la ea, de parcă mi-aș fi adus aminte o glumă doar a noastră.

Îi scriam fără efort, însă era și ca un fel de competiție, ca într-un joc palpitant de ping-pong. Eram mereu obraznici unul cu altul. Când a aflat că părinții mei locuiesc în Mayo, mi-a scris:

am avut o casă de vacanță în Achill (ca orice familie bogată din Dublinul de sud, nu mă-ndoiesc).

I-am replicat:

Mă bucur că pământul meu strămoșesc a ajutat să rodească identitatea ta de clasă. P.S. Ar trebui interzis prin lege să ai o casă de vacanță, nu contează unde.

Era prima persoană, după Bobbi, cu care descopeream bucuria conversației, în același stil irațional și senzorial în care mă bucuram de o cafea, sau de o muzică ascultată tare. Mă făcea să râd. Odată a pomenit faptul că el și Melissa dorm în camere separate. Nu i-am spus chestia asta lui Bobbi, însă m-am gândit la ea o grămadă. M-am întrebat dacă încă se mai „iubesc", deși era greu să ți-l imaginezi pe Nick atât de lipsit de ironie în legătură cu un subiect.

În mod evident, nu se ducea la culcare înainte de ivirea zorilor, deci ne scriam din ce în ce mai mult, noaptea, târziu. Mi-a zis că a studiat engleza și franceza la Trinity, așa am descoperit că am avut câțiva profesori comuni. Se specializase în literatură engleză și-și făcuse dizertația despre Caryl Churchill. Câteodată, în timp

ce schimbam e-mailuri, îi tastam numele pe Google şi mă uitam la pozele lui, ca să-mi reamintesc cum arată. Citisem tot ce se găsea pe net despre el, iar uneori îi trimiteam citate din propriile lui interviuri, chiar şi după ce mă rugase să încetez cu asta. Zisese că i se pare „superjenant". I-am spus: atunci nu-mi mai trimite e-mailuri la 3:34 noaptea (de fapt, trimite-mi). Mi-a replicat: eu trimit e-mailuri unei fete de douăzeci şi unu de ani în crucea nopţii? nu ştiu despre ce vorbeşti. n-aş face aşa ceva niciodată.

Într-o seară, la lansarea unei noi antologii de poezie, Melissa şi cu mine ne-am trezit singure, discutând cu un romancier ale cărui cărţi nu le citiserăm. Ceilalţi să căraseră să-şi ia de băut. Ne aflam într-un bar de pe lângă strada Dame şi mă dureau picioarele pentru că purtam nişte pantofi care ştiam c-o să mă strângă. Romancierul m-a-ntrebat ce autori îmi plac, iar eu am ridicat din umeri. Mă gândeam dacă ar fi posibil să nu zic nimic, până mă lasă-n pace, sau dacă nu cumva asta ar fi fost o eroare, fiindcă habar n-aveam cât de apreciate erau romanele lui.

Eşti într-adevăr foarte cool, mi-a spus. Nu-i aşa că este?

Melissa a dat din cap, fără entuziasm. Dacă eram cu adevărat cool, asta n-o impresionase niciodată.

Mersi, am zis.

Şi ştii să primeşti complimente, ceea ce e bine, a adăugat. Majoritatea oamenilor ar încerca să se bagatelizeze, dar tu ai atitudinea corectă.

Da, sunt o colecționară de complimente, am răspuns.

În momentul ăla, l-am văzut cum încearcă să schimbe priviri cu Melissa, care a rămas indiferentă. Părea că e pe punctul de a-i face cu ochiul, dar s-a abținut. Apoi s-a întors spre mine cu un rânjet afectat.

Ei, nu te obrăznici, spuse.

Mai târziu ni s-au alăturat și Nick împreună cu Bobbi. Romancierul i-a zis ceva lui Nick, iar el i-a răspuns folosind termenul „măi", cam așa: ah, îmi pare rău, măi. Mai târziu, urma să fac mișto de fandoseala asta într-un e-mail. Bobbi și-a lăsat capul pe umărul Melissei.

Când romancierul a părăsit conversația, Melissa și-a sorbit tot vinul din pahar și mi-a zâmbit larg.

L-ai fermecat total, mi-a spus.

Ăsta e sarcasm? am întrebat.

Încerca să flirteze cu tine. A zis că ești cool.

Eram absolut conștientă că Nick se afla chiar lângă mine, deși nu-i puteam vedea expresia feței. Îmi doream enorm să-mi păstrez controlul în timpul discuției.

Îhî, bărbații adoră să-mi spună mereu cât sunt de cool, am zis. Se așteaptă să mă port ca și când aș auzi-o pentru prima oară.

Melissa a râs cu poftă, în hohote. M-a mirat că am reușit s-o amuz în halul ăla. Pentru o clipă, am avut impresia că am judecat-o greșit, atât pe ea, cât și atitudinea ei față de mine. Apoi am realizat că și Nick râdea și nu m-a mai interesat ce simte Melissa.

Crud, a spus el.

Să nu crezi că tu faci excepție, a zis Bobbi.

A, eu sunt clar un personaj negativ, a răspuns Nick. Nu de asta râdeam.

/

La finalul lui iunie m-am dus în Ballina să-mi văd părinții. Maică-mea nu insista cu venitul în vizită, dar în ultima vreme, de câte ori ne auzeam la telefon, îmi băga faze de genul: a, mai trăiești? O să te mai recunosc când treci pe-acasă sau va trebui să porți o floare la rever? Într-un final mi-am rezervat bilet la tren. I-am dat un SMS în care îi explicam când să mă aștepte și l-am semnat: în spiritul datoriei filiale, copila ta devotată.

Bobbi și cu maică-mea se înțelegeau fabulos. Bobbi studia istorie și științe politice, materii pe care mama le considera serioase. Materii adevărate, zicea ea, ridicând o sprânceană la mine. Mama era un fel de social-democrată, iar la vremea aceea, cred că Bobbi se autodefinea ca anarhistă comunitară. Când a venit mama în vizită la Dublin, au savurat amândouă conversații în contradictoriu despre Războiul Civil Spaniol. Din când în când, Bobbi se uita la mine și zicea: Frances, tu ești comunistă, susține-mă. Iar mama râdea și exclama: asta mică! Ai putea ruga ceainicul ăsta, ar fi același lucru. N-o interesase niciodată prea mult viața mea socială sau cea personală, situație care

ne pica bine amândurora, însă când m-am despărțit de Bobbi, a zis că e „păcat".

În sâmbăta aia, după ce m-a luat de la gară, ne-am petrecut după-amiaza în grădină. Iarba tocmai fusese tăiată și emana un miros călduț, alergen. Cerul era moale ca o catifea, iar păsările zburau de-a lungul lui, în stoluri ca niște fire lungi. Mama plivea, iar eu mă prefăceam c-o ajut, însă, de fapt, trăncăneam și-atât. Am descoperit un entuziasm nebănuit în a pomeni toți editorii și scriitorii pe care-i cunoscusem în Dublin. La un moment dat mi-am scos mănușile de grădinărit, ca să-mi șterg fruntea, și nu le-am mai pus la loc. Am întrebat-o pe maică-mea dacă vrea un ceai, iar ea nu m-a băgat în seamă. Apoi m-am așezat sub tufișul de cercelușI, jumulind florile de pe rămurele și pălăvrăgind din nou despre persoane celebre. Cuvintele îmi curgeau pur și simplu din gură, cu deliciu. Habar n-aveam că am atâtea lucruri de povestit, ori că mă putea bucura într-atât să le povestesc.

Într-un târziu, mama și-a dat jos mănușile și s-a așezat pe un scaun pliant. Ședeam cu picioarele încrucișate, examinându-mi vârfurile tenișilor.

Pari foarte impresionată de Melissa asta, mi-a spus.

Așa par?

E clar că-ți face cunoștință cu o mulțime de persoane.

O preferă pe Bobbi, am zis.

Iar bărbată-su te preferă pe tine.

Am ridicat din umeri și i-am spus că nu știu. Apoi mi-am umezit degetul și am început să râcâi o mică urmă de murdărie de pe unul dintre tenișii.

Și sunt bogați, așa-i? a întrebat mama.

Cred că da. Bărbată-su provine dintr-o familie înstărită. Și au o casă foarte mișto.

Nu că ți-ar păsa ție de casele luxoase.

Am simțit înțepătura comentariului. Mi-am văzut în continuare de pata de pe tenis, ca și când nu prinsesem nuanța din tonul ei.

Nu mă sparge în mod deosebit, am zis. Îți ziceam doar ce fel de casă au.

Sinceră să fiu, mi se pare cam ciudat. Nu-nțeleg ce caută femeia asta în compania unor fete de facultate, la vârsta ei.

Are trei'șapte de ani, nu cincizeci. Și scrie un articol despre noi, ți-am mai zis.

Maică-mea s-a ridicat din scaunul pliant și și-a șters mâinile de pantalonii din pânză.

Deh. Unde-ai crescut tu, nu prea sunt case mișto, ca-n Monkstown.

Am râs, iar ea mi-a-ntins mâna să mă ridic. Avea mâinile mari și pământii, nicio legătură cu ale mele. Conțineau toată iscusința practică de care duceam lipsă, iar mâna mea arăta în mâinile ei ca un obiect ce trebuia reparat.

Te duci să-l vezi pe taică-tu diseară? a întrebat ea.
Mi-am retras mâna și mi-am vârât-o-n buzunar.
Poate, am spus.

/

Îmi fusese limpede încă de la o vârstă fragedă că părinții mei nu se suportau. Cuplurile din filme și de la televizor se ocupau de sarcini casnice împreună și evocau cu afecțiune amintiri comune. Eu nu-mi amintesc să-i fi văzut pe tata și pe mama în aceeași cameră, decât dacă se nimerea să mănânce amândoi odată. Tata avea „stări". Câteodată, când îl apucau „stările", mama mă ducea să stau cu sora ei, Bernie, în Clontarf, și ele două discutau în bucătărie, clătinând din cap, în timp ce eu îl priveam pe vărul Alan cum se juca *Ocarina Timpului* pe computer. Eram conștientă că alcoolul avea un rol în toate întâmplările astea, dar efectele lui exacte rămâneau un mister pentru mine.

Îmi plăcea să merg în vizită acasă la Bernie. Cât stăteam acolo, aveam voie să mănânc câți biscuiți digestivi câți aveam chef, iar când ne-ntorceam acasă, tata fie era plecat, fie era chinuit de remușcări. Îmi plăcea mai mult când era plecat. În perioadele de remușcări încerca să discute cu mine despre școală și eu aveam de ales între a-i face plac și a-l ignora total. Când îi făceam pe plac, mă simțeam ipocrită și slabă; o țintă ușoară. Când îl ignoram, inima îmi bătea cu putere și după aia

nu mă mai puteam privi în oglindă. De asemenea, asta o făcea pe mama să plângă.

Era dificil să spui cu precizie în ce constau „stările" lui tata. Uneori lipsea câteva zile, iar când se întorcea, îl surprindeam luând bani de la „Banca Irlandei", adică borcanul meu cu economii, fie observam că a dispărut televizorul. Alteori se izbea de câte o mobilă și își ieșea din fire. Odată mi-a aruncat drept în față unul dintre pantofii de școală, după ce călcase din greșeală pe el. A ratat, iar pantoful a nimerit în șemineu și m-am uitat cum se topește, de parcă mi s-ar fi topit pielea de pe față. Am învățat să nu-mi arăt frica; asta n-ar fi făcut decât să-l provoace. Eram rece ca un pește. După aia, maică-mea m-a-ntrebat: de ce nu l-ai scos din foc? Chiar nu puteai să faci un efort? Am ridicat din umeri. Și dacă mi-ar fi ars mocnit pielea de pe față, tot n-aș fi scos-o din flăcări.

Când venea seara de la muncă, rămâneam încremenită pe loc, iar după câteva momente știam cu o desăvârșită certitudine dacă are „stări" sau nu. Ceva din felul în care închidea ușa, ori mânuia cheile îmi spunea exact, ca și atunci când dărâma casa cu urletele lui. Îi ziceam maică-mii: acum are „stări". Și ea-mi spunea: încetează cu asta. Dar și ea știa la fel de bine ca mine. Într-o zi, când aveam vreo doișpe ani, a apărut pe neașteptate după ore și m-a luat de la școală. În loc să mergem acasă, ne-am dus cu mașina afară din oraș, spre Blackrock. DART-ul a trecut prin stânga noastră

și am zărit furnalele din Poolbeg pe geamul mașinii. Maică-ta vrea să distrugă familia, a spus tata. Imediat i-am răspuns: te rog, lasă-mă să cobor. Această replică a fost ulterior dovada vie pentru teoria pe care a dezvoltat-o, cum că mama mă înveninase împotriva lui.

După ce s-a mutat în Ballina, îl vizitam în weekenduri, de două ori pe lună. De regulă se purta frumos și ieșeam împreună să cumpărăm cina la pachet, sau mergeam la cinema. Eram mereu pe fază, ca să prind acel fior care însemna că buna dispoziție i se terminase și urmau să-nceapă chestiile urâte. Putea fi orice. Dar când ne duceam după-amiezile în vizită la familia McCarthy, prietenii tatălui meu întrebau: asta e fetița-minune, nu-i așa, Dennis? Și mă puneau să rezolv rebusuri din ziare, sau să scriu cuvinte foarte lungi. Când răspundeam corect, mă băteau pe spate și-mi cumpărau limonadă roșie.

O să plece să lucrezе la NASA, zicea Paul, un prieten de-al lui. Te-ai scos pe viață.

O să facă fix ce-i place, replica taică-miu.

Bobbi nu-l văzuse decât o singură dată, la absolvirea noastră. A venit până la Dublin ca să asiste la ceremonie, purtând cămașă și o cravată violetă. Mama îi povestise despre Bobbi, iar când au făcut cunoștință, după ceremonie, i-a strâns mâna și i-a spus așa: a fost un spectacol măreț. Ne aflam în biblioteca școlii, mâncând sendvișuri triunghiulare și bând cola din pahare. Semănați cu Frances, i-a zis Bobbi. Ne-am uitat unul

la altul, iar el a râs timid. Ştiu şi io ce să zic, a replicat. După aia mi-a spus că Bobbi era „frumuşică", m-a pupat pe obraz şi şi-a luat la revedere.

Când am intrat la facultate, am rărit şi vizitele. Mergem doar o dată pe lună în Bellina şi stăteam cu mama. După ce tata s-a pensionat, „stările" lui au devenit şi mai haotice. Am început să realizez cât timp pierdusem liniştindu-l, prefăcându-mă veselă şi adunând de pe jos lucrurile pe care-i căşuna. Au început să mi se încleştеze maxilarele şi am observat că tresăream la cel mai mic zgomot. Discuţiile dintre noi au devenit încordate şi nu o dată mi-a reproşat că îmi schimb accentul. Mă iei de sus, a zis în timpul unei dispute. Nu fi prost, am răspuns. A râs şi a adăugat: ei, uite. Adevărul a ieşit la lumină.

/

După masa de seară i-am zis maică-mii c-o să trec pe la el. Ea mi-a masat umărul şi-a decis că e o idee bună. E o idee super, a zis. Bravo.

M-am plimbat prin oraş cu mâinile-n buzunare. Soarele apunea, iar eu mă gândeam ce-o mai fi pe la televizor. Simţeam cum îmi creşte durerea de cap, ca şi când ar fi coborât din cer, fix în creierii mei. Am încercat să merg tropăind, pentru a-mi distrage atenţia de la gânduri naşpa, numai că oamenii se uitau ciudat la mine şi m-am simţit intimidată. Ştiam că ăsta e un semn de slăbiciune. Pe Bobbi n-o intimidau niciodată oamenii străini.

Taică-miu locuia într-un apartament dintr-un şir de case mici cu pereţii comuni, lângă benzinărie. Am sunat la uşă şi mi-am băgat mâinile la loc în buzunare. Nimic. Am mai sunat o dată, apoi am încercat clanţa; era unsuroasă. Uşa s-a deschis şi am intrat.

Tata? am zis. E cineva acasă?

Mirosea a ulei ieftin şi a oţet. Covorul din hol, care avusese un model atunci când se mutase în casă, era acum maroniu şi tocit. O poză de familie, făcută în Mallorca, unde aveam patru ani şi un tricou galben, atârna deasupra telefonului. Pe tricou scria BE HAPPY.

E cineva? am strigat.

Uşa bucătăriei s-a deschis şi a ieşit tata.

Frances, chiar tu eşti? a spus.

Da.

Haide, intră, tocmai eram la masă.

Bucătăria avea o fereastră cu vitralii, plasată la înălţime, care dădea spre o curte betonată. Un maldăr de vase nespălate zăcea în chiuvetă, iar din coşul de gunoi se revărsau peste marginile de plastic, pe podea, diferite chestii: chitanţe, coji de cartofi. Taică-miu a călcat fix pe ele, ca şi când nu le-ar fi văzut. Mânca dintr-o pungă maronie, sprijinită de o farfurioară albastră.

Ai mâncat de seară, nu?

Da, am mâncat.

S-auzim veştile din Dublin.

Mă tem că nu prea am cine ştie ce veşti, am zis.

În timp ce-şi isprăvea cina, am pus un ibric pe foc şi am umplut chiuveta cu apă fierbinte şi detergent de vase lichid, cu aromă de lămâie. Tata s-a dus în cealaltă cameră, să se uite la televizor. Apa era prea fierbinte, iar când mi-am scos mâinile din ea, am observat că aveau o strălucire roşiatică. Am spălat mai întâi paharele şi tacâmurile, apoi farfuriile, apoi oalele şi cratiţele. Când am terminat cu vasele, am golit chiuveta, am curăţat blatul de lucru şi am pus cojile de cartofi la loc în coşul de gunoi. Privind balonaşele de detergent cum se scurgeau de-a lungul lamelor de cuţit, am simţit o dorinţă bruscă să mă rănesc. Dar n-am făcut decât să pun sarea şi piperul la locul lor şi să mă duc în sufragerie.

Am şters-o, am spus.

Gata, pleci?

Vezi că trebuie dus gunoiul.

La revedere, a zis taică-miu.

7

Melissa ne invitase la petrecerea de ziua ei, în iulie. Nu ne mai văzuserăm cu ea de-o bună bucată de vreme, iar Bobbi îşi făcea tot felul de griji legate de ce cadou să-i luăm şi dacă ar trebui să-i cumpărăm ceva împreună sau separat. I-am spus că eu o să-i duc oricum o sticlă de vin, şi ăsta a fost finalul conversaţiei în ceea ce mă privea. Când ne întâlneam pe la diverse evenimente, Melissa şi cu mine evitam din ce în ce mai des să ne privim în ochi. Ea şi Bobbi îşi şopteau la ureche şi chicoteau, de parcă erau două şcolăriţe. N-aveam curajul s-o antipatizez pe bune, deşi tare aş fi vrut.

La petrecere, Bobbi a venit îmbrăcată într-un tricou strâmt şi în jeanşi negri. Eu mi-am pus o rochie de vară cu bretele fine, elegante. Era o seară caldă, iar cerul tocmai începea să se-ntunece când am ajuns la ei. Norii erau verzi şi stelele semănau cu nişte particule de zahăr. Am auzit câinele lătrând în curtea din spate. Pe Nick nu-l mai văzusem în realitate de ceva timp şi aveam oarece emoţii din pricina asta; din cauza bizareriilor şi a indiferenţei simulate în toate e-mailurile noastre.

A răspuns chiar Melissa la uşă. Ne-a îmbrăţişat pe rând şi m-a pupat pe obrazul stâng, lăsându-mi urme de pudră. Mirosul parfumului său îmi era cunoscut.

Fără cadouri! a exclamat ea. Nu trebuia! Haideţi, intraţi, luaţi-vă de băut. Mă bucur enorm c-aţi venit.

Am mers după ea în bucătărie, unde era semiîntuneric şi plin de muzică şi de persoane care purtau coliere lungi. Totul părea spaţios şi curat. Preţ de câteva clipe mi-am imaginat că aia e casa mea, că acolo mă născusem şi că totul îmi aparţine.

Vinul e pe bar, iar tăria în chicineta din spate, ne-a informat Melissa. Serviţi-vă.

Bobbi şi-a turnat un ditamai paharul de vin şi a urmat-o pe Melissa în pavilion. N-avem chef să le ardem de coadă, aşa că m-am prefăcut că vreau o tărie.

Chicineta era o încăpere de mărimea unui şifonier, spre care se deschidea o uşă din spatele bucătăriei. Înăuntru am găsit cam cinci oameni care fumau iarbă şi se spărgeau de râs. Unul dintre ei era Nick. Când am intrat, cineva a exclamat: aoleu, poliţia! După care au pufnit din nou în râs. Am rămas acolo, în picioare, simţindu-mă mult mai tânără decât ei şi gândindu-mă cât de adânc era decolteul rochiei, la spate. Nick şedea pe maşina de spălat, cu o bere în mână. Avea o cămaşă albă, descheiată la gât, şi am observat că era leoarcă de transpiraţie. Era plin de fum şi foarte cald în chicineta, mult mai cald decât în bucătărie.

Melissa mi-a zis că aici țineți tăria, am spus.

Daaa, a confirmat Nick. Cu ce te servesc?

I-am răspuns că vreau un pahar de gin, în timp ce toți se holbau la mine cu o privire pașnică și drogată. În afară de Nick, mai erau două femei și doi bărbați. Femeile nu se uitau una la cealaltă. Am tras cu ochiul la propriile unghii, ca să mă asigur că sunt curate.

Și tu ești actriță? a întrebat cineva.

E scriitoare, a spus Nick.

Apoi mi-a făcut cunoștință cu restul găștii și imediat am și uitat cum îi cheamă. Turna gin din abundență într-un pahar mare de sticlă și a adăugat că au și apă tonică pe undeva, așa că am așteptat s-o găsească.

N-am vrut să sune jignitor, a zis unul dintre tipi, sunt foarte multe actrițe.

Da, Nick trebuie să fie atent unde-i zboară ochii, a zis celălalt.

Nick s-a uitat la mine, dar nu puteam să-mi dau seama dacă era jenat sau doar drogat. Comentariul conținuse în mod clar aluzii sexuale, cu toate că nu mă prinsesem la cine anume exact.

Nu, nu trebuie, a precizat el.

Înseamnă că Melissa e o persoană cu vederi foarte largi, a zis altcineva.

După care au râs cu toții, în afară de Nick. În momentul ăla am știut că eram percepută ca un fel de

prezență sexuală vag perturbatoare, pe post de material pentru glumele lor. Nu m-a deranjat și, de fapt, m-am gândit cât mișto o să fac de asta într-un viitor e-mail. Nick mi-a întins paharul cu gin tonic, iar eu i-am zâmbit reținut. Nu știam dacă se aștepta să ies, acum, că-mi dăduse băutura, sau dacă nu cumva asta ar fi fost nepoliticos.

Cum a mers vizita acasă? m-a întrebat.

A, bine, am zis. Părinții-s bine. Mersi de întrebare.

Și cam de pe unde ești, Frances? a zis unul dintre bărbați.

Sunt din Dublin, dar părinții mei locuiesc în Ballina.

Deci, ești fată de la țară, a comentat tipul. Nu știam că Nick are prieteni de la țară.

Păi, deh, am crescut în Sandymount*, i-am replicat.

Cu ce regiune ții din toată Irlanda? m-a întrebat cineva.

Am inhalat fum expirat pe gură, cu gustul ăla dulce-rânced. Ca femeie nu țin cu nicio regiune, am spus. Îmi făcea plăcere să-i pun în inferioritate pe prietenii lui Nick, deși păreau inofensivi. Nick a râs, mai degrabă de ceva ce tocmai îi venise în minte.

Din bucătărie s-a auzit cineva strigând ceva despre tort și toată lumea a părăsit chicineta, în afară de noi doi. Cățelușa a dat să intre, dar Nick a-mpins-o cu

---

* Suburbie a Dublinului, în zona de coastă. (*N. trad.*)

piciorul și a închis ușa. Deodată mi s-a părut timid, dar poate era doar din cauza faptului că transpirase de la căldură. Din bucătărie se auzea piesa lui James Blake, „Retrograde". Nick precizase într-unul din e-mailuri ce mult îi plăcea albumul și m-am întrebat dacă el alesese muzica pentru petrecere.

Scuze, a spus. Sunt atât de blană, că nici nu mai văd limpede.

Sunt invidioasă.

M-am sprijinit de frigider și mi-am făcut vânt cu mâna. A ridicat sticla de bere și mi-a lipit-o de obraz. Era atât de rece și de umedă, încât am expirat iute, fără să vreau.

E bine? a zis.

Mda, e incredibil. Ia pune-o și aici.

Mi-am dat la o parte breteaua și el mi-a sprijinit sticla de claviculă. Un strop de condens rece mi s-a rostogolit pe piele și am tresărit.

Ce bine e, am spus.

N-a comentat nimic. Am observat că avea urechile roșii.

Pune-o aici, pe picior, l-am rugat.

A mutat sticla în cealaltă mână și mi-a apăsat-o pe coapsă. I-am simțit vârfurile degetelor, reci, mângâindu-mi ușor pielea.

Așa? a zis.

Da, dar vino mai aproape.

Flirtăm, cumva?

L-am sărutat. M-a lăsat s-o fac. Gura lui era fierbinte pe dinăuntru. Şi-a pus mâna liberă în jurul taliei mele, ca şi cum ar fi vrut să mă mângâie. Îl doream atât de intens, încât mă simţeam total tâmpită şi incapabilă de a spune sau de a face ceva. Orice.

După câteva secunde s-a îndepărtat de mine şi şi-a şters buzele, dar cu un gest delicat, de parcă voia să se asigure că sunt încă la locul lor.

Am înghiţit în sec. I-am zis: cred c-ar fi bine să plec. Apoi am ieşit din chicinetă, ciupindu-mi buza de jos cu degetele şi încercând să nu am nicio expresie pe faţă.

În pavilion, Bobbi discuta cu Melissa, stând pe pervaz. Mi-a făcut cu mâna şi mi-am dat seama că ar trebui să mă alătur lor, cu toate că n-aveam niciun chef. Mâncau feliuţe de tort, tăiate perfect, deasupra cu două dâre de dulceaţă şi cu ceva frişcă ce arăta ca pasta de dinţi. Bobbi o mânca pe a ei cu mâna, Melissa avea o furculiţă. Am zâmbit şi mi-am atins din nou buzele, compulsiv. Ştiam că e o idee proastă chiar în timp ce făceam asta, doar că nu mă puteam abţine.

Tocmai îi povesteam Melissei ce mult o idolatrizăm, a spus Bobbi.

Melissa mi-a aruncat o privire plată şi şi-a scos pachetul de ţigări.

Nu cred că Frances idolatrizează pe cineva, a afirmat ea.

Am ridicat din umeri a neputință. Mi-am terminat ginul tonic și m-am dus să-mi torn un pahar cu vin alb. Îmi doream ca Nick să revină în cameră, ca să-l pot privi pe deasupra barului. În schimb, am privit-o pe Melissa și m-am gândit: te urăsc. Ideea asta a apărut de nicăieri, ca un banc, sau ca o revelație. Nici măcar nu știam dacă într-adevăr o urăsc, însă cuvintele păreau perfecte, ca un vers dintr-un cântec pe care taman atunci mi-l amintisem.

Au trecut ore și nu l-am mai văzut pe Nick. Bobbi și cu mine intenționam să rămânem peste noapte în camera lor de oaspeți, dar majoritatea musafirilor n-au plecat mai devreme de patru-cinci dimineața. La ora aia, deja nu mai știam unde se află Bobbi. Am urcat s-o caut în camera de oaspeți, însă nu era nimeni acolo. M-am trântit pe pat îmbrăcată, întrebându-mă dacă o să încep să simt oarece emoții de genul regret sau tristețe. N-am simțit decât o grămadă de chestii pe care n-am reușit să le identific. Într-un final am adormit, iar când m-am trezit, Bobbi tot nu venise. Dimineața era cenușie și am ieșit din casă singură, fără să văd pe nimeni, ca să iau autobuzul înapoi spre oraș.

8

În după-amiaza aia am stat întinsă-n pat și am fumat cu geamul deschis, doar cu o vestă pe mine peste lenjeria de corp. Eram mahmură și încă n-aveam nicio veste de la Bobbi. Am privit pe fereastră cum adierea rearanjează frunzișul. Doi copii tot apăreau și dispăreau de după un copac, iar unul dintre ei avea o spadă luminoasă de plastic. Mi s-a părut relaxant, măcar îmi muta atenția de la faptul că mă simțeam groaznic. Mi-era un pic frig, însă nu voiam să întrerup vraja ducându-mă să mă-mbrac.

În cele din urmă, pe la trei-patru, m-am dat jos din pat. N-aveam niciun chef de scris. De fapt, simțeam că dacă aș fi încercat să scriu, ar fi ieșit o chestie pretențioasă și naspa. Nu eram omul care pretindeam că sunt. M-am gândit cum încercam să mă dau spirituală în fața prietenilor lui Nick și mi-a venit să vărs. N-aveam ce căuta în vizite acasă la bogătași. Eram invitată acolo numai și numai datorită lui Bobbi, care era în elementul ei oriunde și care poseda o calitate intrinsecă ce mă făcea invizibilă, prin comparație.

În aceeaşi seară am primit un e-mail de la Nick.

bună, frances, îmi pare tare rău pentru faza de astă-noapte. am fost un bou cretin şi mă simt de tot căcatu'. nu vreau să fiu aşa şi nu vreau nici ca tu să crezi că sunt aşa. chiar mă simt foarte prost. n-ar fi trebuit să te pun în situaţia asta niciodată. sper că ai o zi bună azi.

M-am obligat să aştept o oră înainte de a răspunde. Am făcut o cafea şi m-am uitat la desene animate pe internet. Apoi am recitit e-mailul de câteva ori. M-am simţit uşurată că scrisese totul cu litere mici, cum făcea de obicei. Ar fi fost de-a dreptul tragic dacă se apuca să scrie şi cu litere mari, într-o situaţie atât de tensionată. Într-un final am trimis răspunsul, spunând că era vina mea că-l sărutasem şi că îmi părea rău.

În secunda doi am primit e-mail de la el.

nu, n-a fost vina ta. sunt cu vreo unşpe ani mai mare ca tine şi, în plus, era şi ziua nevesti-mii. m-am comportat oribil şi chiar nu vreau ca tu să te simţi în vreun fel vinovată.

Afară se întuneca. Eram ameţită şi agitată. Mi-a trecut prin cap să ies la o plimbare, însă începuse ploaia şi băusem prea multă cafea. Ritmul inimii era mult prea accelerat pentru ritmul corpului. Am apăsat butonul „răspunde".

De regulă săruți fete pe la petreceri?

Cam în douăzeci de minute a dat replica.

niciodată, de când m-am căsătorit. deși, cred că asta face să fie și mai grav.

A sunat telefonul și am răspuns, cu ochii încă pe e-mail.

Ai chef să vedem *Brazil*? a-ntrebat Bobbi.

Ce?

Ai chef să vedem *Brazil* împreună? Alo? Distopia aia cu tipu' de la Monty Python. Ai zis că vrei s-o vezi.

Ce? am spus. Da, OK. Diseară?

Dormeai sau ceva? Ai o voce ciudată.

Nu dormeam. Scuze. Mă uitam pe net. Sigur, hai s-o ardem împreună.

Cam în jumătate de oră a fost la mine. Când a ajuns, m-a întrebat dacă poate să rămână peste noapte. Am spus da. Ne-am așezat pe pat, am fumat și am vorbit despre petrecerea din noaptea trecută. Inima îmi bătea cu putere pentru că știam că disimulez, însă nu mă trădam prin nimic, pentru că eram o mincinoasă de prima clasă, chiar redutabilă.

Ce mult ți-a crescut părul, a observat Bobbi.

Am hotărât să-l tundem. M-am așezat pe un scaun, în fața oglinzii din sufragerie, cu ziare vechi jur împrejur. Bobbi a folosit aceeași foarfecă cu care tăiam

diferite lucruri prin bucătărie, dar mai întâi a spălat-o cu lichid de vase Fairy.

Tot mai crezi că Melissa te place? am zis.

Bobbi mi-a aruncat un surâs îngăduitor, ca și când nici nu vehiculase vreodată o asemenea ipoteză.

Toată lumea mă place, a afirmat.

Vreau să zic, mai crezi că are o legătură specială cu tine, în comparație cu ceilalți? Știi la ce mă refer.

N-am idee, e greu de citit.

De acord, am zis. Uneori am impresia că-i repugn.

Nu, categoric te place ca om. Cred că-i aduci aminte de ea.

M-am simțit și mai ipocrită, iar în urechi mi-a urcat o senzație de fierbințeală. Poate faptul că trădasem încrederea Melissei mă făcea să mă simt o mincinoasă, sau poate că legătura asta imaginară dintre noi sugera altceva. Eram conștientă că eu îl sărutasem pe Nick, nu invers, dar eram convinsă și de faptul că el dorise s-o fac. Dacă Melissei îi aduceam aminte de ea însăși, era posibil ca și lui Nick să-i aduc aminte tot de Melissa?

Aș putea să te tund cu breton, a zis Bobbi.

Nu, deja lumea ne confundă prea des.

Mă jignește faptul că pe tine te jignește treaba asta.

După ce m-a tuns am făcut un ceai, ne-am așezat pe canapea și am discutat despre asociația feministă de la colegiu. Bobbi o părăsise cu un an în urmă,

când invitaseră un lector britanic, care sprijinea invazia din Irak. Președinta asociației scrisese pe pagina de Facebook a grupului că obiecția lui Bobbi față de respectiva invitație era „agresivă" și „sectantă", ceea ce ne-a făcut pe toți să cădeam de acord, în privat, că tipa avea o atitudine de rahat, dar pentru că lectorul n-a acceptat, de fapt, niciodată invitația, Philip și cu mine n-am mers până-ntr-acolo încât să ne retragem oficial din asociație și să renunțăm la statutul de membri. Reacția lui Bobbi față de această decizie a fluctuat la greu și a părut să fie un barometru al felului în care ne înțelegeam în anumite situații. Când lucrurile mergeau bine, considera că sunt tolerantă și chiar dispusă la sacrificiu de sine pentru cauza revoluției genurilor. Când aveam câte o dispută minoră în legătură cu orice, cataloga asta ca semn al neloialității mele și al lipsei mele de coloană vertebrală ideologică.

Au reușit să se decidă la o atitudine în legătură cu sexismul? a spus. Sau părerile au rămas tot împărțite?

E clar că vor mai multe femei în posturi de CEO.

Știi, mereu m-am gândit că femeile lipsesc în mod cert de pe piața traficului de arme.

În cele din urmă am pus filmul, dar pe Bobbi a luat-o somnul. M-am întrebat dacă preferă să doarmă la mine din cauză că proximitatea părinților ei îi provoacă anxietate. Nu pomenise despre asta, și de regulă era foarte deschisă cu amănuntele din viața ei emoțională, însă problemele de familie erau altceva. N-am mai avut

stare să mă uit singură la film, așa că l-am oprit și am intrat pe net. Într-un final, Bobbi s-a trezit și s-a dus la culcare pe bune, pe salteaua din dormitorul meu. Îmi plăcea s-o știu că doarme acolo, în timp ce eu eram trează; era liniștitor.

În noaptea aia, după ce ea s-a culcat, am deschis laptopul și am răspuns la ultimul e-mail de la Nick.

/

După care m-a tot frământat întrebarea dacă să-i spun lui Bobbi că-l sărutasem pe Nick. Indiferent că decizia finală fusese alta, am repetat cu meticulozitate felul în care i-aș fi povestit incidentul, ce detalii aș fi scos în evidență și ce detalii aș fi omis.

Pur și simplu s-a-ntâmplat, aș fi spus.

Ce nebunie, ar fi răspuns Bobbi. Pe de altă parte, mereu am avut impresia că te place.

Nu știu. Era destul de drogat, a fost o prostie.

Dar în e-mail a scris clar că a fost vina lui, nu?

Mi-era clar că foloseam personajul Bobbi în primul rând ca să-mi certific faptul că-l interesam pe Nick și știam că în realitate Bobbi n-ar reacționa niciodată în felul ăla, așa că m-am oprit. Simțeam o mare nevoie să comunic cu cineva care ar fi înțeles situația, dar nici nu aveam chef să risc ca Bobbi să-i spună Melissei, ceea ce mă așteptam să facă, nu din trădare conștientă, ci în

efortul de a se insinua și mai mult în viața ei.

Am hotărât să nu-i spun, ceea ce însemna că nu pot să spun nimănui, sau nimănui care ar fi putut înțelege. I-am mărturisit lui Philip că am sărutat pe cineva pe care n-ar fi trebuit să-l sărut, dar el habar n-avea despre ce vorbeam.

Te referi la Bobbi? m-a-ntrebat.

Nu, nu la Bobbi.

Mai rău, sau mai puțin rău decât dacă ai fi sărutat-o pe Bobbi?

Mai rău, am spus. Mult mai rău. Las-o așa.

Doamne, nu mi-am dat seama c-ar putea fi ceva mai rău decât asta.

Oricum n-avea niciun rost să-ncerc să-i explic.

Odată mi-am sărutat o fostă la o petrecere, a zis. Săptămâni întregi de drame după aia. Mi-a distrus puterea de concentrare.

Pe bune?

Avea un iubit, ceea ce a complicat lucrurile.

Te cred, i-am spus.

/

În ziua următoare avea loc o lansare de carte la librăria Hodges Figgis și Bobbi voia să mergem și să obținem un exemplar cu autograf. Era o după-amiază de iulie îngrozitor de caldă și am așteptat înăuntru o

oră până să-nceapă lansarea, înnodându-mi părul cu degetele și apoi trăgând atât de tare de el, încât șuvițele subțiri și încurcate se rupeau pocnind. Mă gândeam: probabil că ei nici n-o să apară, iar eu va trebui să merg acasă și să-mi scot cu peria toate șuvițele distruse și să mă simt de rahat. Probabil că nimic important n-o să se mai petreacă vreodată în existența mea și tot ce-o să-mi rămână de făcut va fi să scot chestii cu peria, până la moarte.

Am văzut-o pe Bobbi în ușa librăriei, și ea mi-a făcut cu mâna. Purta un șir de brățări, care au zornăit elegant când i-au alunecat în jos. Deseori mă surprindeam gândind că, dacă aș arăta ca Bobbi, nu mi s-ar putea întâmpla nimic rău. Nu ca și cum m-aș trezi și aș avea o meclă nouă; ci aceea pe care deja mi-o închipuiam ca fiind a mea, deci totul ar părea absolut normal.

În timp ce urcam spre sala unde avea loc lansarea, i-am zărit pe Nick și pe Melissa printre balustrii scărilor. Stăteau în picioare, lângă o expoziție de carte. Gambele Melissei erau goale și foarte palide. Purta pantofi fără toc, cu baretă peste gleznă. M-am oprit și mi-am masat clavicula.

Bobbi, îmi luceşte faţa? am întrebat.

Bobbi a întors capul și a început să mă inspecteze.

Mda, un pic, a zis.

Am dat afară aerul din plămâni fără zgomot. Nu mai aveam ce face acum, odată ce pornisem pe scări în sus.

Mai bine nu-ntrebam.

Nu în sensul rău, a spus. Arăți bine, de ce întrebi?

Am scuturat din cap și am urcat mai departe. Încă nu începuse spectacolul-lectură, așa că toată lumea se frăsuia, nerăbdătoare, cu pahare de vin în mâini. Era foarte cald în cameră, cu toate că deschiseseră geamurile dinspre stradă, și o adiere ușoară mi-a atins brațul stâng, făcându-mă să tresar. Transpiram. Bobbi îmi povestea ceva la ureche, iar eu dădeam din cap, prefăcându-mă c-o ascult.

În cele din urmă, Nick a dat o raită cu privirea, iar eu am întors capul. Am simțit cum în tot corpul mi se răsucește cu putere o cheie, atât de tare, că era de neoprit. Buzele i s-au depărtat ca și când ar fi urmat să spună ceva, dar de fapt a tras aer în piept și a înghițit în sec. Niciunul n-am făcut vreun gest de salut sau de vreun alt fel către celălalt; ne-am privit numai, de parcă am fi purtat o conversație privată pe care nimeni n-o putea auzi.

După câteva clipe am realizat că Bobbi tăcuse, iar când m-am întors spre ea, am remarcat că se uita tot la Nick, cu buza de jos scoasă puțin în afară, de parc-ar fi zis: aha, acum m-am prins la cine te holbezi. Aș fi vrut să-mi lipesc un pahar de obraz.

Eh, măcar știe să se-mbrace, a spus.

Nu m-am prefăcut confuză. Purta un tricou alb și pantofi din piele întoarsă, pe gleznă, care erau foarte la modă pe-atunci. Până și eu purtam așa ceva. El arăta bine pentru că pur și simplu era un bărbat frumos,

chiar dacă Bobbi nu era sensibilă la frumusețea lui, așa cum eram eu.

Sau, poate că-l îmbracă Melissa, a adăugat Bobbi.

Zâmbea ca pentru sine, părând că ascunde o informație misterioasă, cu toate că purtarea ei n-avea nimic misterios. Mi-am trecut mâna prin păr și m-am uitat în altă parte. Un pătrat alb de lumină solară s-a așternut pe covor, ca o ninsoare.

Nici măcar nu dorm împreună, am spus.

Privirile ni s-au intersectat, iar Bobbi a ridicat un pic bărbia.

Știu, mi-a replicat.

În timpul lecturii n-am șușotit una în urechea celeilalte, cum făceam de obicei. Era un volum de nuvele scrise de o tipă. Am întors capul spre Bobbi, dar ea privea în față, așa că mi-a fost limpede că mă pedepsea pentru ceva.

I-am văzut pe Nick și Melissa după ce s-a isprăvit lectura. Bobbi s-a dus către ei, iar eu am urmat-o, răcorindu-mi fața cu dosul palmei. Stăteau lângă standul cu băuturi, iar Melissa s-a întins să ne ia amândurora câte un pahar cu vin. Alb sau roșu? a întrebat.

Alb, am zis. Numai alb.

Bobbi a spus: când bea roșu i se face gura așa, și a exemplificat făcând un cerculeț cu mâna în dreptul gurii ei. Melissa mi-a dat paharul și mi-a zis: înțeleg. N-aș zice că e chiar naspa. Are un soi de ispită a răului în el.

Bobbi a fost de acord. Ca şi cum ai bea sânge, a zis. Iar Melissa a râs şi a adăugat: da, de virgină sacrificată.

M-am uitat la vinul care era limpede şi galben-verzui, de culoarea fânului cosit. Când mi-am aruncat ochii spre Nick, am văzut că se uita la mine. Am simţit lumina care intra pe fereastră cum îmi arde ceafa. Chiar mă-ntrebam dacă o să apari, a zis. Mă bucur că te văd. Şi şi-a băgat mâna în buzunar, de parcă i-ar fi fost teamă c-o să facă cine ştie ce cu ea. Melissa şi Bobbi conversau liniştite. Niciuna nu ne dădea atenţie. Îhî, am răspuns. Şi eu.

9

Săptămâna următoare, Melissa pleca să lucreze la Londra. Era cea mai caldă săptămână a anului, iar Bobbi și cu mine stăteam în campusul gol, mâncam înghețată și încercam să ne bronzăm. Într-o după-amiază i-am dat un e-mail lui Nick și l-am întrebat dacă pot să trec pe la el să vorbim. El a zis că bineînțeles. Nu i-am spus lui Bobbi. Mi-am pus periuța de dinți în geantă.

Când am ajuns, toate ușile și ferestrele erau deschise. Am sunat totuși la sonerie și l-am auzit strigând din casă: intră, cu toate că habar n-avea cine e. Am închis ușa în urma mea. Când am intrat, se ștergea cu un șervet de bucătărie, ca și cum tocmai se spălase pe mâini. Mi-a zâmbit și a mărturisit că avea emoții legate de revederea mea. Cățelușa stătea întinsă pe canapea. N-o mai văzusem urcată acolo până atunci și m-am gândit că, poate, Melissa nu-i dă voie să doarmă pe canapea. L-am întrebat pe Nick de ce are emoții, iar el a râs și a ridicat ușor din umeri, într-un gest mai degrabă relaxat decât neliniștit. M-am sprijinit cu spatele de bar, în timp ce el împăturea prosopul de bucătărie.

Aşadar, eşti un bărbat însurat, am spus.

Mda, aşa se pare. Vrei ceva de băut?

Am acceptat o bere mică, doar ca să ţin ceva în mână. Mă simţeam agitată, în felul în care te simţi agitat când ai făcut deja ceva greşit şi te temi de consecinţe. I-am spus că nu intenţionez să fiu o distrugătoare de familii sau ceva de genul. A râs.

Nostim, a zis, ce vrea să-nsemne asta?

Vrea să-nsemne că n-ai mai avut nicio aventură până acum. Nu vreau să-ţi distrug căsnicia.

A, păi, căsnicia noastră a supravieţuit câtorva aventuri, doar că eu n-am avut nimic de-a face cu ele.

A rostit asta pe un ton amuzant şi m-a făcut să râd, deşi a mai avut un efect, pe care l-am bănuit intenţionat, şi anume acela de a mă relaxa în legătură cu aspectul moral al poveştii. Nu doream nicicum să fiu plină de înţelegere faţă de Melissa, iar în acest moment, ea era scoasă total din raza mea de empatie, ca şi cum ar fi ţinut de un alt film, cu alte personaje.

Când am urcat la etaj, i-am spus lui Nick că nu mai făcusem niciodată sex cu un bărbat. M-a întrebat dacă asta conta mult pentru mine şi i-am răspuns că nu prea credeam, dar c-ar fi fost ciudat să-şi dea seama ulterior. În timp ce ne dezbrăcam, m-am străduit să mă port firesc, stăpânindu-mi membrele dintr-un tremurat violent. Mi-era teamă să mă dezbrac în faţa lui, dar nici nu ştiam cum să-mi protejez corpul fără să fac vreun

gest incomod ori respingător. Avea un tors impunător, statuar. Îmi lipsea acea distanță dintre noi care existase atunci când mă privea cum primesc aplauze și care acum ar fi fost ocrotitoare, chiar necesară. Dar când m-a-ntrebat dacă sunt sigură că vreau să fac asta, m-am auzit spunând: știi, chiar n-am venit până aici doar ca să discutăm.

În pat voia mereu să știe dacă-mi place aia sau ailaltă. I-am spus că îmi place totul. Simțeam cum mă înroșesc și mă auzeam scoțând tot felul de sunete, doar frânturi, niciun cuvânt propriu-zis. Am închis ochii. Parcă îmi curgea ulei încins prin vene. Eram locuită de o energie intensă și copleșitoare, care-mi dădea impresia că e periculoasă. Te rog, repetam. Te rog, te rog. În cele din urmă, Nick s-a ridicat să ia prezervativele din noptieră și m-am gândit că probabil, după faza asta, n-o să mai fiu în stare să deschid gura niciodată. Dar am cedat fără împotrivire. Nick a murmurat cuvântul „scuze", de parcă cele câteva secunde pe care le-am petrecut așteptând ar fi reprezentat o mică scăpare din partea lui.

După ce s-a terminat, am rămas întinsă pe spate, tremurând. Fusesem atât de gălăgioasă și atât de exagerată pe întreaga durată a acțiunii, încât acum îmi era imposibil să mai afișez indiferența din e-mailuri.

A fost destul de bine, am zis.

Așa a fost?

Cred că mie mi-a plăcut mai mult decât ție.

Nick a râs și a ridicat o mână, pe care și-a pus-o sub cap.

Nu, a spus, de fapt nu ți-a plăcut.

Ai fost foarte delicat cu mine.

Așa zici?

Nu, pe bune, chiar îți apreciez delicatețea, am rostit.

Stai puțin. Hei. Ești bine?

Lacrimi mici începuseră să-mi alunece pe obraji și să cadă pe pernă. Nu eram tristă, habar n-aveam de ce plâng. Avusesem aceeași problemă și mai înainte, cu Bobbi, care era de părere că îmi exprimam astfel sentimentele reprimate. Nu-mi puteam opri lacrimile, așa că am râs discret, ca să arăt că nu e un plânset de jale. Eram conștientă că mă fac de râs într-un mare fel, dar asta era situația și gata.

Se mai întâmplă, am zis. Nu-i din cauza ta.

Nick m-a mângâiat cu dosul mâinii, chiar sub sâni. Mă simțeam alinată de parc-aș fi fost un animal și m-a bușit plânsul și mai tare.

Ești sigură? a spus.

Îhî, poți s-o-ntrebi pe Bobbi. De fapt, mai bine nu.

A zâmbit și a zis: îhî, n-o s-o-ntreb. Mă lovea ușor cu vârfurile degetelor, în același fel în care își răsfăța câinele. Mi-am șters fața, cât de cât.

Știi, chiar arăți foarte bine, am spus.

A râs.

Asta-i tot? a răspuns. Credeam că-ți place personalitatea mea.

Ai așa ceva?

S-a întors cu fața în sus și a privit spre tavan cu o expresie derutată. Nu-mi vine să cred c-am făcut-o, a zis. Eram gata cu plânsul. La orice m-aș fi gândit, mă simțeam bine. I-am atins încheietura mâinii și i-am spus: ba, să crezi.

A doua zi m-am trezit târziu. Nick a făcut pâine prăjită pentru micul dejun și am luat autobuzul spre casă. M-am așezat în spate, la geam, unde soarele îmi sfredelea fața ca un burghiu și unde simțeam husa textilă a scaunului extrem de tangibilă pe piele.

/

În seara aceea, Bobbi mi-a comunicat că are nevoie să doarmă undeva, ca să stea departe de o „situație casnică". Pasămite, în weekend, Eleanor aruncase niște lucruri de-ale lui Jerry, iar în focul scandalului care a urmat, Lydia se încuiase în baie, de unde țipa că vrea să moară.

Supernaspa, a zis Bobbi.

I-am spus că poate să stea la mine. Nu știam ce altceva să zic. Știa că locuiesc într-un apartament liber. În seara aceea s-a prostit jucând-se la pianul meu electric și folosindu-mi laptopul pentru partituri, iar eu m-am uitat la e-mailul de pe telefon. Nu aveam niciun

mesaj. Am ales o carte, însă n-aveam chef de lectură. Nu scrisesem nimic în dimineața respectivă sau în dimineața precedentă. M-am apucat să citesc interviuri lungi cu scriitori celebri și să constat cât de puțin semănam cu ei.

Ai o notificare la mesaje, a zis Bobbi.

Nu te uita tu. Lasă-mă pe mine.

De ce zici să nu mă uit eu?

Pentru că nu vreau să te uiți tu, am spus. Dă-mi laptopul.

Mi-a dat laptopul, însă am văzut-o că nu se întoarce la pian. Mesajul era de la Nick.

Nick: știu, sunt un nenorocit

Nick: vrei să mai treci, cândva, săptămâna asta?

De la cine e? a-ntrebat Bobbi.

Te relaxezi?

De ce mi-ai zis „nu te uita tu"?

Și-a mușcat cu senzualitate degetul mare și s-a așezat pe pat lângă mine. Am închis capacul de la laptop, fapt care a amuzat-o teribil.

Nu l-am deschis, a spus. Dar am văzut de la cine e.

Bine, bravo ție.

Îl placi tare, așa-i?

Nu știu la ce te referi, i-am zis.

La soțul Melissei mă refer. Ai sentimente puternice pentru el.

Mi-am dat ochii peste cap. Bobbi s-a întins pe pat și a rânjit. Simțeam că o urăsc, ba, chiar aș fi vrut să-i fac ceva rău.

De ce, ești geloasă? am spus.

A zâmbit absentă, ca și când se gândea la altceva. Nu știam ce să-i mai zic. S-a întors la pian o vreme, apoi a vrut să se culce. A doua zi dimineața când m-am trezit, era deja plecată.

/

Majoritatea nopților din săptămâna care a urmat le-am petrecut cu Nick. Nu repeta nimic în perioada aia, așa că mergea două-trei ore la sală, dimineața, iar eu mă duceam la agenție sau mă plimbam pe lângă magazine. Apoi, seara, el pregătea cina și eu mă jucam cu cockerul. I-am mărturisit lui Nick că în viața mea n-aș fi crezut că pot să mănânc atâta, lucru perfect adevărat. Acasă, ai mei nu găteau niciodată vinete ori cârnați chorizo. Și nici avocado proaspăt nu mai mâncasem înainte, dar asta nu i-am spus lui Nick.

Într-o seară l-am întrebat dacă se teme că Melissa o să se prindă de ce se întâmplă cu noi și mi-a răspuns că n-o să se prindă.

Totuși, tu te-ai prins. Când a avut aventuri.

Nu, ea mi-a spus.

Ce? Pe bune? Așa, din senin?

Prima dată, cam da. A fost, cumva, incredibil. Era plecată la un festival de carte și m-am trezit că mă sună pe la cinci dimineața să-mi spună că trebuie să vorbim, și asta a fost.

Căcat.

În primul caz, s-a-ntâmplat o singură dată și pe urmă nu s-au mai văzut. A doua oară s-a implicat mai mult.

Cred că n-ar trebui să-ți spun ție toate secretele, corect? N-am de gând s-o pun într-o lumină proastă. Sau, cel puțin, nu cred că vreau așa ceva, habar n-am.

La cină ne-am povestit amănunte din viața fiecăruia. I-am explicat cum doream să distrug capitalismul și cum consideram masculinitatea un factor despotic în relațiile dintre oameni. Nick mi-a spus că, „în mare", e marxist și că n-ar fi vrut să-l judec după faptul că deține o casă. Ori îți iei casă, ori plătești chirie pentru totdeauna. Dar recunosc că era o bătaie de cap. Asta a sunat ca și cum familia lui era foarte înstărită. Am fost precaută cu sondarea acestui subiect, pentru că eram deja conștientă de faptul că nu plătisem niciodată pentru nimic. Părinții lui erau în continuare împreună și mai avea un frate și o soră.

În timpul conversațiilor, Nick râdea la poantele pe care le făceam. I-am declarat că eram lesne sedusă de către cineva care râde la poantele mele, iar el a spus că

era lesne sedus de către persoanele mai deştepte decât el.

Presupun că nu dai peste ele prea des, am zis.

Vezi, nu-i mişto că ne facem complimente reciproc?

Partidele de sex au mers atât de bine, încât am plâns de mai multe ori în timpul lor. Lui Nick îi plăcea să stau eu deasupra, iar el să-şi sprijine spatele de tăblia patului şi să vorbim în şoaptă. Mi-am dat seama că-i place când îi spun cât e de bine. Era uşor să-l fac să-şi dea drumul, dacă insistam pe textele respective. Uneori aveam chef s-o fac numai ca să simt că-l domin şi să-l ascult cum se scuză după aceea: Doamne, îmi pare rău, e foarte jenant. Să-l aud cum spune asta îmi făcea o plăcere mai mare decât sexul în sine.

M-am îndrăgostit de casa în care locuia: cât de impecabil era totul şi cât de răcoroase erau duşumelele dimineaţa. În bucătărie aveau o râşniţă electrică, iar el cumpăra cafea boabe şi măcina câteva linguriţe înainte de micul dejun. Nu eram foarte sigură dacă asta era o fiţă sau nu, însă cafeaua avea un gust extrem de bun. I-am zis că oricum e o fiţă, şi el a răspuns: tu ce bei? Căcat din ăla de ness? Eşti studentă, deci nu te preface că ţi-ai format deja gusturile. Evident că în sinea mea îmi plăceau toate sculele alea scumpe pe care le aveau în bucătărie. În acelaşi fel în care îmi plăcea să-l privesc pe Nick presând cafeaua în aparat atât de încet, încât deasupra se forma o peliculă de cremă neagră.

Vorbea cu Melissa aproape zilnic. De regulă îl suna seara, iar el mergea în altă cameră cu telefonul, în

vreme ce eu stăteam pe canapea la televizor sau ieşeam afară să fumez. De regulă, conversaţiile lor durau de la douăzeci de minute în sus. Odată am văzut un întreg episod din *Situaţie de criză* înainte să se întoarcă Nick; era chiar ăla în care dau foc la chioşcul de banane. Niciodată n-am ştiut ce vorbea Nick la telefon. L-am întrebat odată: nu bănuieşte nimic, aşa-i? Iar el a dat din cap şi a răspuns: nu, totu' e-n regulă. Nick nu se purta tandru cu mine în afara dormitorului. Ne uitam împreună la televizor de parcă o aşteptam pe Melissa să vină de la muncă. Mă lăsa să-l sărut oricând voiam, dar era iniţiativa mea, de fiecare dată.

Îmi venea greu să-mi dau seama ce simte Nick cu adevărat. În pat nu-mi cerea niciodată să fac ceea ce n-aveam chef şi era mereu foarte sensibil la preferinţele mele. Cu toate astea, era ceva ezitant în el. Niciodată nu făcuse vreo remarcă mişto legată de fizicul meu. Niciodată nu mă mângâiase sau sărutase în mod spontan. Încă mi-era jenă să mă dezbrac în faţa lui, iar prima oară când i-am făcut un sex oral a fost atât de tăcut, încât m-am oprit şi l-am întrebat dacă îl doare. A zis că nu, dar când m-am reapucat de treabă, n-a scos un sunet. Nu m-a atins, nu ştiam nici măcar dacă m-a privit. Când am terminat mă simţeam îngrozitor, de parcă l-aş fi pus să îndure ceva care nu ne bucura pe niciunul.

În joia respectivă, când am plecat de la agenţie, am trecut întâmplător pe lângă Nick. Eram cu Philip, mergeam la o cafea după program, şi l-am văzut pe Nick

cu o tipă înaltă, care împingea un căruț cu o mână și cu cealaltă ținea telefonul la ureche. Nick avea un copil mic în brațe. Bebelușul purta o pălărioară roșie. Nick ne-a făcut cu mâna când au trecut pe lângă noi, ba chiar ne-am tras și o ocheadă scurtă, dar nu s-au oprit să vorbim. În dimineața aia mă privise cum mă îmbrac, cu mâinile încrucișate sub cap.

Nu e al lui, așa-i? a spus Philip.

Aveam senzația că sunt în fața unui joc pe computer ale cărui comenzi îmi sunt necunoscute. N-am făcut decât să ridic din umeri și să comentez: nu cred că are copii, nu? La puțin timp după faza asta am primit un SMS de la el: sora mea, Laura, și fiica ei. Scuze c-am trecut mai departe, se grăbeau undeva. I-am răspuns la SMS: frumos copil. Pot să dorm la tine?

La cină, în aceeași seară, m-a întrebat: deci chiar ți se pare un copil frumos? I-am spus că n-am văzut-o foarte bine, dar, da, de la distanța aia părea frumoasă. Vai, este minunată, a zis Nick. Rachel. Nu mă dau în vânt după prea multe lucruri pe lumea asta, dar pe fetița asta o ador. Când am văzut-o prima dată mi-a venit să plâng. Era așa de mică. Ascultam, fără dubiu, emoția maximă pe care Nick o exprimase vreodată și eram geloasă. M-am gândit să fac o poantă pe seama geloziei mele, dar mi s-a părut înfiorător să fii gelos pe un bebeluș și mă îndoiam că Nick avea să guste o astfel de glumă. Ce frumos, am spus. Cred că a înțeles lipsa mea de entuziasm, căci a adăugat, ușor jenat: în tot cazul,

eşti încă prea tânără ca să te preocupe copiii. M-am simţit rănită, am tăcut şi am început să scurm în rizoto cu furculiţa. După care am spus: nu, chiar mi s-a părut că ai sentimente frumoase. În mod atipic.

Adică, de obicei sunt morocănos şi agresiv? a zis el.

Am ridicat din umeri. Am continuat să mâncăm. Eram conştientă de faptul că încep să-l deranjez, îmi dădeam seama după felul în care se uita la mine, peste masă. Nu era nici pe departe morocănos ori agresiv şi am pus întrebarea deoparte, în capul meu, pentru mai târziu, intuind că i-a scăpat ceva legat de o frică ascunsă.

Când ne-am dezbrăcat în seara aia, am simţit aşternuturile îngheţate şi i-am spus că e frig. În casă? a întrebat el. Ţi-e frig peste noapte?

Nu, mă referam acum, i-am răspuns.

Am început să-l sărut, şi el m-a lăsat, dar era absent şi neimplicat. Apoi m-a împins uşor şi a zis: pentru că, dacă ţi-e frig noaptea, pot să dau drumu' la căldură.

Nu mi-e, i-am zis. Aşternuturile sunt foarte reci acum, atâta tot.

Aşa e.

Am făcut sex, a fost mişto, iar după aia am stat întinşi, cu ochii-n tavan. Aerul intra şi ieşea din plămâni, mă simţeam liniştită. Nick m-a mângâiat pe mână şi m-a-ntrebat: acum te-ai încălzit? M-am încălzit, am spus. Grija ta pentru confortul meu termic e absolut

mișcătoare. Păi, na, zise. N-ar da bine pentru mine dacă ai muri înghețată. Și în timp ce afirma asta, îmi dezmierda mâna. S-ar putea să te ia poliția la-ntrebări, am spus. A râs. Îhî, a făcut el, ceva de genul: ce caută acest frumos cadavru cu tine în pat, Nick? Era doar o poantă, nu mi-ar fi zis niciodată că sunt frumoasă, la modul serios. Dar mi-a plăcut poanta, oricum.

Vineri seară, înainte să ajungă Melissa din Londra, am văzut *La nord, prin nord-vest* și am băut o sticlă de vin. Nick urma să plece săptămâna următoare la Edinburgh, ca să filmeze ceva, așadar, venea o scurtă perioadă în care nu ne mai puteam întâlni. Nu-mi aduc aminte mare lucru din ce am vorbit în seara aia. Îmi amintesc însă de scena cu Carry Grant în tren, flirtând cu o tipă blondă, și țin minte că, habar n-am de ce, la un moment dat tot repetam o replică de-a ei, cu un accent american stâlcit. Ziceam: și nu-mi place în *special* cartea pe care-am început-o. Treaba asta l-a amuzat copios pe Nick, n-aș putea spune din ce motiv sau poate pur și simplu pentru că aveam un accent foarte prost.

Acum imită-l tu pe Carry Grant, am zis.

Cu o voce de actor de pe coasta de mijloc a Atlanticului, a spus: în clipa în care văd o femeie atrăgătoare, trebuie să mă prefac că nu vreau să fac dragoste cu ea.

De regulă te prefaci mult timp? am întrebat.

Tu ar trebui să știi, a rostit Nick, cu vocea lui normală.

Cred că mi-am dat seama destul de repede. Dar mă gândeam că-mi fac iluzii.

A, şi eu am simţit acelaşi lucru faţă de tine.

Apucase sticla şi turna în pahare.

Deci, între noi e doar sex sau îţi şi plac?

Frances, te-ai îmbătat.

Zi-mi pe bune, nu mă supăr.

Nu, ştiu că nu te superi. Cred că vrei să-ţi spun că e doar sex.

Am izbucnit în râs. Îmi părea bine că zicea asta, pentru că asta voiam să creadă şi pentru că mă gândeam că o ştie şi că restul era doar un fel de joacă.

Să nu te simţi aiurea, am spus. E îngrozitor de plăcut. Cred că ţi-am mai zis.

Numai de câteva ori. Dar aş prefera şi o probă scrisă, dacă se poate. Ceva care să rămână şi la care să mă uit pe patul de moarte.

Şi-a strecurat mâna între genunchii mei. Purtam o rochie în dungi şi aveam picioarele descoperite; în clipa în care m-a atins am simţit că iau foc şi că devin imobilă, de parcă aş fi fost sub hipnoză. Oricâtă forţă aş fi avut, se pare că mă părăsise cu totul, iar când am deschis gura să spun ceva, m-am bâlbâit.

Ce facem dacă apare nevastă-ta? am zis.

Hm. Găsim noi ceva.

10

Nu mai vorbisem cu Bobbi din noaptea în care dormise la mine în apartament. Pentru că-mi petreceam timpul cu Nick, n-am mai încercat să iau legătura cu ea şi nici nu m-a preocupat prea tare faptul că nu mai sunase. Apoi, după ce Melissa a revenit la Dublin, am primit un e-mail de la Bobbi, cu subiectul: „geloasă???".

ştii ce, nu-mi pasă că te-ai îndrăgostit de nick şi nu-ncercam să te pun într-o situaţie jenantă, sau ceva de genu'. îmi pare rău dacă aşa a părut. (şi nici n-am de gând să-ţi fac morală pe tema că e însurat, sunt mai mult ca sigură că şi melissa are aventurile ei.) DAR a fost de-a dreptul aiurea să mă acuzi pe mine că-s geloasă pe el. este un stereotip homofob să acuzi o femeie gay că e geloasă pe bărbaţi în secret, lucru pe care ştiu că tu îl cunoşti. dar şi mai grav decât asta este faptul că-i foarte depreciativ la adresa prieteniei noastre să insinuezi că eu aş concura cu un bărbat pentru atenţia ta. ce spune asta despre felul în care mă vezi tu pe mine? chiar plasezi relaţia noastră sub interesul sexual pasager faţă de un oarecare tip căsătorit, între două vârste? de fapt m-ai jignit nasol, în pizda mă-sii.

Mă aflam la muncă atunci când am deschis e-mailul, dar nu era niciun coleg prin preajmă. Am recitit mesajul de câteva ori. N-aș putea spune din ce motiv, l-am șters dintr-o mișcare, apoi am deschis fișierul „Trash" și l-am recuperat imediat. După care l-am marcat ca mesaj necitit și l-am deschis să-l citesc din nou, ca pentru prima oară. Desigur că Bobbi avea dreptate. Îi zisesem că e geloasă în încercarea de a o jigni. Pur și simplu nu realizasem că a și funcționat, sau că ar fi fost măcar posibil s-o jignesc, indiferent cât m-aș fi străduit. Când am realizat nu doar faptul că îmi stătea în puteri s-o rănesc pe Bobbi, ci și că, practic, o făcusem cu nonșalanță și fără să-mi dau seama, am avut un sentiment de disconfort. M-am fâțâit prin birou și am turnat niște apă din frigider într-un pahar de plastic, cu toate că nu-mi era sete. Apoi, într-un final, m-am reașezat la locul meu.

Am scris câteva ciorne înainte de a finaliza textul răspunsului.

> Ei, bine, ai dreptate, a fost greșit și aiurea din partea mea să spun asemenea chestie și n-ar fi trebuit s-o fac. Am simțit nevoia să mă apăr și am vrut să te enervez. Îmi asum vina pentru faptul că te-am jignit în legătură cu o tâmpenie. Iartă-mă.

L-am trimis și m-am deconectat o vreme de la e-mail, ca să termin ceva de lucru.

Philip a apărut pe la unșpe și am stat un pic de vorbă. I-am spus că nu mai scrisesem nimic de-o săptămână, iar el a ridicat din sprâncene.

Credeam că te ţii de treabă în mod disciplinat, a spus el.

Mă ţineam.

Ai o perioadă ciudată? Aşa se pare.

În pauza de prânz m-am reconectat la e-mail. Bobbi îmi răspunsese.

ok, te iert. dar, pe bune, nick? el e noua ta pasiune? am senzaţia că e genul care citeşte la modul serios articole intitulate „cum să faci pătrăţele pe abdomen în numai trei zile".

dacă e musai să fie un tip, credeam c-o să fie cineva efeminat şi smiorcăit, aşa ca philip, or, chestia asta e total neprevăzută.

N-am răspuns. Bobbi şi cu mine dispreţuiserăm dintotdeauna înclinaţia sectantă spre dominaţia fizică masculină. Cu puţin timp înainte fuseserăm date afară dintr-un supermarket Tesco pentru faptul că citeam cu voce tare pasaje imbecile din revistele pentru bărbaţi chiar în mijlocul magazinului. Numai că Bobbi se înşela în ceea ce-l privea pe Nick. El nu era aşa. În realitate, ar fi râs la glumele crude ale lui Bobbi şi n-ar fi încercat s-o contrazică. Însă nu-i puteam explica treaba asta. Şi, în mod cert, nu puteam să-i explic ceea ce găseam nespus de drăgălaş, legat de persoana lui, şi anume, faptul că era atras de femei banale şi reci din punct de vedere emoţional, aşa ca mine.

La finalul programului mă simţeam obosită şi mă durea capul, rău de tot. M-am dus acasă şi-am decis c-o să stau întinsă în pat o vreme. Era ora cinci. M-am trezit pe la miezul nopţii.

/

Nu-l mai văzusem pe Nick dinainte să plece în Scoţia. Pentru că trebuia să fie pe platou cu noaptea-n cap, singura şansă de a discuta era online, la ore târzii. De regulă era obosit şi ciufut, aşa că am început să-i scriu concis, răspunsuri stricte la mesajele lui, sau chiar să nu-i răspund deloc. Povestea despre chestii banale, de exemplu, ce tare îşi ura colegii. N-a menţionat niciodată că îi e dor de mine ori că s-ar fi gândit vreun pic la mine. Când am făcut o aluzie la săptămâna petrecută împreună la el acasă, a expediat subiectul şi a schimbat vorba. Ca reacţie la reacţia lui, am devenit şi eu rece şi sarcastică.

Nick: singura persoană decentă de pe platou este stephanie

eu: de ce nu i-o tragi, atunci.

Nick: păi, pentru că s-ar putea să ne afecteze relaţia de lucru

eu: ăsta e un apropo

Nick: şi în plus are 60

eu: iar tu cât faci... 63?

Nick: ha ha ha

Nick: o să-i transmit dacă vrei
eu: o, chiar te rog.

Acasă m-am uitat la videouri de pe YouTube cu el în filme sau la televizor. La un moment dat interpretase rolul unui tată tânăr căruia îi fusese răpit copilul și jucase într-un episod dintr-un serial polițist interminabil, iar într-una dintre secvențe era la secție și plângea. Ăsta era videoul pe care îl priveam cel mai des. Plângea exact așa cum mi-l imaginam c-ar face-o în realitate: urându-se pe sine pentru faptul că plânge, dar urându-se atât de intens, încât asta nu reușea decât să-l facă să plângă și mai tare. Am constatat că dacă mă uitam la clip seara, înainte să comunic cu el, mă simțeam mai empatică. Avea un site rudimentar pentru fani, care nu mai fusese actualizat din 2011, pe care intram uneori, în timp ce vorbeam cu el.

Mă îmbolnăvisem în perioada aia. Făcusem cistită. O vreme, disconfortul persistent și febra ușoară mi-au dat o stare de adecvare psihică și n-am făcut nimic ca să mă tratez. Până la urmă m-am dus la doctorița de la cabinetul facultății, iar ea mi-a dat antibiotice și un analgezic, care-mi provoca somnolență. Îmi petreceam serile holbându-mă la propriile mâini, sau încercând să mă concentrez la ecranul laptopului. Mă simțeam dezgustător, de parcă tot organismul îmi fusese invadat de bacterii diabolice. Știam că Nick nu suferea nicio repercusiune similară. Nu aveam niciun corespondent comun. Mă mototolise în palmă, ca pe o hârtie, apoi mă aruncase la gunoi.

M-am reapucat de scris, însă toate poeziile erau pline de o amărăciune de care-mi era rușine. Pe unele le-am șters, pe altele le-am ascuns în fișiere în care nu căutam niciodată. Din nou luam totul prea în serios. Mă fixam pe lucruri percepute ca nedreptăți din partea lui Nick, pe chestii dure pe care mi le spusese ori le sugerase, astfel încât să-l pot urî și astfel să-mi justific intensitatea sentimentelor pentru el ca fiind ură în stare pură. Dar am recunoscut că singurul lucru pe care-l făcuse și care mă rănea era faptul că-și retrăsese afecțiunea, ceea ce avea tot dreptul să facă. În orice altă privință rămăsese atent și curtenitor. Uneori mă gândeam că asta e cea mai urâtă porcărie pe care o trăisem în viața mea, dar era totodată o porcărie superficială, care putea fi vindecată în orice clipă și transformată într-o fericire tâmpă. Doar printr-un simplu cuvânt de la el.

Într-o noapte, când eram online, l-am întrebat dacă are tendințe sadice.

Nick: din câte știu, nu
Nick: de ce mă-ntrebi?
eu: mie mi se pare că ai
Nick: hm
Nick: îngrijorător

A trecut o vreme. M-am holbat la ecran și n-am răspuns nimic. Mai aveam o zi și terminam tratamentul cu antibiotice.

Nick: poți să-mi dai un exemplu?

eu: nu

Nick: ok

Nick: cred că atunci când rănesc pe cineva e mai degrabă din pricina manifestării egoismului

Nick: și nu un scop în sine

Nick: te-am rănit cu ceva?

eu: nu

Nick: ești sigură?

Am lăsat să treacă şi mai mult timp. Cu buricul degetului, i-am acoperit numele pe ecranul laptopului.

Nick: mai ești acolo?

eu: îhî

Nick: a

Nick: presupun că n-ai chef de vorbă

Nick: e-n regulă, oricum ar trebui să merg la culcare.

A doua zi dimineaţă am găsit următorul e-mail de la el:

înțeleg că nu prea vrei să ținem legătura deocamdată, așa că n-am să-ți mai trimit mesaje, ok? ne vedem când mă întorc.

M-am gândit să-i trimit un e-mail usturător drept răspuns, însă nu i-am scris nimic.

În seara următoare, Bobbi a propus să vedem un film cu Nick.

Ar fi cam ciudat, am zis.

E prietenul nostru, de ce-ar fi ciudat?

Butona pe laptopul meu, căutând pe Netflix. Făcusem ceai de mentă și așteptam să infuzeze.

E sigur aici, a rostit Bobbi. L-am văzut aici. E ăla cu domnișoara de onoare care se mărită cu șefu'.

De ce faci efortul să-i cauți filmele?

E un rol destul de micuț, dar apare la bustu' gol la un moment dat. Te interesează, corect?

Nu, serios, te rog, las-o baltă, am spus.

S-a oprit. Ședea pe jos cu picioarele încrucișate și s-a întins după ceainic să-și toarne un strop, ca să vadă dacă era gata.

Îl placi ca om? a întrebat. Sau, mai degrabă, faza e că arată bine și că e însurat c-o persoană interesantă?

Se vedea că era încă ofuscată de remarca referitoare la gelozie, dar îmi cerusem deja scuze. N-aveam de gând să-i tolerez ostilitatea față de Nick, mai ales că la momentul respectiv nu vorbeam cu el. Îmi era clar că sensibilitatea lui Bobbi nu mai era rănită, acceptând că fusese vreodată cu adevărat, și că-i făcea plăcere să mă ia peste picior ori de câte ori mă încercau sentimente romantice. M-am uitat la ea de parcă ar fi fost foarte departe, o prietenă din trecut, sau cineva al cărui nume nu mi-l aminteam.

Melissa nu-i tocmai interesantă, am spus.

După ce a plecat Bobbi acasă, am căutat filmul de

care pomenise. Ieșise în urmă cu șase ani, când eu aveam cincisprezece. Nick juca un personaj cu care protagonista avusese o aventură de o noapte. Am găsit un link video și m-am dus în „track" la secvența unde el ieșea de sub duș, a doua zi dimineață. Părea mai tânăr, iar fața lui arăta altfel, deși, chiar și în filmul ăsta era mai mare decât mine ca vârstă. M-am uitat de două ori la secvență. După ce el pleca, protagonista îi dădea telefon prietenei sale și amândouă râdeau isteric pe seama personajului lui Nick, care era un rahat de om, iar acest moment consolida prietenia dintre cele două. După ce m-am uitat la scena respectivă, i-am scris un e-mail. Mai exact:

Sigur, dacă asta vrei. Sper că filmările merg bine.

În jur de ora 1:00 A.M. a răspuns.

ar fi trebuit să-ți spun mai devreme; urmează să plec în nordul franței aproape toată luna august, cu melissa și cu alți oameni. într-un fel de vilă imensă dintr-un sat care se cheamă etables. o să fie un du-te-vino de lume, deci ești bine-venită să treci și să rămâi cât vrei tu, deși pot să înțeleg dacă invitația nu te ispitește.

Stăteam în pat, cu picioarele sub mine, încercând să lucrez la textele pentru următoarea lectură, când am primit notificarea de e-mail. I-am scris:

Deci, ne-o mai tragem sau s-a terminat?

O vreme n-a răspuns nimic. Am presupus că se culcase deja, însă gândul că poate nu se culcase încă m-a împiedicat să-mi văd de lucru, în continuare. Mi-am făcut o cană de ness și m-am uitat pe YouTube la alte spectacole-lectură. Într-un final a apărut și notificarea de mesaje.

Nick: ești trează
eu: da
Nick: deci, da, uite care-i treaba
Nick: nu înțeleg ce vrei
Nick: e clar că nu ne putem vedea cu regularitate
Nick: iar o relație secretă este ceva destul de stresant
eu: haha
eu: îmi dai papucii?
Nick: în timp ce, dacă nu ne mai întâlnim niciodată
Nick: atunci relația rămâne doar
Nick: preocuparea pentru o eventuală relație
Nick: înțelegi ce zic
eu: nu pot să cred că-mi dai papucii pe messenger
eu: credeam c-o să-ți părăsești nevasta și-o să fugim împreună
Nick: nu trebuie să te aperi
eu: de unde știi ce trebuie să fac
eu: poate că sunt foarte dezamăgită
Nick: ești
Nick: niciodată nu m-am prins ce simți cu adevărat în nicio privință
eu: păi, acum nu prea mai contează, corect

Trebuia să fie pe platou foarte devreme a doua zi, așa că s-a dus la culcare. M-am gândit mult timp la momentul în care îi făcusem sex oral, iar el stătea nemișcat și mă lăsa să-mi văd de treabă. Aș fi vrut să-i explic că era pentru prima oară când făceam așa ceva. Ai fi putut să-mi zici ce era așa de rău, în loc să mă lași să continui. N-a fost frumos. M-am simțit foarte proastă. Însă știam că, de fapt, el nu greșise cu nimic. Mi-a trecut prin cap s-o sun pe Bobbi și să-i povestesc tot, în speranța că-i va spune Melissei, iar viața lui Nick va fi distrusă. Dar am decis că această întâmplare e prea umilitoare ca să fie istorisită.

11

A doua zi n-am ajuns la muncă pentru că am dormit. I-am trimis lui Sunny un e-mail slugarnic, iar ea mi-a răspuns: ne-am descurcat. Pe la prânz am intrat la duș. Mi-am pus o rochie neagră de tricot și am ieșit să mă plimb, deși era prea cald ca să te bucuri de plimbare. Aveai senzația că aerul e neputincios și prins în capcana asfaltului. Vitrinele reflectau soarele în sclipiri orbitoare, iar pielea îmi era umedă din cauza transpirației. M-am așezat pe fâșia de gudron a terenului de cricket din campus și am fumat două țigări, una după alta. Nu mâncasem nimic, mă durea capul. Îmi simțeam corpul uzat și inutil. Nu mai doream să investesc în el hrană, ori medicamente.

După-amiază, când m-am întors acasă, am găsit un e-mail de la Nick.

deci, am impresia că discuția de aseară a fost cam aiurea. evident, mi-e foarte greu să-mi dau seama ce vrei de fapt și chiar n-am idee dacă glumești în legătură cu faptul că te-am rănit. e foarte stresant să vorbească cineva cu tine online. sper că nu ești supărată, sau ceva.

Am răspuns:

Las-o așa. Ne vedem în septembrie, sper să aveți timp frumos în Franța.

După asta, nu mi-a mai scris.

Trei zile mai târziu, Melissa ne-a invitat pe Bobbi și pe mine să mergem la vila din Étables pentru câteva zile, în august. Bobbi mi-a trimis încontinuu linkuri către website-ul companiei Ryanair și m-a bătut la cap să ne ducem măcar o săptămână sau cel puțin cinci zile. Îmi puteam permite prețul biletului de avion, iar Sunny n-avea nicio problemă dacă îmi luam libere.

Într-un final am cedat: bine. Hai să mergem.

/

Bobbi și cu mine mai fuseserăm de câteva ori în străinătate împreună. De fiecare dată cumpăram cele mai ieftine bilete; zboruri la prima oră, sau foarte târziu, noaptea și, în consecință, ne petreceam prima zi a excursiei fiind irascibile și căutând rețele wi-fi gratis. În Budapesta am stat o singură zi, și aia într-o cafenea, cu bagajele lângă noi, în timp ce Bobbi bea espresso după espresso și se certa aprins cu cineva pe net pe tema atacurilor cu drone, relatându-mi disputa cu voce tare. Când i-am spus că nu mă interesa acea discuție în mod special, mi-a replicat: Frances, mor copii. N-am mai vorbit câteva ore bune după faza asta.

În zilele care au precedat excursia, Bobbi m-a căpiat cu SMS-uri în care îmi spunea ce să nu uit să iau la mine. Făcea parte din natura mea să nu uit acasă cele necesare, iar din natura ei făcea parte să uite de fiecare dată. Într-o seară a trecut pe la mine cu o listă întreagă, iar când am deschis ușa, am văzut-o vorbind la telefon, pe care îl ținea între ureche și umăr.

Uite, tocmai am ajuns acum la Frances, a spus. Te superi dacă te pun pe speaker?

Bobbi a închis ușa și a venit după mine în sufragerie, unde și-a aruncat telefonul la întâmplare pe masă, cu speakerul activat.

Bună, Frances, am auzit vocea Melissei.

Am răspuns la salut, deși, ceea ce voiam să spun era: sper că nu te-ai prins că mă culc cu bărbată-tu.

Deci a cui e casa, mai precis? a întrebat Bobbi.

A unei prietene de-a mea, Valerie, a explicat Melissa. Mă rog, prietenă e un fel de-a spune. Are peste șaizeci de ani. E mai mult un fel de mentor. M-a ajutat enorm să public și așa mai departe. În tot cazul, bogăție moștenită din generație în generație. Și îi place ca diversele ei proprietăți să fie locuite de oameni, când ea nu stă acolo.

Am fost de părere că sună foarte interesant.

Ai plăcea-o, a completat Melissa. S-ar putea chiar s-o și cunoști, uneori vine pentru o zi, două. Locuiește la Paris majoritatea timpului.

Bogătaşii îmi provoacă silă, a spus Bobbi. Dar, da, sunt sigură că este o persoană minunată.

Cum mai eşti, Frances? a întrebat Melissa. Nu te-am mai văzut de secole.

Am făcut o mică pauză, după care i-am răspuns: sunt bine, mulţumesc. Tu? Melissa a făcut şi ea o pauză şi a replicat: în regulă.

Cum a fost la Londra? am întrebat. Ai fost pe-acolo luna trecută, parcă?

Am fost luna trecută? a zis ea. Tare ciudată chestie mai e şi timpu-ăsta.

A spus că e aşteptată la masă şi trebuie să închidă. Timpul nu mi se părea nici pe departe o chestie ciudată, cu atât mai puţin „tare ciudată".

În seara aia, după ce a plecat Bobbi, o oră jumate am scris poezii în care mi-am simbolizat corpul sub formă de mizerie, de ambalaj gol, de fruct mâncat pe jumătate şi aruncat la gunoi. Faptul că mi-am pus la treabă dispreţul de sine în felul ăsta nu m-a ajutat să mă simt efectiv mai bine, în schimb, m-a epuizat. După care m-am întins pe-o parte cu *A Critique of Postcolonial Reason**, deschisă la jumate şi sprijinită de perna de-alături. Din când în când ridicam degetul ca să dau pagina, lăsând formularea greoaie şi derutantă să-mi intre, prin ochi, direct în creier, ca un fluid.

* *Critica Raţiunii Postcoloniale*, lucrare ştiinţifică de Gayatri Chakravorty Spivak. (*N. trad.*)

Mă autodepășesc, mi-am zis. O să ajung atât de deșteaptă, încât nu va mai fi nimeni care să mă înțeleagă.

Înainte să plecăm din țară i-am trimis un e-mail lui Nick și l-am anunțat că urmează să venim. I-am scris: sunt convinsă că Melissa ți-a spus deja. Am vrut doar să te liniștesc, n-am de gând să fac vreo scenă. A răspuns: cool, ce mișto că ne vedem. Am privit acel mesaj în mod repetat, de multe ori redeschizându-l doar ca să-l văd din nou. Era atât de lipsit de expresie ori de sens, încât mă înfuria. De parcă, odată încheiată relația noastră, mă retrogradase instantaneu la statutul meu anterior, de simplă cunoștință. Poate că aventura s-a terminat, m-am gândit, dar faptul că se termină ceva nu înseamnă că acel ceva n-a avut loc niciodată. Pradă furiei, am început să caut prin e-mailuri și SMS-uri după „dovezi" ale aventurii noastre, dar toate se rezumau la mesaje plicticoase de natură logistică în legătură cu ora la care urma să ajungă acasă și ora la care aș putea să mă duc la el. Nu existau declarații înflăcărate de iubire și nici detalii evident sexuale în mesaje. Părea logic, pentru că aventura avea loc în viața reală, nu online, însă, oricum, mă simțeam de parcă fusesem tâlhărită.

În avion am împărțit căștile cu Bobbi, care și le uitase pe ale ei. A trebuit să dăm volumul la maximum, ca să și auzim ceva în zgomotul motoarelor. Lui Bobbi îi era frică de avion, sau cel puțin așa pretindea; senzația mea era însă că de la un punct încolo disimula, ca să se distreze. Când zburam împreună mă ruga să ne ținem

de mână. Mi-aș fi dorit să pot s-o-ntreb ce crede c-ar trebui să fac, însă eram convinsă că dacă ar fi aflat ce se-ntâmplase, s-ar fi îngrozit chiar și numai la gândul că eu mergeam la Étables. Într-un anumit sens, și eu eram îngrozită, dar în același timp fascinată. Înainte de vara aia nu-mi închipuisem vreodată c-aș putea fi genul de femeie care acceptă o atare invitație de la soția unui bărbat cu care s-a culcat de mai multe ori. Această informație mi se părea interesantă într-un fel morbid.

Bobbi a dormit aproape tot zborul și s-a trezit abia când am aterizat. M-a strâns de mână în vreme ce ceilalți pasageri se ridicau ca să-și ia bagajele și mi-a mărturisit: e foarte relaxant să zbor cu tine. Ești stoică. În aeroport mirosea a odorizant artificial, iar Bobbi s-a dus să cumpere două cafele fără zahăr, în timp ce eu încercam să aflu ce autobuz ar trebui să luăm. Bobbi studiase germana la școală și nu vorbea franceza, însă oriunde ne-am fi dus, reușea să comunice cu fața și cu mâinile. L-am văzut pe bărbatul de la bar cum îi zâmbea de parcă ar fi fost verișoara lui preferată, în timp ce eu repetam cu disperare numele orașelor și al companiilor de autobuze femeii de la standul de bilete.

Bobbi avea un fel de a fi care se potrivea peste tot în lume. Cu toate că susținea că îi urăște pe bogătași, familia ei era bogată, iar oamenii înstăriți o miroseau imediat că e de-a lor. Îi interpretau conceptele politice radicale drept un fel de autopersiflare burgheză, nimic serios, și îi povesteau despre diverse restaurante

sau locuri de cazare din Roma. Mă simțeam complet pe dinafară în asemenea situații, ignorantă și otrăvită, dar și temătoare ca nu cumva să fiu descoperită ca fiind cineva de condiție relativ modestă și cu opinii comuniste.

În aceeași măsură, mă străduiam să fac conversație cu oameni de aceeași proveniență ca părinții mei, temându-mă că pronunț vocalele într-un stil prea prețios și că pardesiul meu larg cumpărat din talcioc m-ar putea face să arăt ca o bogătașă. Și Philip suferea de teama asta, să nu arate că e bogat, deși, în cazul lui, pentru că într-adevăr era. Noi doi obișnuiam să tăcem în vreme ce Bobbi discuta cu șoferii de taxi despre chestiuni la ordinea zilei.

Pe la șase dimineața ne-am urcat în autobuzul de Étables. Eram epuizată și aveam o mare durere de cap, fix în spatele globilor oculari, așa că a trebuit să mă chiorăsc la scrisul de pe bilete. Autobuzul ne-a transportat prin zone rurale pline de verdeață, peste care se întindea o pâclă albă, străpunsă de razele soarelui.

La radio se auzeau încet niște voci care comentau ceva în franceză și râdeau din când în când, apoi era muzică. Am trecut pe lângă ferme aflate de-o parte și de alta a drumului, podgorii marcate de semne pictate de mână și brutării impecabile, de unde puteai comanda din mașină și care aveau reclame scrise curat, cu font Sans Serif. Foarte puține mașini pe șosea; era încă devreme.

În jur de ora șapte, cerul s-a diluat într-un albastru egal și moale. Bobbi dormea cu capul sprijinit de umărul meu. Am ațipit și eu și am visat că am o problemă cu dinții. Maică-mea se afla în aceeași încăpere, undeva, departe, și-mi zicea ceva de genul: știi că dentistul costă o grămadă de bani. Ascultătoare, mi-am împins dintele cu limba până l-am scos și l-am scuipat în palmă. Ăsta era? întreba maică-mea, numai că nu-i puteam răspunde pentru că din gaura rămasă îmi șiroia sângele. Era dens, plin de cheaguri și sărat la gust. Am simțit cum îmi alunecă pe gât. Haide, scuipă-l, a zis mama. Neputincioasă, am scuipat pe jos. Sângele avea culoarea murelor. Când m-am trezit, șoferul tocmai anunța: Étables. Și Bobbi mă trăgea ușor de păr.

12

Melissa ne aștepta în stația de autobuz, chiar lângă port. Purta o rochie roșie, cu decolteu adânc, petrecută și strânsă în talie cu o panglică. Avea sânii mari și forme generoase, total diferite de ale mele. Se sprijinea de balustradă, privind în largul mării, care arăta netedă ca o folie de plastic. S-a oferit să ne ajute cu genții, dar i-am spus că ne descurcăm și ea a dat din umeri. I se cojea pielea de pe nas. Era drăguță.

Când am ajuns la vilă, câinele a țâșnit afară și a-nceput să scheaune și să sară în două picioare, ca un animal de circ. Melissa l-a ignorat și a deschis poarta. Fațada casei era o imensă zidărie de piatră, cu jaluzele vopsite în albastru și cu scări albe care urcau până la ușa principală. În interior, totul era perfect ordonat și domnea un miros discret de soluții pentru curățare și loțiune de plajă. Tapetul de pe pereți avea imprimate bărcuțe cu pânze, iar pe rafturi am observat o grămadă de romane în limba franceză. Camerele noastre se aflau la demisol: a lui Bobbi dădea spre curte, a mea spre mare. Ne-am lăsat bagajele înăuntru, iar Melissa ne-a spus că ceilalți se află în spate, unde iau micul dejun.

În grădină aveau un cort mare, alb, cu ușile din pânză strânse sul și legate cu șiret. În cort se aflau o masă și scaune. Câinele mi s-a lipit de gleznă și m-a urmat, lătrând ca să-i dau atenție. Melissa ne-a făcut cunoștință cu un cuplu, prieteni de-ai ei, Evelyn și Derek. Păreau de-o seamă cu Melissa, sau poate ceva mai mari. Așezau amândoi tacâmurile pe masă. Cățelușa a lătrat din nou spre mine și Melissa a exclamat: o, chiar te place, nu glumă. Știi că-i trebuie pașaport ca să meargă în străinătate? E ca și cum ai avea un copil mic. Am râs ca proasta, în timp ce câinele își freca botul de tibia mea, scheunând.

Nick a ieșit din casă cu un maldăr de farfurii în brațe. Am simțit cum înghit în sec, cu greu. Era slab și părea foarte obosit. Soarele îi bătea drept în față, așa că a mijit ochii uitându-se undeva pe deasupra noastră, fără să ne observe. Apoi ne-a văzut. Și a exclamat: ah, bună, cum ați călătorit? Și-a mutat ochii de la mine, iar câinele a urlat. Fără incidente, a răspuns Bobbi. Nick a lăsat farfuriile jos și și-a șters fruntea cu palma, ca și când ar fi asudat, ceea ce nu părea să fie cazul.

Ai fost mereu așa subțire? Mi te amintesc mai solid, a zis Bobbi.

A fost bolnav, a spus Derek. A făcut bronșită. Are o sensibilitate.

Am făcut pneumonie, a precizat Nick.

Acum ești bine? l-am întrebat.

Nick s-a uitat spre pantofii mei și a dat din cap. A spus: Da, sigur, sunt bine acum. Arăta într-adevăr diferit, era tras la față și avea cearcăne umede sub ochi. A spus că terminase de luat antibioticele. M-am ciupit de lobul urechii pentru a-mi muta atenția.

Melissa a pus masa și m-am așezat lângă Bobbi, care a făcut poante și a râs tot timpul. Toți păreau fermecați de ea. Masa era acoperită cu o mușama ușor lipicioasă și se aflau pe ea o grămadă de croasanți, diferite borcane cu gemuri și cafea proaspătă. Nu-mi trecea nimic prin cap, ceva ce-aș fi putut să spun fără să mă simt o intrusă. Am rămas tăcută și mi-am umplut cana de cafea de trei ori la rând. Într-un bol mic de lângă cotul meu se găseau cubulețe de zahăr alb, sclipitor, pe care le-am scufundat în cafea unul câte unul.

La un moment dat, Bobbi a zis ceva despre aeroportul din Dublin și Derek a comentat: a, hogeacul lui Nick.

Îți place aeroportul ăla în mod special? a întrebat Bobbi.

E navetist pe avion, a spus Evelyn. Practic, trăiește în avioane.

A avut chiar și o aventură nebună cu o stewardesă, a zis Derek.

Mi s-a strâns coșul pieptului, dar n-am ridicat ochii. Deși cafeaua mea era deja leșinător de dulce, am mai luat un cub de zahăr și l-am pus pe farfuriuță.

Nu era stewardesă, a intervenit Melissa. Lucra la Starbucks.

Termină, a zis Nick. O să creadă că vorbești serios.

Cum ziceai c-o cheamă? făcu Evelyn. Lola?

Louisa, răspunse Nick.

Într-un final m-am uitat spre el, dar nu se uita la mine. Zâmbea cu jumătate de gură.

Nick a mers la o întâlnire amoroasă cu o fată cunoscută pe aeroport, ne-a explicat Evelyn.

Involuntar, a precizat Nick.

Ei, oarecum involuntar, a spus Derek.

Nick s-a uitat la Bobbi cu o expresie de exasperare simulată, cum ar fi: OK, iar începem. Dar nu părea să-l deranjeze cu adevărat să povestească întâmplarea.

A fost acum vreo trei ani, începu el. Călătoream frecvent pe atunci, deci o știam din vedere pe fata asta și uneori mai schimbam o vorbă cât așteptam comanda. În tot cazu', la un moment dat mi-a zis să ne vedem la o cafea în oraș. Am crezut...

În momentul ăla au sărit toți odată să comenteze, să râdă și să facă poante.

Am crezut, a repetat el, că fata chiar dorea să bea o cafea.

Și care a fost faza? a-ntrebat Bobbi.

Păi, când am ajuns acolo, am realizat că era de fapt o întâlnire romantică, a spus Nick. Și m-am panicat

total, m-am simțit groaznic.

Ceilalți au început din nou să vocifereze unii peste alții, Evelyn râdea, Derek striga că el nu crede că Nick s-a simțit chiar așa de groaznic. Fără să ridice privirea din farfurie, Melissa a spus ceva ce n-am auzit.

Așa că i-am zis că sunt însurat, a continuat Nick.

E imposibil să nu-ți fi dat seama, la un anumit nivel, a spus Derek. Ce voia de fapt.

Pe cuvânt, a zis Nick. Oamenii ies mereu la o cafea și stau de vorbă, chiar nu mi-a trecut prin minte.

E acoperirea perfectă, a comentat Evelyn. Dacă într-adevăr ați avut o aventură.

Era sexy? a zis Bobbi.

Nick a râs și și-a ridicat palma într-un gest care voia să spună: tu ce crezi? Răpitor de sexy, a afirmat.

Melissa a râs la poanta asta, iar el a zâmbit ca pentru sine, mulțumit că a făcut-o să râdă. Sub masă, m-am călcat singură cu tocul sandalei.

Și era ridicol de mică, nu? a spus Derek. Douăș'trei, sau așa ceva.

Poate că știa că ești însurat, a adăugat Evelyn. Unele femei sunt atrase de bărbați căsătoriți; e ca o provocare.

Mi-am apăsat tocul atât de tare pe laba piciorului, încât durerea m-a săgetat în sus, pe gambă și a trebuit să-mi muşc buzele ca să nu icnesc. Când am ridicat tocul, am simțit cum îmi zvâcnesc degetele.

Nu prea cred, a replicat Nick. A fost foarte dezamăgită când i-am pomenit chestia asta.

După micul dejun, Evelyn și Derek au coborât la plajă, iar Bobbi și cu mine ne-am dus să despachetăm. Îi auzeam pe Nick și Melissa vorbind la etaj, dar nu distingeam cuvintele, ci doar sunetul vocilor. Un bondar a intrat pe geamul deschis și a aruncat o umbră pe tapet, ca o virgulă, apoi a zburat înapoi, afară.

După ce am terminat de despachetat, am făcut un duș și am pus pe mine o rochie gri de bumbac fără mâneci, în timp ce o ascultam pe Bobbi, care fredona un cântec de Françoise Hardy în camera de alături.

Pe la două, trei, am ieșit toți, împreună. Drumul până la plajă traversa un mic dâmb pavat, trecea pe lângă două case albe și apoi forma un zigzag de trepte în piatra falezei. Plaja era plină de familii tinere care stăteau la soare pe prosoape colorate, ungându-se reciproc pe spate cu loțiune de protecție. Refluxul lăsase în urmă o crustă de alge uscate. Câțiva adolescenți jucau volei lângă stânci. Îi auzeam cum strigă ceva cu accent străin. Soarele încingea nisipul și am început să transpir. I-am văzut pe Evelyn și Derek făcându-ne cu mâna; iar coapsele lui Evelyn, ce păreau să aibă o consistență de frișcă, i se revărsau din costumul de baie dintr-o singură piesă, maroniu.

Ne-am întins prosoapele și Melissa a dat-o pe Bobbi cu un pic de loțiune pe ceafă. Derek i-a comunicat lui Nick că apa e „revigorantă". Mirosul de sare mi-a

înțepat gâtul. Bobbi a rămas în bikini. Mi-am mutat privirea dinspre Melissa și Nick, în timp ce se dezbrăcau, sincron. Ea l-a întrebat ceva și l-am auzit zicând: nu, mersi. Evelyn l-a avertizat: o să te arzi.

Frances, nu intri-n apă? m-a-ntrebat Derek.

Toată lumea s-a uitat la mine. Mi-am atins brațul ochelarilor de soare și am ridicat dintr-un umăr, într-un gest evaziv, nici măcar complet.

Prefer să stau la soare, am spus.

Adevărul era că n-aveam chef să apar în costum de baie în fața lor. Simțeam că îi sunt datoare corpului meu acest lucru. Nu i-a păsat nimănui, m-au lăsat în pace. După ce au plecat toți, mi-am scos ochelarii de soare, ca să nu mă bronzez cu urme pe față. Chiar lângă mine, niște copilași se jucau cu jucărioare de plastic și țipau unii la alții în franceză, o limbă care îmi suna sofisticat și citadin, pentru că n-o înțelegeam. Stăteam întinsă pe burtă, deci nu puteam vedea fețele copiilor, însă, din când în când, prindeam cu privirea periferică o culoare țipătoare, o găletușă ori o lopățică, sau, fugitiv, o gleznă. Îmi simțeam încheieturile grele, ca pline de nisip. Mi-am adus aminte de căldura din autobuz, dimineața.

Când m-am întors cu fața în sus, Bobbi tocmai venea din apă, tremurând și arătând foarte albă. S-a înfășurat într-un prosop de plajă imens, punându-și un altul mai mic, de culoare bleu, pe cap. Arăta ca Fecioara Maria.

Zici că-i Marea Baltică, a spus. Am crezut că fac stop cardiac.

Trebuia să rămâi pe plajă. E doar un pic prea călduț.

Și-a dat jos prosopul de pe cap și și-a scuturat părul ca un câine, până ce o ploaie de stropi mici și reci au aterizat pe piele mea, ceea ce m-a făcut să-njur. Ți-ai cerut-o, a zis. S-a așezat și și-a deschis cartea, cu corpul încă înfășat în prosopul care avea un desen cu Super Mario pe el.

Când mergeam spre apă, toată lumea a vorbit de tine, a spus.

Ce!?

Da, a fost o mică bârfă de grup la adresa ta. Se pare că lași o impresie foarte puternică. M-a mirat, normal.

Cine zice? am întrebat.

Avem voie să fumăm pe plajă sau nu?

I-am spus că nu cred că avem voie să fumăm pe plajă. A oftat teatral și și-a stors apa din păr. Întrucât nu-mi precizase cine anume vorbise frumos despre mine, eram sigură că, de fapt, fusese chiar ea.

Nick n-a spus mare lucru, a completat. Despre impresia pe care o lași. Totuși, l-am studiat atent. Era foarte stresat.

Poate din cauză că-l studiai?

Sau, poate pentru că-l studia și Melissa.

Am tușit și n-am zis nimic. Bobbi și-a scos un baton de cereale de pe fundul genții și a-nceput să-l rontăie.

Deci cât de căzută în cap ești după el, pe o scară de la unu la zece? a întrebat. Zece fiind intensitatea cu care te-ai îndrăgostit de mine în școală.

Și unu fiind o îndrăgoșteală extrem de serioasă?

A râs, deși avea gura plină cu baton de cereale.

Cum zici tu, a spus. E mai degrabă ceva distractiv, adică faptul că vorbești cu el online sau, mai degrabă, că ai vrea să-l sfâșii și să-i bei sângele?

Nu vreau să-i beau sângele.

Am apăsat un pic cam tare pe ultimul cuvânt din frază, ceea ce a făcut-o pe Bobbi să pufnească iar. Nu cred că-s dispusă să-mi închipui cam ce-ai vrea tu să-i bei, a zis. E cam aiurea. M-am gândit că ăla era momentul să-i spun ce se petrecuse între mine și Nick, pentru că puteam să îmbrac totul într-un aer de glumă și pentru că oricum se terminase. Totuși, n-aș putea să explic de ce, am preferat să nu suflu o vorbă despre asta, iar ea a exclamat: sex cu bărbați, ce caraghios!

13

A doua zi, în timp ce spălam vasele după micul dejun, Melissa l-a întrebat pe Nick dacă poate să dea o fugă cu maşina la complexul comercial de lângă localitate, ca să ia şezlonguri noi. A zis că-şi propusese să meargă chiar ea cu o zi înainte, numai că uitase complet. Nick n-a părut foarte entuziasmat de idee, însă a spus că o să meargă. A bombănit ceva de genul: aoleu, locu' ăla e la naiba-n praznic. Dar nu părea foarte convins. El spăla farfuriile în chiuvetă, eu le ştergem şi i le pasam Melissei, care le punea în dulap. Să stau între ei doi mă făcea să mă simt neîndemânatică şi complet picată din lună şi eram convinsă că Bobbi observase faptul că mă-nroşisem. Stătea cocoţată pe masă, mâncând dintr-un fruct şi bălăngănindu-şi picioarele.

Ia-le şi pe fete cu tine, a sugerat Melissa.

Melissa, te rog, nu ne zice fete, făcu Bobbi.

Melissa i-a aruncat o privire, iar Bobbi a muşcat din nectarină, cu un aer nevinovat.

Atunci, ia şi aceste două tinere cu tine, s-a corectat Melissa.

De ce, să-mi țină companie? a întrebat Nick. Sunt convins că preferă să se ducă la plajă.

Ai putea să le duci la lac, a continuat Melissa. Sau ați putea să mergeți la Châteloudren.

Mai e deschis acolo? a întrebat Nick.

Au vorbit despre Châteloudren și dacă magazinul mai era deschis. Apoi Nick s-a întors și s-a uitat la Bobbi. Avea mâinile și încheieturile ude.

Îți place să mergi departe cu mașina? a spus.

Nu-l băga în seamă, nu-i chiar așa departe, a zis Melissa. O să fie distracție.

A râs când a spus asta, ca și cum ar fi semnalat că știe precis că n-o să fie nicio distracție. Ne-a dat o cutie cu produse de patiserie și o sticlă de vin roze să le luăm cu noi, în caz c-am fi avut chef de un picnic. Și i-a strâns ușor mâna lui Nick atunci când i-a mulțumit.

Mașina stătuse toată dimineața în soare, așa că a trebuit să coborâm geamurile înainte de a ne putea urca. Înăuntru mirosea a praf și a plastic încins. Eu m-am așezat în spate, iar Bobbi pe scaunul din dreapta șoferului și și-a scos fățuca pe geam, ca un terrier. Nick a dat drumul la radio, și Bobbi și-a băgat fața la loc și l-a-ntrebat: n-ai CD-player? Să ascultăm și noi o muzică? Nick i-a răspuns că da, bineînțeles. După care Bobbi s-a apucat să scotocească prin CD-uri și să-și dea cu părerea, care ar fi ale Melissei și care ale lui Nick.

Cine ascultă Animal Collective, tu sau ea? a spus.

Cred că amândoi.

Da' cine a cumpărat CD-ul?

Nu mai știu, a zis el. Știi, astea sunt lucruri comune, nu mai țin minte care al cui e.

Bobbi m-a privit peste spătarul scaunului. Am ignorat-o.

Frances? a zis. Știai că în 1992 Nick a fost pe Channel 4, într-un documentar despre copii supradotați?

Mi-am ridicat ochii spre ea și am îngăimat: ce? Nick deja sărise cu gura: unde ai auzit asta? Bobbi scosese ceva din cutia cu produse de patiserie, un rulou cu frișcă, iar acum își folosea degetul arătător pe post de linguriță ca să mănânce frișca.

Melissa mi-a spus. Și Frances a fost un copil supradotat, așa că m-am gândit c-ar putea s-o intereseze. Deși ea n-a apărut în niciun documentar. Nici măcar nu exista în 1992.

De-atunci încolo a început să se nasolească treaba. De ce-ți povestește Melissa chestiile astea?

Și-a ridicat ochii spre el, sugându-și frișca de pe deget, cu un gest mai degrabă impertinent decât seducător.

Are încredere în mine, i-a replicat.

M-am uitat la Nick în oglinda retrovizoare, dar era atent la drum.

Am mare succes la ea, a spus Bobbi. Totuși, am senzația că n-o s-ajungem nicăieri, cred că e măritată.

Cu un actor, acolo, a zis Nick.

Din trei sau patru muşcături, Bobbi a înfulecat ruloul cu frişcă. După care a pus CD-ul cu Animal Collective şi a dat volumul foarte tare. Când am ajuns la magazinul cu articole de uz casnic, eu şi Bobbi am rămas să fumăm în parcare, iar Nick s-a dus să cumpere şezlongurile. A ieşit cu ele la subraţ, arătând foarte masculin. Am strivit chiştocul cu vârful piciorului, în timp ce el deschidea portbagajul şi ne spunea că lacul avea să fie o mare dezamăgire.

Douăzeci de minute mai târziu, Nick a parcat maşina şi am coborât cu toţii pe o cărăruie mărginită de copaci. Lacul se întindea neted şi albastru în faţa noastră, reflectând cerul. Nu mai era nimeni în afară de noi. Ne-am aşezat pe iarbă lângă apă, la umbra unei sălcii, şi am mâncat produse de patiserie umplute cu cremă. Bobbi şi cu mine ne-am pasat sticla de vin, care era dulce şi cald.

Se poate înota? a zis Bobbi. În lac.

Da, cred că da, a spus Nick.

Şi-a întins picioarele pe iarbă. Ne-a anunţat că vrea să facă o baie.

N-ai costumu' la tine, i-am zis.

Şi? mi-a replicat. Oricum, nu-i nimeni pe aici.

Sunt eu, am spus.

Bobbi a râs la poanta asta. Şi-a lăsat capul pe spate şi a râs cu faţa în sus, spre copaci. Purta o bluză din

bumbac, fără mâneci, imprimată cu floricele, iar în umbră mâinile ei arătau subțiri și cu o tentă întunecată de la bronz. A început să-și desfacă nasturii. Bobbi, i-am zis. Pe bune?.

Adică, el poate să-și dea tricoul jos, dar eu nu? mi-a replicat.

Am ridicat mâinile. Nick a tușit, o tuse amuzată.

De fapt, n-aveam de gând să-mi scot tricoul, a precizat el.

O să mă simt jignită dacă protestezi, i-a zis Bobbi.

Frances protestează, nu eu.

A, da. Păi, ea va trebui să facă față situației.

După care și-a împăturit hainele pe iarbă și s-a dus spre apă. Mușchii spatelui i se mișcau delicat sub piele, iar în bătaia soarelui, aproape că nu se vedeau dungile de la slip, așa că părea pe de-a-ntregul perfectă. Apoi, singurul zgomot care s-a auzit a fost sunetul picioarelor ei înaintând prin apă. Era foarte cald și terminaserăm toate rulourile și croasanții. Soarele s-a mutat și am rămas fără umbră. Am mai luat o gură de vin și am urmărit silueta lui Bobbi.

E total lipsită de pudoare, am spus. Mi-ar fi plăcut să semăn mai mult cu ea.

Nick stătea foarte aproape de mine, așa că, dacă mi-aș fi înclinat capul, l-aș fi sprijinit de umărul lui. Soarele era exagerat de strălucitor. Am închis ochii și m-am uitat la modelele ciudate care se formau sub

pleoape. Căldura mi se scurgea prin păr, iar sub arbuşti bâzâiau tot felul de insecte. Simţeam mirosul hainelor proaspăt spălate ale lui Nick şi al gelului de duş cu ulei de portocale pe care îl folosisem când mergeam acasă la el.

A fost penibil ieri, a zis. Discuţia despre fata de pe aeroport.

Am încercat să afişez un zâmbet simpatic, neutru, numai că tonul vocii lui făcea să-mi vină greu şi să respir. Părea că aşteptase ocazia să stăm de vorbă numai noi doi şi că îi recâştigasem instantaneu încrederea.

Sunt fete care se dau în vânt după bărbaţii însuraţi, am precizat eu.

L-am auzit cum râde. Am ţinut ochii închişi şi am lăsat formele roşiatice din spatele pleoapelor să se desfăşoare, ca un caleidoscop.

Nu cred că-i adevărat; am mai spus chestia asta.

O dovadă de loialitate.

Mă temeam eu c-o să-i iei în serios.

Nu ţi-a plăcut?

Louisa? A, ştii cum e. O fată mişto. Dar nu cât s-o visez noaptea.

Cu certitudine, Nick nu-mi spusese vreodată că m-a visat noaptea, sau măcar că mă place în vreun fel anume. În termeni de declaraţii verbale, „nu cât s-o visez noaptea" era primul lucru spus de el care implica faptul că aveam, totuşi, un statut special.

Deci, ai pe cineva? a vrut să știe.

Am deschis ochii. Nu se uita la mine. Studia o păpădie pe care o ținea între degetul mare și arătător. Nu părea să glumească. Mi-am adunat picioarele și le-am strâns cu putere.

Am avut, nu pentru mult timp, am spus. Dar i-a pus capăt, din păcate.

A răsucit tulpina florii înainte și înapoi, cu un surâs ezitant.

Așa? a zis. Ce-a fost în capu' lui?

Știi, chiar n-am nici cea mai vagă idee.

S-a uitat la mine și m-am temut de expresia de pe fața mea din acel moment.

Mă bucur mult că ești aici. E așa de bine să te văd.

Am ridicat o sprânceană și am întors privirea. Am observat capul lui Bobbi scufundându-se și ieșind la suprafață, aidoma unei foci.

Și-mi pare rău, a adăugat.

Am zâmbit mecanic și am rostit: a, fiindcă mi-ai rănit sentimentele? Nick a oftat din toți rărunchii, de parcă tocmai lăsase jos o greutate. S-a relaxat; i-am simțit postura corpului modificându-se. M-am întins pe spate simțind cum lamele firelor de iarbă îmi ating umerii.

Absolut, în caz c-ai avut vreun sentiment, a continuat.

Ai spus vreodată ceva sincer, în toată viața ta?

Am spus că-mi pare rău și am fost sincer. Am încercat să-ți explic cât mă bucur că te văd din nou. Ce mai vrei? Aș putea să mă târăsc la picioarele tale, dar nu cred că ești genul de persoană care apreciază așa ceva.

Cât de bine ai impresia că mă cunoști?

Atunci s-a uitat la mine ca și când ar fi abandonat în sfârșit prefăcătoria. Era o privire plină de bunătate, dar n-aveam de unde să știu că n-o repetase și pe asta înainte, ca multe alte chestii.

Păi, mi-ar plăcea să te cunosc mai bine, a spus.

Am văzut-o pe Bobbi ieșind din apă, însă am rămas întinsă în umbra lui Nick, iar el nu și-a retras brațul din locul în care aproape că-mi atingea obrazul. Bobbi s-a întors pe mal tremurând și storcându-și părul. Când s-a-mbrăcat peste pielea udă, bluza i s-a impregnat de apă, până ce aproape a devenit transparentă. Am privit-o admirativ și am întrebat-o cum e apa, iar ea a zis: foarte rece, e incredibil.

La întoarcere, m-am așezat pe locul de lângă șofer, iar Bobbi a stat în spate, cu picioarele întinse pe banchetă. Dacă mie și lui Nick ni se întâlneau privirile, ne uitam iute în altă parte, dar nu suficient de iute încât să nu ne apară pe chip un zâmbet de necontrolat. De pe bancheta din spate, Bobbi a întrebat: de ce vă amuzați? Dar avea un ton obosit și în mod clar nu aștepta un răspuns. Am pus un album de Joni Mitchell în CD-player și m-am uitat pe geam, simțind aerul răcoros pe față. Când am ajuns acasă, începea să se însereze.

/

La cină, am stat alături de Nick. După ce am terminat de mâncat, Melissa a mai deschis o sticlă de vin, iar Nick s-a aplecat spre mine și mi-a aprins țigara. A stins chibritul cu câteva mișcări scurte și, ca din întâmplare, și-a pus brațul pe spătarul scaunului meu. Nimeni n-a părut să bage de seamă, de fapt era un gest absolut normal, doar că eu nu m-am putut concentra la nimic atâta vreme cât și-a ținut mâna acolo. Ceilalți discutau despre refugiați. Evelyn tot repeta: unii au studii superioare, vorbim despre medici, despre profesori. Observasem și înainte tendința unora de a pune accent pe pregătirea profesională a refugiaților. Derek a comentat: indiferent ce faci cu ceilalți, închipuie-ți că trimiți medicii înapoi. E o demență.

Asta ce-nseamnă? a spus Bobbi. Să nu-i lase să intre decât dacă au absolvit Medicina?

Evelyn a precizat că nu asta voia Derek să spună, iar Derek a întrerupt-o pentru a completa cu ceva despre sistemele de valori occidentale și despre relativismul cultural. Bobbi a zis clar că dreptul de a primi azil face parte din „sistemul de valori occidentale", în caz că așa ceva chiar există. A marcat ghilimele făcând un gest cu degetele-n aer.

Dezideratul naiv al multiculturalismului, a spus Derek. Žižek se pricepe bine la chestia asta. Știți, granițele există cu un motiv.

Nici nu bănuiești câtă dreptate ai, a spus Bobbi. Dar pun pariu că nu suntem de acord în privința motivului.

Nick a început să râdă. Melissa a privit în lături, ca și când n-o interesa conversația. Mi-am îndreptat spatele în mai multe etape, ca să ajung să-i simt brațul lui Nick pe piele.

Suntem de aceeași parte, a afirmat Derek. Nick, tu ești un mascul alb asupritor; deci, susține-mă.

De fapt, sunt de aceeași părere cu Bobbi, a replicat Nick. Deși, fără-ndoială, sunt un asupritor.

Vai, Doamne, apără! a exclamat Derek. Cui îi ajută democrația liberală? Poate c-ar trebui să dăm foc la clădirile guvernului și să vedem ce iese de-aici.

Știu că exagerezi, a zis Nick, însă e din ce în ce mai greu să pricep de ce n-am face-o, într-un final.

Când ai ajuns atât de radical? a întrebat Evelyn. Stai prea mult în preajma studenților. Ei îți bagă ideile astea-n cap.

Melissa și-a scuturat țigara într-o scrumieră micuță, pe care o ținea în mâna stângă. Zâmbea; avea pe față un zâmbet discret și nostim.

Da, Nick, ție îți plăcea statul polițienesc, a comentat Melissa. Ce s-a-ntâmplat?

Tu le-ai chemat pe aceste studente să stea cu noi în vacanță, a răspuns. N-am avut nicio șansă să mă-mpotrivesc.

Melissa se lăsase pe spate în scaun și-l privea prin licăririle de fum. Nick și-a mutat mâna de pe spătarul

scaunului meu și și-a pus țigara în scrumieră. Am avut impresia că temperatura scade brusc și culorile devin mai terne.

Ați fost la lac? a-ntrebat.

Îhî, la-ntoarcere, a răspuns Nick.

Frances s-a pârlit, a relatat Bobbi.

De fapt, nu eram deloc arsă de soare, dar fața și mâinile căpătaseră o tentă rozalie și le simțeam ușor febrile. Am ridicat din umeri.

Păi, Bobbi a vrut cu tot dinadinsul să se dezbrace și să intre-n apă, am completat eu.

Turnătoareo! a exclamat Bobbi. Mă faci de râs.

Melissa încă era cu ochii pe Nick. El nu părea deloc deranjat de asta; i-a întors privirea examinatoare și i-a surâs; un surâs relaxat și spontan, care-l făcea și mai frumos. Melissa și-a scuturat capul cu un gest care nu știai dacă trădează amuzament sau disperare și, într-un final, s-a uitat în altă parte.

Ne-am dus la culcare târziu, pe la două noaptea. Vreo douăzeci de minute am stat întinsă pe pat, ascultând oftatul silențios al dușumelelor de deasupra și țăcănitul clanțelor care se închideau. Niciun glas. Camera lui Bobbi, de vizavi, era complet cufundată în tăcere. M-am ridicat, apoi m-am întins din nou pe pat. M-am trezit că elaborez un plan despre un drum până sus, de unde să iau niște apă, cu toate că nu-mi era pic de sete. Mă auzeam explicând că mi-e sete de la vinul

băut la cină, ca şi cum aş fi fost interogată legat de raţiunea incursiunii mele la etaj. M-am ridicat din nou şi mi-am verificat fruntea – temperatura era normală. În linişte, m-am strecurat afară din cameră şi am luat-o în sus pe scări, în cămaşa de noapte albă cu boboci de trandafir. La bucătărie, lumina era aprinsă. Inima a-nceput să-mi bată cu putere.

Înăuntru, Nick aşeza paharele curate în dulap. M-a văzut şi a zis: ah, salut. Instantaneu, ca şi când aş fi recitat o placă ştiută pe de rost, am spus: mi-e sete, aş vrea un pahar cu apă. A făcut o faţă haioasă; era limpede că nu m-a crezut, dar mi-a întins totuşi un pahar. L-am umplut cu apă şi am rămas lângă uşa frigiderului, ca să-l beau. Apa era călduţă şi avea gust de clor. În cele din urmă, Nick s-a aşezat în faţa mea şi a zis că n-a mai rămas vin deloc. Ne uitam unul la celălalt. I-am spus că prezenţa lui mă stinghereşte şi mi-a răspuns că e „total conştient" de acest lucru. Apoi mi-a pus braţul stâng în jurul taliei şi am simţit cum mă ridică uşor. I-am atins catarama curelei şi i-am zis că, dacă vrea, pot să mă culc cu el, dar nu va fi decât un gest ironic.

Camera lui Nick era singura care se afla la acelaşi nivel cu bucătăria; celelalte erau fie cu un etaj mai sus, fie la demisol, ca a mea. Fereastra deschisă din dormitorul lui dădea spre mare, aşa că a tras jaluzelele în linişte şi a închis-o, în timp ce eu mă băgam în pat. Când m-a pătruns, mi-am apăsat faţa de umărul lui şi l-am întrebat: îţi place?

Îmi tot vine să-ți spun mulțumesc, a zis. E ciudat, nu-i așa?

I-am zis s-o facă și s-a conformat. Apoi i-am mărturisit că urma să termin, iar el a închis ochii și a gemut: oh. După care m-am ridicat și m-am sprijinit cu spatele de perete și l-am privit cum stă întins pe pat și respiră.

Am avut câteva săptămâni groaznice, a șoptit. Îmi pare foarte rău pentru discuția de pe net.

Știu că m-am purtat distant și rece. Habar n-aveam c-ai făcut pneumonie.

A zâmbit, apoi mi-a atins cu degetele partea din spate a genunchiului, acolo unde pielea este moale și fină.

Credeam că vrei să te las în pace, a zis. Mi-era rău, eram singur, știi cum e. Aparent, tu nu mai voiai să ai de-a face cu mine.

M-am gândit cum ar fi fost să-i spun: nu, voiam doar să-mi zici că mă visezi noaptea.

Și eu am avut o perioadă oribilă, am spus. Să nu mai vorbim despre asta.

Foarte generos. Cred că puteam să mă descurc mult mai bine cu scuzele.

Bine, te-am iertat, deci totul e-n regulă acum.

S-a ridicat într-un cot și m-a privit.

Mda, dar m-ai iertat cam repede. Ținând cont de faptul că încercam să scap de tine. Puteai să scoți mult mai mult, dacă voiai.

N-am vrut decât s-ajung din nou în patul tău.

A râs, ca și cum i-ar fi plăcut ce-am spus. S-a întins la loc, cu fața întoarsă din lumină și cu ochii închiși.

Nu știam că sunt chiar așa de bun la pat, a spus.

Ești cum trebuie.

Credeam că-s o rușine totală.

Păi, ești, da' mi-e milă de tine. Iar cu sexul propriu-zis te descurci chiar mișto.

N-a zis nimic. Oricum, nu puteam rămâne să dorm la el în cameră peste noapte, căci exista riscul să dau nas în nas cu careva de dimineață. Așa că m-am întors în dormitorul meu și m-am culcat singură, ghemuindu-mă cât am putut de strâns.

14

A doua zi m-am simțit somnoroasă și febrilă, ca un prunc. Am devorat patru felii de pâine la micul dejun și am băut două cănoaie pline de cafea cu lapte și zahăr. Bobbi mi-a zis că parcă sunt un porcușor, dar a precizat că „într-un sens drăguț". Mi-am frecat piciorul de Nick pe sub masă și l-am privit cum se străduie să nu bușească în râs. Debordam de veselie, care era una mai degrabă malițioasă.

Așa s-au scurs trei zile în Étables. Când ne așezam să mâncăm în grădină, Nick, Bobbi și cu mine ocupam unul dintre capetele mesei și ne întrerupeam continuu. Și mie, și lui Nick, Bobbi ni se părea teribil de comică și râdeam de tot ce spunea. Odată, Nick a râs cu lacrimi în timpul unui mic dejun, când Bobbi l-a imitat pe un prieten de-al lor, David. Nu-l cunoscuserăm decât foarte puțin, la o lectură în Dublin, dar Bobbi îi prinsese perfect timbrul vocii. De asemenea, Nick ne ajuta să ne îmbunătățim franceza, vorbindu-ne frecvent în această limbă și insistând, la cerere, pe „r"-ul graseiat. Bobbi îi mărturisise că eu deja mă descurcam în franceză, însă

mă prefăceam neştiutoare, ca să primesc lecţii de la el. Am remarcat cum se înroşeşte auzind asta, iar Bobbi m-a străfulgerat cu privirea, de-a curmezişul camerei.

După-amiaza, pe plajă, Melissa a stat sub umbrelă citind ziarul în timp ce noi ne-am lăfăit la soare, am băut apă din peturi şi ne-am dat reciproc cu loţiune de protecţie pe umeri. Lui Nick îi plăcea să înoate în larg, apoi să iasă pe plajă ud, lucind de la stropii care i se prelingeau pe corp, ca într-o reclamă la parfum. Derek a zis că i se pare emasculat. Eu am dat pagina cărţii lui Robert Fisk pe care tocmai o citeam şi m-am făcut că n-aud. Derek a vrut să ştie: ia zi, Melissa, ăsta pierde multă vreme cu găteala? Melissa nu şi-a ridicat ochii din ziar. A răspuns că se teme că aşa arată el de la natură – extraordinar. Cu asta te alegi dacă te măriţi pentru aspectul fizic. Nick a râs. Am mai dat o pagină din carte, cu toate că pe precedenta n-o citisem.

Două nopţi la rând m-am dus singură la culcare, aşteptând până ce casa se cufunda în linişte, după care urcam în camera lui Nick. Nu mă simţeam obosită să stau târziu în noapte, cu toate că a doua zi adormeam pe plajă şi moţăiam în grădină. Nu prindeam nici unul mai mult de patru-cinci ore de somn, dar el nu se plângea niciodată că e obosit şi nici nu mă zorea să plec, să-l las să se odihnească, indiferent cât era de târziu.

După prima seară, n-a mai băut vin la cină. Nu cred c-a mai băut ceva alcoolic, de orice fel. Derek se lega frecvent de acest aspect şi am băgat de seamă că

Melissa îi tot oferea vin, deși el spusese clar că nu mai vrea să bea.

La un moment dat, pe când ieșeam din apă după o partidă de înot, l-am întrebat: și zici că nu și-au dat seama, nu? Eram încă în larg. Și-a pus mâna streașină la ochi și m-a privit. Ceilalți se zăreau deja pe mal, înveliți în prosoape. În bătaia soarelui, brațele mele aveau o nuanță violacee și pielea mi se făcuse de găină.

Nu, a zis. Nu cred.

Posibil să audă zgomote noaptea.

Eu zic că suntem destul de silențioși.

Mie mi se pare foarte riscant ce facem, o adevărată nebunie, am spus.

Da, asta așa e. Abia acum ți-ai dat seama?

Mi-am înmuiat mâinile în apă și am simțit înțepătura sării. Am bătut suprafața apei cu palma.

Și atunci de ce-o faci? am zis.

Și-a luat mâna din dreptul ochilor și a scuturat din cap. Era alb ca marmura. Avea un aer sever.

Flirtezi cumva cu mine? a întrebat

Hai, lasă. Zi-mi că mă dorești la nebunie.

M-a împroșcat cu apă. M-a stropit pe față și am simțit picăturile atât de reci, încât aproape a durut. M-am uitat în sus, la bolta cerului fără pic de nor.

Dispari, a zis.

Eram topită după el, dar nu trebuia s-o știe.

/

În cea de-a patra zi a şederii noastre acolo, după cină, am ieşit cu toţii la o plimbare în sat. Deasupra portului, cerul căpătase vagi nuanţe de coral, iar oceanul era întunecat, ca de plumb. Şiruri de iahturi se legănau pe chei, iar oameni cu un fizic impecabil se plimbau desculţi pe punte, cărând sticle de vin. Melissa avea aparatul foto pe umăr şi, din când în când, mai făcea câte o poză. Eu purtam o rochie din pânză marinărească, cu nasturi.

În dreptul magazinului de îngheţată, mi-a sunat telefonul. Era tata. Instinctiv, m-am ferit de ceilalţi când am răspuns, de parcă aş fi avut ceva de ascuns. Vocea îi suna înăbuşit şi se auzeau zgomote de fundal. Am început să-mi rod degetul mare în timp ce-l ascultam, simţind pielea cu dinţii.

E totul în regulă? l-am întrebat.

A, mişto, ce să zic. N-am voie să-mi sun şi io singura fiică, din când în când, ca să văd ce mai face?

Tonalitatea vocii lui când urca, când cobora. Era beat, iar asta mă făcea să mă simt murdară. Aş fi vrut să fac un duş, sau să mănânc un fruct proaspăt. M-am îndepărtat puţin de ceilalţi, deşi nu voiam să-i las complet în urmă. În schimb, m-am fâţâit pe lângă un felinar în timp ce toată lumea dezbătea problema dacă să meargă sau nu la o îngheţată.

A, ba da, normal că ai voie, am zis.

Deci, cum merge treaba? Cum e la muncă?

Acum sunt în Franța, ți-am mai zis.

Ce zici?

Că sunt în Franța.

Eram perfect conștientă că repetam o propoziție foarte simplă, deși mă-ndoiam că asculta careva.

A, ești în Franța? a zis. Așa e, scuze. Cum e pe-acolo?

Foarte fain, mersi de-ntrebare.

Marfă. Fii atentă, mă-ta o să-ți dea alocația luna viitoare, e-n regulă? Pentru facultate.

Bine, e-n regulă, i-am spus. E foarte bine.

Bobbi mi-a făcut semn că urmau să meargă la o înghețată, iar eu i-am răspuns cu un zâmbet care era probabil cel mai maniacal zâmbet pe care puteam să-l produc și le-am făcut cu mâna să nu mă aștepte.

N-ai intrat în bani, sper? a spus tata.

Ce? Nu.

Economiile alea vechi, știi? E mare lucru să nu te-atingi de ele.

Îhî, am spus.

Prin fereastra gelateriei vedeam un galantar imens cu tot felul de sortimente de înghețată în spatele geamurilor și silueta lui Evelyn gesticulând la casă.

Cât ai economisit pân-acum? a zis.

N-am idee. Nu cine știe ce.

Un obicei grozav, Frances. Hm? Asta e. Tre' să faci economii.

Convorbirea telefonică s-a întrerupt la scurtă vreme după acest moment. Când au ieşit din gelaterie, Bobbi ţinea în mână două cornete de îngheţată şi mi-a oferit unul. Am simţit o imensă recunoştinţă pentru faptul că-mi cumpărase o îngheţată. Am luat cornetul şi i-am mulţumit, iar ea mi-a studiat figura şi a-ntrebat: eşti bine? Cu cine ai vorbit? Am clipit şi am răspuns scurt: cu tata. Nimic nou. A zâmbit larg şi a adăugat: a, bine. Cu plăcere. Dacă nu-ţi place, o mănânc eu. Cu coada ochiului am zărit-o pe Melissa ridicând aparatul foto şi am întors capul indispusă, de parcă îmi făcea o nedreptate îndreptând camera spre mine, ori îmi făcuse o altă nedreptate, cu ceva timp în urmă. Ştiam că este un gest anxios, dar mă-ndoiam că Melissa îl observase.

/

Am fumat la greu în seara aia, iar Nick era încă destul de blană când m-am strecurat în camera lui, după ce toată lumea se dusese la culcare. Şedea îmbrăcat pe marginea patului şi încerca să citească ceva din MacBook-ul său, dar se chiombea de parcă nu vedea literele sau nu pricepea sensul cuvintelor. Îl prindea ipostaza aia. Era puţin ars de soare. Cred că şi eu eram cam pilită. M-am aşezat pe jos, la picioarele sale şi mi-am sprijinit capul de gamba lui.

De ce stai pe podea? m-a-ntrebat.

Îmi place să stau pe jos.

Auzi, cu cine ai vorbit la telefon mai devreme?

Am închis ochii și mi-am apăsat și mai tare capul de piciorul lui, până a spus: nu mai face asta.

Am vorbit cu tata, i-am zis.

Nu știa că ești aici?

M-am urcat în pat, lângă Nick și i-am cuprins talia cu brațele. Am observat ce citea, era un articol lung despre Acordurile de la Camp David. Am râs și l-am întrebat dacă asta face de regulă când se droghează – citește eseuri despre Orientul Mijlociu?

E interesant, a răspuns. Deci, stai așa, tatăl tău nu știa c-ai venit aici sau cum?

Io i-am zis, numai că el nu prea ascultă.

Mi-am scărpinat nasul, apoi mi-am sprijinit fruntea de tricoul alb al lui Nick. Mirosea a curat, a săpun și avea un foarte vag iz de apă sărată.

Are probleme cu băutura, am adăugat.

Tatăl tău? Nu mi-ai povestit niciodată despre asta.

Și-a închis MacBook-ul și m-a privit din cap până-n picioare.

N-am povestit nimănui despre asta.

Nick s-a sprijinit de tăblia patului și m-a-ntrebat: ce fel de probleme?

De regulă, când mă sună, pare să fie mangă, i-am

zis. N-am aprofundat niciodată subiectul sau ceva de genu'. Nu suntem deloc apropiați.

M-am așezat la Nick în poală, ca să ne putem privi în ochi, iar el și-a trecut mâna prin părul meu cu un gest automat, de parcă aș fi fost cineva străin. De regulă nu mă mângâia niciodată în felu-ăla. Dar se uita fix la mine, deci bănuiesc că știa pe cine are în fața lui.

Mama ta cunoaște situația? a întrebat. Adică, știu că ei trăiesc separat.

Am dat din umeri și i-am explicat că tata fusese toată viața la fel. Sunt o fiică destul de nașpa. Niciodată nu stau de vorbă cu el, la modul serios. Dar el îmi plătește pensia alimentară câtă vreme sunt în facultate și asta-i cam nasol, corect?

E nasol? a zis. Vrei să zici că-i recunoști autoritatea pentru că îi accepți banii, dar nu te preocupă într-adevăr problema lui cu alcoolul.

M-am uitat la Nick, iar Nick mi-a întors privirea, cu o expresie ușor glacială, complet onestă. Mi-am dat seama că era cât se poate de cinstit și că mă mângâia cu afecțiune dintr-o pornire sinceră. Da, am spus. Cam așa cred și eu.

Și ce ai de gând să faci ca să schimbi situația? a zis. Toată faza asta cu dependența financiară e de căcat. Pentru mine, lucrurile s-au schimbat exclusiv în bine în clipa când am încetat să mai împrumut bani de la părinții mei.

Totuși, ție îți sunt simpatici ai tăi. Vă-nțelegeți.

A râs și a afirmat: of, Doamne, nu ne-nțelegem. Glumești? Ține cont că ăștia sunt oamenii care m-au obligat să apar la televizor când aveam zece ani îmbrăcat într-un blazer de căcat și să vorbesc despre Platon.

Ei te-au obligat? Am presupus c-a fost dorința ta.

Ah, nu. La momentul ăla aveam niște probleme. Poți să-l întrebi pe psihiatrul meu.

Chiar te vezi cu un psihiatru sau face parte din poantă?

A murmurat ceva gen „Mmmm" și mi-a atins mâna într-un mod ciudat. Clar, încă era drogat.

Nu, am episoade depresive, a spus. Urmez medicație și tot tacâmul.

Serios?

Da, am fost destul de grav anul trecut. Și, hm. Am trecut printr-o perioadă foarte urâtă de vreo săptămână, două, la Edinburgh, cu pneumonia și cu tot restul. Cred că e destul de plictisitor să auzi chestiile astea. În tot cazul, acum mă simt bine.

Nu e deloc plictisitor, am spus.

Știam că Bobbi ar fi avut vorbele la ea într-o asemenea împrejurare, pentru că era plină de păreri despre sănătatea mintală, păreri pe care le enunța în public. Am spus cu voce tare: Bobbi consideră că depresia este o reacție de răspuns la condițiile din capitalismul târziu. Afirmația asta i-a smuls un zâmbet. L-am întrebat dacă

vrea să vorbim despre starea sănătății lui și a zis că nu, nu neapărat. Degetele îi zăboveau în părul meu, în zona cefei, iar atingerea lor îmi inducea o stare de liniște.

Un timp ne-am sărutat și n-am mai spus nimic. Din când în când, spuneam ceva de genul: mai vreau. Respira greu și rostea lucrurile pe care le rostea de obicei: hm, ce bine e. Mi-a băgat mâna sub rochie și m-a prins de partea interioară a coapsei. I-am cuprins talia într-un gest spontan, iar el m-a privit în ochi. Îți place așa? i-am zis. Părea derutat, de parcă îi propusesem o ghicitoare al cărei răspuns urma să-l dau tot eu, în caz că el nu-l știa. Îhî, da, a zis. Dar ție... îți place așa? Mi-am simțit gura încleștată, ca și cum aveam o râșniță în loc de maxilar.

Știi, uneori nu pari foarte încântat, i-am zis.

A râs, ceea ce nu era tocmai răspunsul plin de înțelegere pe care-l așteptam. Și-a plecat privirea, s-a înroșit un pic și a bâiguit: nu par?!

M-am simțit jignită și am adăugat: adică, eu îți tot zic despre cât de mult te doresc și ce bine mă simt și niciodată treaba asta nu e reciprocă. Am senzația că în general nu te satisfac.

A ridicat brațul și a început să-și maseze ceafa. Aha, a spus. Bine. Îmi pare rău.

Să știi că eu chiar mă străduiesc. Dacă fac ceva greșit, te rog, spune-mi.

Cu o voce vag suferindă a zis: nu faci nimic greșit. E vina mea, înțelegi? Eu sunt un pic bizar.

Și asta a fost toată explicația. Nu știam ce să spun mai mult și, oricum, era clar că oricât de direct aș fi abordat problema pentru a primi o încurajare de la el, asta n-avea să se întâmple. Am continuat să ne sărutăm și am încercat să-mi mut mintea de la subiect. M-a întrebat dacă am chef s-o facem pe la spate de data asta și i-am zis că da, bineînțeles. Ne-am dezbrăcat fără să ne uităm unul la altul. Mi-am lipit fața de saltea și l-am simțit atingându-mi părul. M-a cuprins cu brațul și mi-a zis: vino-ncoace o clipă. M-am ridicat pe genunchi, pieptul lui era lipit de spatele meu, iar când am întors capul, mi-a dezmierdat urechea cu buzele. Frances, te doresc foarte tare, a zis. Am închis ochii. Vorbele lui parcă îmi străbătuseră mintea și se înfipseseră direct în trupul meu, de unde nu voiau să mai plece. Când am deschis gura, vocea îmi suna joasă și arzătoare. Crezi c-ai muri dacă nu m-ai avea în clipa asta? am spus. Iar el a răspuns: da.

Când m-a pătruns, am avut impresia că nu mai știu să respir. Îmi ținea talia cu mâinile. Îi tot spuneam că vreau mai tare, deși mă durea un pic. Întreba lucruri de genul: ești sigură că nu te doare? I-am spus că vreau să mă doară, dar nu eram sigură că într-adevăr asta voiam. Și tot ce-a spus Nick a fost: OK. După un timp, mă simțeam atât de bine, încât nici nu mai

vedeam limpede și nu mai eram convinsă că pot articula propoziții clare. Continuam să-i spun: te rog, te rog, cu toate că nu știam ce anume îl rugam exact. Îmi ținea un deget pe buze, ca să-mi reamintească faptul că nu trebuie să fac gălăgie, așa că i-am prins degetul în gură și i l-am supt până ce mi-a atins gâtlejul. L-am auzit zicând: ah, nu, nu face asta. Dar era prea târziu, ejaculase deja. Transpira și se scuza întruna: futu-i, îmi pare așa de rău. Futu-i. Tremuram din tot corpul. Simțeam că nu mai înțeleg nimic din ceea ce se petrecea între noi.

Începea să se lumineze și a trebuit s-o șterg. Nick s-a ridicat în capul oaselor și m-a studiat cum îmi trăgeam rochia pe mine. Nu știam ce ar fi trebuit să-i spun. Ne-am privit cu ochi în care se putea citi agonia, apoi ne-am uitat fiecare în altă parte. N-am putut să adorm în camera mea de la demisol. Am stat pe pat, cu genunchii la piept, privind cum se mișcă lumina prin crăpăturile jaluzelei. Într-un final am deschis fereastra și m-am uitat la mare. Se iveau zorii, iar cerul era argintiu, intens. Îl auzeam pe Nick cum dă ture prin camera de deasupra. Dacă închideam ochii, mă simțeam foarte aproape de el, suficient de aproape încât să-l simt respirând. Am rămas nemișcată lângă fereastră, până au început să se audă ușile deschizându-se la etaj, cățeluța lătrând și mașina de cafea pornind pentru ritualul micului dejun.

15

În seara următoare, Evelyn a propus să jucăm un joc pe echipe, așa că ne-am împărțit și am scris biletele cu nume de personaje celebre, pe care le-am introdus într-un bol. Trebuia să tragi un bilet din bol, iar coechipierii puneau întrebări la care aveai voie să răspunzi cu da sau cu nu, până când ghiceau numele respectiv. Se întunecase și noi stăteam în sufragerie cu luminile aprinse și jaluzelele ridicate. Din când în când, în încăpere pătrundea câte un fluture de noapte, pe care Nick îl prindea cu mâna și-l dădea afară, în vreme ce Derek îl tot îndemna să-l omoare. Bobbi l-a rugat să-nceteze, iar el i-a spus: să nu-mi zici acum că protecția animalelor include și insectele! Buzele lui Bobbi erau pătate de vin; se pilise.

Nu, a răspuns ea. Dar dacă vrei să moară, ucide-l cu mâna ta.

Melissa, eu și Derek alcătuiam o echipă, iar Nick, Bobbi și Evelyn – echipa adversă. Melissa a mai adus o sticlă de vin în timp ce noi scriam biletele și le băgam în bol, cu toate că se băuse destul de mult vin la masa

de seară. Nick şi-a pus mâna peste gura paharului gol de apă în clipa când Melissa a vrut să-i toarne. Mi s-a părut că au avut un schimb aparte de priviri, înainte ca ea să continue să le facă plinul celorlalţi, inclusiv sieşi.

Cealaltă echipă a început runda; Nick a extras numele. L-a citit pe primul şi s-a încruntat, iar ceilalţi au exclamat: aha, bine. Bobbi a întrebat dacă e bărbat, şi Nick a zis că nu. E femeie? a zis ea. Da, îhî. Evelyn a vrut să ştie dacă e din politică, dacă e actriţă sau sportivă. Dar nu era nimic din toate astea. Din muzică? a zis Bobbi. Şi Nick a spus că nu, din câte ştia el – nu.

E celebră? a-ntrebat Bobbi.

Păi, defineşte noţiunea de celebru, i-a răspuns el.

Ştim cu toţii cine e femeia asta? a spus Evelyn.

Voi două ştiţi în mod cert, a zis Nick.

Ah, a făcut Bobbi. OK, deci e cineva pe care o cunoaştem în viaţa reală?

El a confirmat. Melissa, eu şi Derek asistam fără să scoatem o vorbă. Am devenit brusc foarte conştientă de paharul cu vin pe care-l ţineam în mână, strângând un pic prea tare piciorul său cu degetul mare.

E cineva care-ţi place? a zis Bobbi. Sau nu-ţi place?

Mie, personal? Îhî, îmi place.

Şi ea te place? a continuat Bobbi.

Crezi că asta o să te ajute să te prinzi cine e? a spus el.

S-ar putea, a răspuns Bobbi.

Nu știu, i-a zis el.

Deci tu o placi, dar nu știi dacă și ea te place, făcu Bobbi. N-o cunoști foarte bine? Sau e o persoană misterioasă?

A dat din cap și a râs ca pentru sine, ca și cum considera seria aia de întrebări extrem de stupidă. Am remarcat că Melissa, eu și Derek eram toți trei foarte tăcuți. Nimeni nu mai comenta și nu mai sorbea din paharele cu vin.

Aș zice că un pic din ambele, a răspuns el.

N-o cunoști prea bine și e o tipă misterioasă? a întrebat Evelyn.

E mai deșteaptă decât tine? a intervenit Bobbi.

Da, deși o grămadă de oameni sunt mai deștepți decât mine. Întrebările astea nu prea v-ajută.

Bine, bine, zise Bobbi. Persoana asta e mai degrabă rațională sau mai degrabă sentimentală?

Ăăă, rațională, cred.

Adică lipsită de afectivitate, a completat Bobbi. Cu un coeficient de inteligență emoțională scăzut.

Ce? Nu. N-am zis asta.

O roșeață greoaie mi-a urcat în obraji și am coborât privirea spre fundul paharului. M-am gândit că Nick părea ușor neliniștit sau, cel puțin, nu părea cool și relaxat, așa cum era el de regulă și atunci m-am întrebat când anume alesesem să cred despre el că se preface.

Extravertită sau introvertită? a întrebat Evelyn.

Aș zice că introvertită, răspunse Nick.

Tânără sau bătrână? zise Evelyn.

Tânără, categoric tânără.

E copil? spuse Bobbi.

Nu, nu, e adultă. Doamne!

O femeie, bine, zise Bobbi. Și crezi că ți s-ar părea atrăgătoare dacă ai vedea-o în costum de baie?

Nick s-a uitat la Bobbi preț de o secundă sfâșietor de lungă, apoi a pus bilețelul jos.

Bobbi știe deja cine e, a zis el.

Noi toți știm cine e, a completat Melissa pe un ton liniștit.

Eu nu știu, sări Evelyn. Cine e? Tu ești, Bobbi?

Pe fața lui Bobbi s-a lățit un rânjet răutăcios și a spus că nu e ea, ci Frances. Am privit-o fără să mă prind care e scopul acestui spectacol. Bobbi era singura care se amuza și asta nu părea s-o deranjeze; ca și cum jocul îi ieșise fix așa cum își dorise. Am realizat, cu o întârziere prosteas-că, faptul că, mai mult ca sigur, ea fusese cea care îmi scrisese numele pe bilețel. Mi-am adus aminte cât putea fi de crudă, de înclinația ei de a desface lucrurile și de a scormoni în interiorul lor și mi s-a făcut frică de ea, iar asta nu se-ntâmpla pentru prima dată. Voia să expună fapte din intimitatea mea afectivă, să le desecretizeze, să le transforme într-un joc sau într-o farsă.

După încheierea acelei runde, atmosfera din încăpere s-a schimbat. Întâi m-am temut că ceilalţi aflaseră despre noi, că ne auziseră în timpul nopţii, că ştia chiar şi Melissa, dar pe urmă mi-am dat seama că un alt fel de tensiune domnea în cameră. Derek şi Evelyn păreau să se simtă jenaţi în numele lui Nick, ca şi când credeau că încearcă să-şi mascheze sentimentele faţă de mine; iar în ceea ce mă privea, manifestau un soi de îngrijorare tăcută, poate în eventualitatea că m-aş fi simţit jignită ori dezamăgită. Evelyn se tot holba la mine cu o expresie de simpatie. După ce Melissa l-a ghicit corect pe Bill Clinton, m-am scuzat şi am mers la baie, în capătul holului. Mi-am băgat mâinile sub apă rece, apoi mi-am tamponat pomeţii şi m-am şters pe faţă cu un prosop uscat.

Pe hol, Melissa aştepta să intre la baie. Până să trec de ea, m-a-ntrebat: eşti bine?

Sunt bine, am zis. De ce?

A strâns buzele. Avea o rochie albastră, cu spatele gol şi cu pliseuri în partea de jos. Eu purtam o pereche de jeanşi suflecaţi şi o cămaşă albă, creponată.

Sper că n-a făcut nimic, a zis. Adică, nu te-a deranjat sau ceva.

Am realizat că se referă la Nick şi m-am simţit sleită.

Cine? am întrebat.

Mi-a aruncat o privire neplăcută; o privire care sugera dezamăgirea pe care i-o provocasem.

E-n regulă, a spus. Las-o baltă.

M-am simţit vinovată, ştiind că face un efort ca să-i pese de mine, un efort probabil dureros pentru ea. Am spus cu o voce calmă: nu, stai, evident că n-a făcut nimic. Nu ştiu ce să zic... Cred că nu-i nimic, de fapt. Îmi pare rău. Cred că e doar în capu' lui Bobbi.

Ei, da, s-a-ndrăgostit sau aşa ceva, a continuat. Sunt convinsă că probabil e inofensiv, dar vreau să ştii că dacă face ceva care să te supere, poţi să vii şi să-mi zici imediat.

Mulţumesc, eşti foarte de treabă. Dar, zău, nu e... nu e cazul; nu mă deranjează cu nimic.

Atunci mi-a zâmbit, parcă uşurată că sunt în regulă şi că soţul ei nu comisese niciun gest necuviincios. I-am zâmbit la rândul meu, cu recunoştinţă, iar ea şi-a şters palmele de partea plisată a rochiei.

De obicei nu face din astea. Dar cred că eşti genul lui.

M-am uitat în jos, spre vârfurile pantofilor. Simţeam că mă ia cu ameţeală.

Sau poate că mă flatez singură? a zis.

Am privit-o în ochi şi am constatat că se străduieşte să mă facă să râd. Am şi râs, dintr-un sentiment de recunoştinţă pentru cumsecădenia ei şi pentru aparenta încredere.

Cred că eu ar trebui să mă simt flatată, am spus.

Nu datorită lui; el e complet inutil. Deşi, are gusturi bune la femei.

A indicat ușa băii cu degetul. I-am făcut loc și a intrat. Mi-am șters fața cu încheietura mâinii și am simțit-o jilavă. Nu înțelegeam ce-a vrut să spună când s-a referit la Nick ca fiind „inutil". Nu-mi dădeam seama dacă fusese drăgăstoasă ori plină de otravă; avea un stil al ei, care te împiedica să remarci diferența.

N-am mai jucat mult timp după asta. Cu Bobbi n-am mai schimbat nicio vorbă înainte de culcare. Am rămas pe canapea până ce s-au cărat cu toții, după care Nick a venit înapoi. A tras jaluzelele și s-a sprijinit de pervaz. Eu am căscat și mi-am trecut mâna prin păr. Ei, a fost dubios rău, ce zici? a spus. Faza cu Bobbi. Am fost de acord că da, fusese cam dubios. Nick părea precaut când vorbea despre Bobbi, ca și cum nu era sigur ce simțeam exact pentru ea.

Te-ai lăsat de băut? am întrebat.

Mă epuizează. Și, oricum, prefer să trec prin toate astea cu mintea limpede.

S-a așezat pe brațul canapelei, de parcă urma să se ridice în scurt timp. I-am zis: la ce te referi când spui „toate astea"? Și mi-a răspuns: deh, la toate aceste conversații stimulante pe care le purtăm în crucea nopții.

Nu-ți place să faci sex când ești beat?

Mă gândesc că e mai bine pentru toată lumea dacă sunt treaz.

De ce, te crezi pe scenă? Din partea mea, nu-i nicio problemă.

Nu, așa e, tu ești foarte ușor de mulțumit, a răspuns.

Nu-mi plăcea ce-auzeam, cu toate că ăsta era adevărul, iar el probabil că era ferm convins. Mi-a mângâiat încheietura mâinii și m-au trecut fiori.

Nu sunt chiar așa ușor de mulțumit, am spus. Pur și simplu știu că-ți face plăcere când stau pe spate și-ți zic ce grozav ești.

A făcut o grimasă și a îngăimat: asta a fost sub centură. Am pufnit în râs și l-am întrebat: serios, îți distrug fanteziile? O să revin la suspinele despre cât ești de viril și de puternic, dacă preferi așa. N-a mai spus nimic.

Oricum, mă duc să mă culc, am adăugat. Sunt ruptă de oboseală.

M-a mângâiat pe spate, cu o neobișnuită tandrețe. Am rămas nemișcată.

De ce n-ai avut nicio aventură până acum? l-am întrebat.

Hm. Păi, presupun că din cauză că n-am mai întâlnit pe nimeni.

Ce vrea să-nsemne asta?

Preț de o clipă, m-am așteptat să-l aud zicând ceva de genul: n-am mai întâlnit pe nimeni pe care să-l doresc la fel cum te doresc pe tine. În schimb, răspunsul lui a sunat așa: hm, habar n-am. Am fost foarte fericiți împreună multă vreme, deci nu mi-a trecut niciodată prin cap în perioada aia. Știi cum e, ești îndrăgostit, nu-ți stă mintea la alte chestii.

Când ți-a trecut îndrăgosteala?

A luat mâna de pe mine, astfel încât nu mai exista niciun fel de contact fizic între noi.

Nu cred că asta trece așa, pur și simplu.

Adică spui că, de fapt, încă o iubești.

Păi, cam da.

Mi-am fixat privirea pe lustra din tavan. Era stinsă. Înainte să începem joaca cu bilețele, aprinseserăm lămpile cu picior, care aruncau umbre lungi spre fereastră.

Iartă-mă dacă te-am rănit, a spus.

Nu, categoric nu. Dar ce-i asta, un fel de joc pe care-l faci pentru ea? Încerci să-i atragi atenția culcându-te c-o studentă?

Mamă. OK. Să-i atrag atenția, zici?

Păi, nu? Doar ți-e clar c-a văzut cum te uiți la mine. Mai devreme m-a întrebat dacă m-ai pus în vreo situație neplăcută.

Doamne, a exclamat. În regulă. Și, te-am pus?

N-aveam chef să-i spun că nu, așa că mi-am dat ochii peste cap și m-am ridicat de pe canapea, trăgându-mi cămașa în jos.

Deci, te duci la culcare, a zis.

I-am răspuns că da. Mi-am băgat telefonul în geantă, ca să-l iau cu mine, și nu i-am mai dat atenție.

Să știi că a durut, a spus. Ce-ai zis adineauri.

Mi-am ridicat cardiganul de pe podea și l-am

aruncat peste geantă. Sandalele le pusesem ordonat în fața șemineului.

Ai impresia că fac asta ca să obțin atenție, a continuat. Ce anume te determină să gândești așa despre mine?

Poate faptul că ești încă îndrăgostit de nevastă-ta, cu toate că pe ea se pare că n-o mai interesezi deloc.

L-am auzit cum râde, dar nu m-am uitat la el. Mi-am aruncat ochii în oglinda de deasupra șemineului și mi-am văzut fața care arăta oribil, atât de rău, încât m-a șocat. Aveam obrajii pătați, de parcă cineva îmi trăsese palme, iar buzele îmi erau livide și uscate.

Sper că nu ești geloasă, Frances, da? a zis.

Ai impresia că te iubesc, sau ceva? Nu fi penibil.

După care am coborât. M-am întins pe pat, simțindu-mă groaznic, nu atât din pricina tristeții, cât din cauza șocului și a unei epuizări ciudate. Aveam senzația că cineva își încleștase mâinile pe umerii mei și mă zgâlțâia puternic și îndelung, în vreme ce eu imploram să-mi dea drumul. Știam că e vina mea: ieșisem din felul meu natural de a fi, doar ca să provoc o ceartă cu Nick. Iar acum, stând singură, întinsă în căsoaia aia imensă, simțeam că nu mai controlez nimic. Tot ce mai puteam să hotărăsc era dacă să continui să fac sex cu Nick sau ba; dar nu eram în stare să decid ce sentimente ar fi implicat asta, sau ce-ar fi putut însemna. Și, chiar dacă eram în stare să mă hotărăsc la un conflict deschis cu el

și la tema acelui conflict, nu aveam cum să știu ce urma să spună, sau cât de tare aveau să mă afecteze vorbele lui. Ghemuită în pat, cu brațele încolăcite, m-am gândit cu amărăciune că el are toată puterea, iar eu nu am nimic. Nu era chiar așa, însă în noaptea aceea mi-a devenit limpede pentru prima dată cât de mult îmi subestimasem vulnerabilitatea. Îi mințisem pe toți; pe Melissa, chiar și pe Bobbi, numai ca să pot fi cu Nick. Nu crezusem în absolut nimeni; nu exista nicio persoană care ar fi putut empatiza cât de cât cu ceea ce făcusem. Și, după toate astea, el mai era și îndrăgostit de alta. Am închis ochii, strângându-i cu putere și mi-am îndesat fața în pernă. Mi-am adus aminte cum, c-o noapte înainte, îmi spusese ce mult mă dorește și ce am simțit în momentul ăla. Recunoaște, mi-am zis. Nu te iubește. Și asta doare.

16

Dimineața, la micul dejun, cu o zi înainte ca Bobbi și cu mine să zburăm spre casă, Melissa ne-a anunțat că urma să sosească Valerie. Au inițiat o dezbatere pe tema cărei camere s-ar cuveni pregătită, în vreme ce eu urmăream o gărgăriță roșie, cu aspect metalic, care traversa masa plină de curaj și cu o țintă clară: cuburile de zahăr. Insecta arăta ca un robot miniatural, cu picioruşe mecanice.

Și o să trebuiască să luăm câteva chestii pentru cină, a explicat Melissa. Unii dintre voi ați putea să dați o fugă până la supermarket, așa-i? Vă fac o listă.

Pot să merg eu, a zis Evelyn.

Melissa întindea porții generoase de unt pe un croasant despicat egal în două și gesticula vag cu cuțitul în aer, în timp ce vorbea.

Poa' să te ducă Nick cu mașina, a zis. Tre' să luăm și desert, ceva mișto și proaspăt. Și flori. Mai ia pe cineva cu tine, ca să te-ajute. Ia-o pe Frances. Nu te superi, nu-i așa?

Gărgărița ajunsese la bolul cu zahăr cubic, iar acum se cocoța pe marginea lui albă și lucioasă. Am ridicat privirea sperând că afișez o expresie suficient de politicoasă și am spus: bineînțeles că nu.

Și, Derek, poate ne ajuți tu, să întinzi masa aia mare în grădină, a mai spus Melissa. Iar eu și Bobbi o să facem puțină curățenie înăuntru.

Având planurile stabilite, după ce-am isprăvit de mâncat, ne-am dus farfuriile în casă. Nick s-a apucat să-și caute cheile de la mașină, iar Evelyn s-a așezat pe scări, cu coatele pe genunchi, având un aer adolescentin în spatele ochelarilor. Melissa stătea sprijinită de pervazul bucătăriei, întocmind lista de cumpărături, în vreme ce Nick ridica toate pernele de pe canapea și întreba: nu le-a văzut nimeni? Am rămas în hol, cu spatele drept, lipit de perete, încercând să nu stau în drumul nimănui. Sunt agățate în cuier, am spus, însă atât de încet, că nu m-a auzit. Poate le-am lăsat prin vreun buzunar, ceva, a zis Nick. Melissa verifica dulapurile de bucătărie, după diferite ingrediente. Le-ai văzut? a întrebat-o el, iar ea l-a ignorat total.

Într-un final, am luat cheile din cuier și i le-am pus lui Nick în palmă când a trecut pe lângă mine. A, aha, a exclamat. Păi, mersi. Îmi evita privirea, dar nu era ceva personal. Dădea senzația că evită privirile tuturor. Le-ai găsit? s-a auzit vocea Melissei din bucătărie. La cuier te-ai uitat?

După aceea, Evelyn, Nick și cu mine ne-am dus la mașină. Era o dimineață cețoasă, însă Melissa ne spusese că avea să se însenineze mai târziu. Bobbi a apărut la fereastra camerei exact în momentul când m-am întors să mă uit după ea. Tocmai deschidea jaluzelele. Așa, bravo, a zis. Părăsește-mă. Du-te și distrează-te la supermarket cu noii tăi prieteni.

Poate nu mă mai întorc niciodată, am răspuns.

Nu te mai întoarce, a zis Bobbi.

M-am urcat în spate și mi-am pus centura de siguranță. Evelyn și Nick s-au suit în mașină și au închis portierele, sigilându-ne într-o intimitate căreia nu simțeam deloc că-i aparțin. Evelyn a scos un oftat de oboseală plin de expresivitate, iar Nick a pornit motorul.

Ai rezolvat până la urmă cu mașina? a-ntrebat-o Nick pe Evelyn.

Nu, Derek nu mă lasă să sun la reprezentanță. Se „ocupă el de tot".

Am părăsit șoseaua și am intrat pe un drum lateral, care ducea către plajă. Evelyn se tot freca la ochi, pe sub ochelari și scutura din cap. Pâcla era gri ca o peliculă de voal. Mi-am lăsat fantezia să zburde și mi-am imaginat că-mi trag pumni în stomac.

A, se ocupă el de tot, OK, a spus Nick.

Îl știi cum e.

Nick a scos un sunet sugestiv, un fel de: hmm.

Mergeam de-a lungul portului în care navele se distingeau ca niște obiecte abstracte în mijlocul ceții. Mi-am apăsat nasul de geamul portierei.

S-a purtat exemplar, a zis Evelyn. Cred. Cel puțin până astăzi.

Păi, acum urmează spectacolul pentru Valerie, a replicat el.

Dar până la faza asta, a spus Evelyn. A fost destul de relaxată, nu?

Da, ai dreptate. A fost.

Nick a pus semnalul de dreapta, iar eu n-am comentat nimic. Era limpede că vorbeau despre Melissa. Evelyn își scosese ochelarii și îi ștergea de fusta moale, de bumbac. Apoi și i-a pus la loc și s-a uitat în oglindă. Mi-a zărit reflexia și s-a strâmbat, oarecum, la mine.

Frances, să nu te măriți niciodată, mi-a zis.

Nick a râs și a completat: Frances nu s-ar coborî niciodată la nivelul acestei instituții burgheze. Trăgea de volan ca să ia o curbă și urmărea drumul cu atenție. Evelyn a zâmbit și a-nceput să se holbeze pe geam, la vapoare.

N-am știut că vine Valerie, am spus.

Nu ți-am zis? a făcut Nick. Aveam de gând să-ți spun aseară. Vine doar la masă, e posibil să nu rămână. Dar, oricum ar fi, i se pregătește primirea regală.

Melissa are un fel de venerație pentru ea, a explicat Evelyn.

Nick s-a uitat peste umăr, prin geamul din spate, dar nu m-a băgat în seamă. Îmi convenea că e așa de concentrat la condus, pentru că asta însemna că puteam face conversație fără să fim nevoiți să trăim intensitatea conștientizării celuilalt. Evident, nu pomenise nimic despre Valerie cu o seară înainte, în schimb, fusese preocupat să-mi explice că încă o iubește pe nevastă-sa și că eu nu însemn mai nimic pentru el. Livrarea de informații despre Valerie pe care o plănuise el conținea probabil un soi de intimitate a discuției, pe care acum știam c-o pierdusem pe veci.

Sunt sigură c-o să iasă totul foarte bine, a zis Evelyn.

Nick n-a adăugat nimic, și nici eu. Tăcerea lui era importantă, a mea – nu, pentru că părerea lui despre cât de bine vor ieși lucrurile conta, în vreme ce a mea nu conta deloc.

Măcar n-o să fie complet insuportabil, a continuat. La o adică, Bobbi și Frances sunt de față; pot să detensioneze atmosfera.

Așa fac ele de regulă? a spus el. Chiar mă-ntrebam chestia asta.

Evelyn mi-a zâmbit scurt în oglinda retrovizoare și mi-a zis: ei, în plus, sunt și decorative.

La asta aș avea niște obiecții, a replicat el. Puternice.

Supermarketul era o clădire mare, de sticlă, situată la marginea localității, cu o mulțime de aparate de aer condiționat. Nick a luat un cărucior pentru

cumpărături, iar noi l-am urmat prin porțile de acces prin care putea intra o singură persoană, nimerind direct în raionul cu cărți broșate și cu ceasuri bărbătești, expuse în casete de plastic securizate. Nick ne-a informat că singurele chestii care trebuiau transportate în brațe erau desertul și florile, tot restul putea fi dus în cărucior. Discutase cu Evelyn cam care ar fi desertul cel mai puțin susceptibil să provoace un scandal și conchiseseră că ceva extrem de scump, cu căpșuni trase în ciocolată, s-ar califica perfect. Ea s-a îndreptat spre raionul de dulciuri, iar Nick și cu mine ne-am continuat traseul, fiecare în legea lui.

Vin cu tine să cumpărăm florile în drum spre ieșire, mi-a spus.

Nu-i nevoie.

Păi, dacă nu luăm ce trebuie, o să spună că a fost vina mea.

Stăteam pe culoarul unde se vindea cafea, iar Nick s-a oprit să cerceteze varii feluri de cafea măcinată, ambalată în pungi de diferite dimensiuni.

Nu-i nevoie să fii chiar atât de galant, am zis.

Nu, dar mă gândesc că dacă se ajunge la bătaie între tine și Melissa, ar fi mai mult decât pot duce pe ziua de azi.

Mi-am vârât mâinile adânc în buzunarele fustei, în vreme ce el tot așeza în cărucior pachete de cafea cu ambalaj negru.

Măcar știm cu cine ții, am zis.

A ridicat privirea, cu o pungă de cafea etiopiană în mâna stângă și cu o expresie vag amuzată.

Cu cine? a zis. Cu aia pe care n-o mai interesez sau cu aia care mă folosește doar pentru sex?

Am simțit cum mă fac stacojie la față. Nick a pus punga de cafea în cărucior, însă mai-nainte s-apuce să mai spună ceva, am șters-o. M-am dus tocmai la raionul cu delicatese, lângă bazinul cu crustacee vii, din spatele supermarketului. Crustaceele păreau străvechi, niște relicve mitologice. Loveau inutil cu cleștii în peretele de sticlă al bazinului și se uitau la mine fix, cu ochi plini de reproș. Mi-am lipit mâna rece de față și m-am uitat și eu la ei, cu răutate.

Evelyn s-a întors pe lângă galantarul de delicatese, cu un tort de căpșuni ambalat într-o cutie mare din plastic subțire, albăstrui.

Nu-mi spune că vrea să luăm și homari, a exclamat.

Din câte știu eu, nu.

M-a privit și mi-a surâs din nou încurajator. Încurajarea părea să fie modalitatea ei de bază de a relaționa cu mine; n-aș ști să spun de ce.

Toată lumea e un pic încordată azi, a adăugat.

L-am văzut pe Nick pe un alt culoar, cu căruciorul de cumpărături, dar el nu ne-a observat. În mâna stângă avea lista făcută de Melissa, iar cu dreapta direcționa căruciorul.

A fost un mic incident anul trecut, a precizat Evelyn. Legat de Valerie.

Ah.

Ne-am dus împreună după căruciorul lui Nick, eu aşteptând ca ea să dezvolte subiectul, ceea ce n-a făcut. Supermarketul avea o florărie proprie, chiar lângă casele de marcat, unde se vindeau flori proaspăt plantate în ghivece şi buchete de garoafe şi de crizanteme. Nick a ales două buchete de trandafiri roz şi un buchet asortat. Trandafirii aveau petale imense, senzuale şi mijlocul florii încă nedesfăcut, cu petalele strânse, ca un coşmar sexual. Nu l-am privit în clipa când mi-a pasat buchetele. Le-am cărat în linişte până la casă.

Am părăsit magazinul împreună, fără să vorbim prea mult. Ploaia ne arunca stropi în păr şi pe piele, iar maşinile din parcare semănau cu nişte insecte moarte. Evelyn s-a apucat să povestească o întâmplare mai veche, când ea şi Derek au venit la Étables traversând cu maşina pe feribot şi au făcut pană de cauciuc, aşa că Nick a trebuit să vină cu maşina lui şi să le schimbe roata. M-am prins că istoria asta era menită să-i provoace bună dispoziţie lui Nick sau să facă o aluzie, poate nici măcar conştientă, la lucrurile mişto pe care le făcuseră în trecut. În viaţa mea n-am fost aşa de fericită că te văd, a zis Evelyn. Puteai să-ţi schimbi şi singură roata, a spus Nick. Dacă nu erai măritată c-un autocrat.

Când am parcat în dreptul casei, Bobbi a ieșit repede din curte, cu cățelușa urmând-o la pas. Ceața nu se ridicase încă, deși era aproape ora prânzului. Picioarele lui Bobbi arătau lungi și bronzate în șortul larg de pânză. Câinele a scheunat de două ori. Hai să v-ajut cu pachetele, a spus Bobbi. Nick i-a înmânat recunoscător o pungă de alimente, iar ea s-a uitat la el de parcă încerca să-i transmită ceva.

Totul în regulă cât am lipsit? a întrebat el.

Tensiunile au crescut simțitor, a răspuns Bobbi.

Of, Doamne, a exclamat Nick.

I-a mai dat o pungă, pe care ea și-a sprijinit-o de abdomen. Apoi a luat celelalte pungi cu alimente în brațe, iar eu și Evelyn am pătruns în casă precaute, cărând florile și tortul ca două servitoare posomorâte din epoca edwardiană.

Melissa se afla în bucătăria care acum părea goală, fără masă și scaune. Bobbi a luat-o pe scări în sus, ca să termine de măturat dormitorul lui Valerie. Nick a așezat cumpărăturile pe pervazul ferestrei fără să scoată o vorbă și a început să scoată alimentele, iar Evelyn a pus tortul pe frigider. Nu prea știam ce să fac cu florile, așa că am rămas cu ele-n brațe. Aveau un miros proaspăt și echivoc. Melissa și-a șters buzele cu dosul palmei și ne-a spus: ah, v-ați și întors, într-un final.

N-am stat mult, nu? a zis Nick

Se pare c-o să plouă, a spus Melissa, așa că a trebuit să mutăm masa și scaunele în sufrageria din față. Arată oribil, scaunele nu se asortează deloc.

Sunt scaunele lui Valerie, a spus Nik. Nu mă-ndoiesc că știe ea mai bine dacă se asortează sau nu.

N-aș fi zis că Nick face tot posibilul ca să-i potolească nervii Melissei. Am rămas în picioare, ținând buchetele de flori și așteptând momentul potrivit să întreb ceva de genul: unde ai dori să pun astea? Numai că nu-mi veneau vorbele-n gură. Evelyn îl ajuta deja pe Nick să despacheteze alimentele, iar Melissa inspecta fructele pe care le cumpăraserăm.

Și, n-ați uitat de lămâi, sper? a zis ea.

Ba da, a răspuns Nick. Erau pe listă?

Melissa și-a luat mâinile de pe nectarine și și-a sprijinit palma de frunte, ca și când urma să leșine în secunda următoare.

Nu pot să cred, a spus. Ți-am zis exact când ieșeai pe ușă; am precizat în mod special: nu uita să iei lămâi.

Ei, nu te-am auzit, a zis el.

A urmat o pauză. Am realizat că la baza degetului mare, în palmă, îmi intrase un spin de la trandafiri, iar locul se înroșea deja, așa că am încercat să repoziționez buchetele, ca să nu mă rănească mai tare, dar fără să atrag atenția asupra prezenței mele în încăpere.

Dau o fugă până la magazinul din colț și iau niște lămâi, a spus Nick într-un târziu. Nu-i sfârșitul lumii.

Nu pot să cred, a repetat Melissa.

Să pun florile undeva? am zis. Adică, pot să le aşez într-o vază, sau...?

Toată lumea din cameră s-a uitat la mine. Melissa mi-a luat un buchet din braţe şi l-a analizat. Trebuie tăiate tulpinile, a precizat.

Le tai eu, am spus.

Perfect, a zis ea. O să-ţi arate Nick unde ţinem vazele. Mă duc să-l ajut pe Derek să aranjeze sufrageria. Mulţumesc tuturor pentru efortul depus.

A ieşit şi a trântit uşa cu putere în urma ei. Mi-am zis în sinea mea: a făcut ea asta? Aceasta e femeia pe care o iubeşte? Nick mi-a luat florile din mână şi le-a pus pe blatul bucătăriei. Vazele erau în dulăpiorul de sub chiuvetă. Evelyn se uita la Nick cu o privire neliniştită.

Îmi pare rău, a zis.

N-ai de ce să-ţi ceri scuze, a spus el.

Poate c-ar trebui să merg s-o ajut.

Da, ar fi o idee.

Nick tăia ambalajul de plastic al buchetelor cu o foarfecă pe care i-o lăsase Evelyn. I-am comunicat că pot şi eu să fac asta. Tu du-te şi cumpără lămâi. Nici nu s-a uitat la mine. Preferă tulpinile tăiate pe diagonală, mi-a explicat. Ştii ce zic, pe diagonală? Adică aşa. Şi a forfecat una dintre ele oblic. Nici eu n-am auzit-o să fi spus ceva de lămâi, am zis. Atunci a zâmbit, iar Bobbi a apărut în bucătărie, în spatele nostru.

O să-mi ții partea de data asta, nu? a spus.

Eram sigură că-ți faci prieteni fără mine, a exclamat Bobbi.

Credeam că trebuie să fac curat în dormitor, i-a răspuns Nick.

E doar o cameră, a continuat ea. Mai mult decât să fac curățenie, nu mai am ce să-i fac. Vreți să scăpați de mine?

Ce s-a-ntâmplat cât am lipsit? a-ntrebat el.

Bobbi a sărit pe pervaz și a-nceput să-și legene picioarele înainte și înapoi cât eu tăiam tulpinile florilor oblic, bucată cu bucată, lăsând resturile să cadă în chiuvetă.

Cred că azi soția ta are nervii întinși la limită, ne-a anunțat Bobbi. N-am reușit s-o impresionez mai devreme cu tehnica mea de împăturire a așternuturilor. De asemenea, a menționat că nu dorește să audă „nicio remarcă deplasată despre oamenii cu bani" din clipa în care Valerie ajunge aici. Am încheiat citatul.

Nick s-a spart de râs la faza asta. Bobbi îl amuza mereu și-l delecta, în vreme ce eu se pare că reușeam să echilibrez situația, provocându-i mai degrabă suferință decât bucurie.

Tot restul după-amiezii, Melissa ne-a trimis încolo și-ncoace cu diferite sarcini domestice. I se părea că paharele nu sunt destul de curate, așa că le-am mai spălat o dată, în chiuvetă. Derek a dus în camera lui

Valerie o vază cu flori, o sticlă cu apă minerală și un pahar curat, pe care i le-a pus pe noptieră. Bobbi și Evelyn au călcat amândouă fețe de perne în sufragerie. Nick s-a dus după lămâi și pe urmă a plecat iar după zahăr cubic. Pe la începutul serii, când Melissa gătea, iar Derek lustruia argintăria, Nick, Evelyn, eu și Bobbi am stat cuminți în camera lui Nick, cu ochii-n gol, fără să vorbim prea mult. Ca niște copii răi, a remarcat Evelyn.

Hai să deschidem un vin, a propus Nick.

Vrei să facă moarte de om? a zis Bobbi.

Da, hai să deschidem o sticlă, a spus Evelyn.

Nick a coborât în garaj și a adus niște căni de plastic și o sticlă de Sancerre. Bobbi era tolănită pe spate, în patul lui, exact așa cum stăteam și eu după ce aveam orgasm. Evelyn ședea lângă mine, pe jos. Nick a turnat în căni, apoi am tras cu urechea la ce vorbeau Derek și Melissa în bucătărie.

De fapt, cum este această Valerie? a întrebat Bobbi.

Evelyn și-a dres vocea și n-a spus nimic.

Aha, a zis Bobbi.

După ce-am terminat prima cană de vin, am auzit-o pe Melissa strigându-l pe Nick. El s-a ridicat și mi-a pasat sticla.

Evelyn i-a zis: vin cu tine. După care au ieșit împreună și au închis ușa. Am rămas în cameră cu Bobbi, amândouă tăcute. Valerie spusese c-o s-ajungă pe la șapte.

Acum era șase jumate. I-am umplut din nou paharul lui Bobbi și apoi mie, după care m-am reașezat pe jos, cu spatele sprijinit de pat.

Știi că Nick este atras de tine, nu? a spus Bobbi. Toți ceilalți au remarcat. Mereu se uită să vadă dacă râzi la poantele lui.

Am strâns marginea căniii de plastic între dinți până am auzit-o cum se crapă. Când m-am uitat la ea, am văzut că se formase o fisură care pornea de la buză. M-am gândit la tot spectacolul pe care îl făcuse Bobbi cu o seară înainte, în timpul jocului cu bilețele.

Facem progrese, am zis într-un târziu.

Era absolut predictibil. E un actor ratat, iar căsnicia lui e pe butuci, deci iată ingredientele perfecte.

N-ai zice că e mai degrabă un actor obișnuit?

Păi, se pare că promitea să devină o celebritate, dar nu s-a-ntâmplat, iar acum e prea bătrân sau așa ceva. O relație c-o femeie mai tânără probabil c-ar contribui mult la recuperarea respectului de sine.

N-are decât treizeci și doi de ani, am precizat.

Mi se pare că agentul lui l-a lăsat baltă. În tot cazul, mie îmi dă impresia că se simte prost că există pe lumea-asta.

Am realizat că se instala în mine un fel de teroare; o teroare fizică, rarefiată, care se răspândea de la nivelul umerilor, pe măsură ce ascultam. La început nu m-am prins exact ce era. Semăna cu o amețeală ușoară sau cu

senzația aia ciudată de confuzie pe care o ai înainte să te îmbolnăvești grav. Am încercat să-mi dau seama de la ce mi se trage – ceva ce mâncasem, sau poate drumul cu mașina de mai devreme. Abia când mi-a picat fisa că era vorba de seara precedentă am priceput ce mi se întâmplă. Era sentimentul de vinovăție.

Sunt foarte sigură că încă o iubește pe Melissa, am spus.

Oamenii pot iubi și pot avea aventuri în același timp.

M-ar deprima să mă culc cu cineva care e îndrăgostit de altă femeie.

Am auzit-o pe Bobbi cum se ridică în capul oaselor, cum își dă jos picioarele din pat și mă privește de sus, fix în creștetul capului.

Am senzația că te-ai gândit serios la toate astea, mi-a zis. Ți-a bătut vreun apropo sau ceva?

Nu propriu-zis. Pur și simplu nu cred c-aș suporta să fiu vioara a doua.

Nu propriu-zis?

Adică, probabil că încearcă s-o facă geloasă, nimic mai mult, am spus.

S-a scurs din pat pe podea și mi-a pasat sticla de vin. Stăteam pe jos, alături, sprijinindu-ne umerii una de alta. Mi-am turnat o gură de vin în cana de plastic, crăpată.

Poți iubi mai multe persoane în același timp, a zis.

E discutabil.

Cu ce diferă asta de faptul că ai mai mulți prieteni odată? De pildă, ești prietenă cu mine, dar și cu alții; asta înseamnă că mă prețuiești mai puțin?

Nu sunt prietenă și cu alții, am spus.

A ridicat din umeri și a recuperat sticla de vin. Eu am răsucit cana, ca să nu se scurgă băutura prin fisură și am golit conținutul din două înghițituri zdravene.

S-a dat la tine? a întrebat direct.

Nu, am spus doar că, dacă ar face-o, nu m-ar interesa sub nicio formă.

Știi că m-am sărutat cu Melissa o dată? Nu ți-am povestit despre asta, nu?

M-am întors și m-am uitat la ea, sucindu-mi gâtul ca s-o văd cât mai bine. A râs. Pe fața ei se instalase o expresie simpatică, visătoare, care o făcea și mai atrăgătoare ca de obicei.

Ce? Când?

Da, da, la petrecerea de ziua ei, eram afară, în grădină. Amândouă ne piliserăm, tu dormeai. A fost o prosteală.

Ochii ei erau ațintiți pe sticla de vin. Îi vedeam profilul, o jumătate de față stranie. Sub ureche avea o mică tăietură, de un roșu-aprins, ca al unei flori; poate că se zgâriase din greșeală.

Ce? a făcut ea. Acum mă judeci?

Nu, nu.

Am auzit mașina lui Valerie oprind afară și am pitit sticla de vin sub perna lui Nick. Bobbi m-a luat de braț și m-a sărutat pe obraz, ceea ce m-a surprins total. Avea pielea foarte fină și mirosea a vanilie. M-am înșelat în ceea ce-o privește pe Melissa, a spus. Am înghițit în sec și am replicat: păi, deh. Cam toți ne înșelăm cu privire la multe lucruri.

17

La cină s-a servit rață, cu cartofi noi la cuptor și salată. Carnea avea gust dulce, ca de cidru, și se curăța de pe oase în bucățele mici, maronii și fragede. Mă străduiam să mănânc încet, în mod civilizat, dar mă simțeam ruptă de foame și obosită. Sufrageria era mare, lambrisată, cu geamuri care dădeau spre strada unde ploaia turna în rafale. Valerie vorbea cu un accent britanic de bogătașă; mai degrabă impresionant decât comic. S-a întreținut cu Derek pe tema activităților editoriale, iar noi, ceilalți, am rămas tăcuți. Valerie era de părere că majoritatea editorilor erau fie niște șarlatani, fie niște amărâți de scribi, dar chestia asta o amuza mai degrabă decât s-o deprime. La un moment dat, a îndepărtat o murdărie minusculă din paharul cu vin, folosind colțul șervetului, iar noi ne-am întors toți deodată să vedem fața Melissei, care era crispată, ca un arc de oțel.

Deși Melissa avusese grijă să ni-i prezinte pe toți înainte de masă, la desert, Valerie a întrebat care dintre noi era Bobbi. Când Bobbi s-a prezentat, Valerie a exclamat: a, da, normal. Dar mă tem că frumusețea e

trecătoare. Știu asta, deoarece acum sunt o femeie în vârstă.

Din fericire, Bobbi a fost hărăzită cu mai multe calități, pe lângă un aspect fizic plăcut, a spus Evelyn.

Ei, atunci mărită-te repede, ăsta este sfatul meu, a zis Valerie. Bărbații sunt foarte nestatornici.

E tare asta, a răspuns Bobbi. Numai că io, de fapt, sunt gay.

Melissa s-a-nroșit și și-a pironit ochii în pahar. Eu mi-am mușcat buzele, fără să pot spune un cuvânt. Valerie a ridicat dintr-o sprânceană și a gesticulat cu furculița arătând spre mine și spre Bobbi.

Înțeleg. Voi două sunteți...?

A, nu, a spus Bobbi. Poate a fost cândva, dar nu.

Da, presupun că nu, a conchis Valerie.

M-am uitat la Bobbi și ea la mine, după care ne-am mutat iute privirile, ca să nu pufnim în râs ori să protestăm cu glas tare.

Frances e scriitoare, a anunțat Evelyn.

Mă rog, un fel de, am precizat.

Nu spune „un fel de", m-a corectat Melissa. Scrie poezii.

Și e ceva de ele? a-ntrebat Valerie.

Cât a durat acest schimb de replici, nici măcar nu s-a uitat la mine.

E talentată.

Păi da, a adăugat Valerie. Mereu am considerat că poezia nu are niciun viitor.

Întocmai ca o amatoare fără vreo opinie calificată despre viitorul poeziei şi pentru că Valerie nu dădea semne că ar dori să mă bage în seamă vreo clipă, n-am zis nimic. Bobbi m-a călcat discret pe sub masă şi a tuşit cu subînţeles. După desert, Nick s-a retras în bucătărie să prepare cafeaua, iar Valerie, de cum a părăsit camera, a lăsat jos furculiţa şi şi-a fixat atenţia pe uşa închisă.

Nu arată prea bine, corect? a zis. Cum stă cu sănătatea?

Mă holbam la ea. Nu-mi adresase niciun comentariu, ori vreo întrebare directă. Deci ştiam că se va preface că nu mă observă.

Când mai bine, când mai rău, a răspuns Melissa. A fost mai bine un timp, dar cred că a avut un episod urât luna trecută. Când era la Edinburgh.

Păi, a făcut pneumonie, a precizat Evelyn.

N-a fost doar pneumonie, a completat Melissa.

Păcat, a zis Valerie. Dar e prea indolent. Se lasă doborât de chestiile astea. Mai ţii minte anul trecut?

N-ar trebui să le obligăm pe fete s-asculte toată istoria aia, nu? a spus Evelyn.

N-ar trebui să avem secrete, a răspuns Valerie. Suntem doar între prieteni. Mă tem că Nick suferă de o depresie severă.

Da, am spus. Cunosc.

Melissa mi-a aruncat o privire și m-am făcut că nu o bag de seamă. Valerie s-a uitat la aranjamentul floral și a mutat un boboc puțin mai la stânga.

Sunteți prieteni, corect, Frances? a întrebat Valerie.

Păi, nu suntem doar între prieteni? i-am răspuns.

În cele din urmă a catadicsit să se uite la mine. Purta bijuterii de designer, din chihlimbar, și avea niște inele spectaculoase pe degete.

Ei bine, sunt sigură că nu se supără dacă află că mă interesez de starea sănătății lui, a spus Valerie.

În acest caz, poate c-ar fi bine să vă interesați despre asta când e și el de față, am zis.

Frances, m-a interpelat Melissa. Valerie este o foarte veche prietenă de-a noastră.

Valerie a-nceput să râdă și a afirmat: te rog, Melissa, nu-s chiar atât de bătrână, nu-i așa? Începuse să-mi tremure maxilarul. Mi-am depărtat ușor scaunul de masă, m-am scuzat și am ieșit din cameră. Evelyn și Bobbi m-au urmărit plecând, dând din cap precum câinii ăia de pluș așezați în dreptul lunetelor de la mașini. Pe hol, Nick tocmai venea cu două cești de cafea. Hai salut, a zis. Care-i faza? Am dat din cap și am ridicat din umeri, gesturi idioate, care nu exprimau nimic. Am trecut pe lângă el și am coborât în grădină pe scările din spate. Nu l-am auzit venind după mine, deci am bănuit că s-a alăturat celorlalți, în sufragerie.

Am mers până în fundul grădinii și am deschis poarta care dădea spre pajiștea din spate. Ploua, iar eu eram într-o bluză cu mâneci scurte, dar nu simțeam pic de frig. Am lăsat poarta să se trântească în urma mea și am pornit către plajă. Mă udam la picioare din ce în ce mai mult și-mi tot ștergeam fața cu dosul palmei. Farurile mașinilor treceau în viteză, cu străfulgerări albe, dar niciun pieton nu era prin preajmă. Aleea care ducea la plajă nu avea felinare și am început să simt frigul. Nu mă puteam întoarce acasă. Am rămas acolo tremurând, cu brațele încrucișate, simțind cum ploaia trece prin bluză și mă udă până la piele, lipindu-mi de corp materialul de bumbac.

Era puțin probabil ca Nick să se necăjească din cauza lui Valerie. Probabil că ar fi trecut peste comentariile ei fără efort, chiar dacă ar fi aflat tot ce spusese în lipsa lui. Îngrijorarea mea pentru el părea să n-aibă nimic de-a face cu ceea ce simțea el, un fenomen pe care-l mai experimentasem înainte. În ultimul an de liceu, Bobbi candidase pentru poziția de președintă a consiliului elevilor, iar unul dintre băieți o bătuse cu treizeci și patru de voturi la douăsprezece. Pe Bobbi a cam dezamăgit-o treaba asta, era evident, însă n-a supărat-o nici pe departe. A zâmbit, l-a felicitat pe câștigător, apoi a sunat clopoțelul și ne-am dus să ne luăm cărțile și manualele. În loc să merg la clasă, m-am închis într-o cabină de toaletă din baia de la etaj și am plâns până m-au durut plămânii și mi-au rămas urme de cât îmi

frecasem fața. N-am fost în stare să explic ce anume m-a înfuriat atât de tare, ce mi-a provocat suferința aceea mistuitoare, dar, uneori, numai când îmi aminteam de alegerile alea, mi se umpleau ochii de lacrimi, într-un mod prostesc.

Într-un târziu, am auzit poarta din spate deschizându-se din nou și lipăit de sandale și vocea lui Bobbi zicând: ești o gâscă totală. Ce faci aici? Hai înăuntru la cafea. Inițial, n-o puteam distinge în întuneric, dar pe urmă am simțit-o cum mă apucă de braț și am auzit cum îi foșnește pelerina de ploaie. A fost o demonstrație super mișto, a zis. De mult nu te-am mai văzut să-ți ieși așa din fire.

În pizda mă-sii, am spus.

Nu fi supărată.

Și-a cuibărit capul călduț și mic, lipindu-l de gâtul meu. Mi-am amintit-o complet goală, lângă lac.

O urăsc pe femeia asta, i-am zis.

I-am simțit răsuflarea pe față, cu aroma aceea amăruie care rămâne după ce bei cafea fără zahăr, și apoi m-a sărutat pe gură. Am prins-o de talie, vrând s-o privesc îndeaproape, dar era mult prea întuneric. A scăpat din strânsoare cu lejeritatea unui gând care fuge.

Nu e cazul, a zis. În mod clar nu e cazul. Dar devii foarte iubibilă când ai impresia că ești buricul pământului.

Mi-am lăsat brațele să cadă pe lângă corp, neputincioase, iar ea a pornit către casă. În lumina farurilor o zăream cum merge cu mâinile în buzunarele impermeabilului, împroșcând în fiecare baltă în care călca. Am urmat-o, fără să mai am nimic de adăugat.

În casă, petrecerea se împărțise între living și bucătărie și cineva pusese muzică. Șiroiam de apă, iar în oglindă, fața mi se reflecta livid-rozalie, nenaturală. Am mers cu Bobbi până în bucătărie, unde Evelyn, Derek și Nick stăteau în picioare și își beau cafelele. Vai, Frances, a exclamat Evelyn. Ești complet murată. Nick se sprijinea de chiuvetă; a turnat din cafetieră într-o cană și mi-a dat-o. Aparent, purtam o conversație la nivel de priviri. Scuze, am spus. Evelyn m-a luat de braț. Am gustat din cafea, iar Bobbi a zis: o să-i aduc un prosop, corect? Nu, serios, oameni buni. A închis ușa în urma ei.

Scuze, am repetat. Mi-am pierdut cumpătul.

Îhî, îmi pare rău c-am ratat momentul, a spus Nick. Nu știam că îți poți pierde cumpătul.

Ne-am uitat unul la altul în continuare. Bobbi s-a întors cu un prosop. M-am gândit la buzele ei, la gustul ciudat și familiar al gurii sale și am început să tremur. Nu mai simțeam că am vreun control asupra a ce se petrece sau asupra a ce urma să se petreacă. De parcă o febră puternică mă doborâse la pat și tot ce puteam să mai fac era să aștept ca boala să treacă de la sine.

După ce mi-am uscat părul, ne-am dus cu toții la

Melissa și Valerie, în cealaltă cameră. Valerie a manifestat o bucurie exagerată la vederea mea și și-a exprimat dorința de a-mi citi lucrările. I-am zâmbit șters și m-am uitat în jur, căutând să zic ceva inteligent. Desigur, am spus. Am să vă trimit câteva poezii, fără-ndoială. Nick a scos o sticlă de brandy, iar când i-a turnat în pahar, ea l-a prins de încheietura mâinii cu un gest matern și i-a zis: vai, Nick, dacă și copiii mei ar fi fost așa de frumoși ca tine. El i-a dat paharul și a-ntrebat-o: mai există cineva la fel de frumos ca mine?

Când Valerie s-a dus la culcare, ne-am cufundat cu toții într-o tăcere încordată, plină de resentimente. Evelyn și Derek au încercat să povestească un film pe care-l văzuseră amândoi, dar s-a dovedit în curând că vorbeau despre două filme total diferite, așa că discuția s-a-ncheiat brusc. Melissa a început să care paharele goale la bucătărie, zicându-mi: Frances, crezi că poți să-mi dai o mână de ajutor? M-am ridicat. Simțeam privirea lui Nick urmărindu-mă, cam cum își urmărește un elev mama intrând în biroul directorului.

Am strâns și restul de pahare și le-am dus în bucătăria care era învăluită de întuneric. Melissa n-a aprins lumina. A pus paharele în chiuvetă și a rămas acolo, ținându-și fața în palme. Am pus tot ce aveam în mâini pe blatul de lucru și-am întrebat-o dacă se simte bine. A făcut o pauză atât de lungă, că m-așteptam să-nceapă să urle ori să arunce cu obiecte. Apoi, cu un gest brusc, a dat drumul la robinet și a lăsat apa să umple chiuveta.

Să știi că nici eu nu pot s-o sufăr, mi-a zis.

M-am limitat s-o privesc și atât. În semiobscuritatea încăperii, pielea ei era argintie și fantomatică.

Nu vreau să ai impresia c-o ador, a spus Melissa, ori că-mi place felul în care vorbește despre Nick, sau că eu consider comportamentul ei ca fiind unul adecvat. În niciun caz nu cred asta. Îmi pare rău că te-ai supărat în timpul mesei.

Nu, mie îmi pare rău, am zis. Îmi pare rău c-am făcut așa o scenă. Nu știu ce m-a apucat.

Nu-i nevoie să te scuzi. Și eu aș fi făcut la fel dacă aveam coloană vertebrală.

Am înghițit în sec. Melissa a închis robinetul și s-a apucat să clătească paharele în chiuvetă, neglijent, fără niciun pic de atenție pentru urmele rămase pe ele.

Nu cred că am cum să-mi public următoarea carte fără ajutorul ei, a spus. Sună umilitor ce-ți zic acum.

Nu, n-ar trebui să fie așa.

Și-mi pare rău că m-am purtat atât de aberant toată după-masa. Știu ce impresie ți-ai făcut despre mine. Pur și simplu mi-e foarte frică, după tot ce s-a-ntâmplat anu' trecut. Dar vreau să-ți spun ceva; de obicei nu vorbesc cu Nick în halu-ăsta. E clar că nu avem o căsnicie perfectă, dar îl iubesc pe bune, să știi. Chiar îl iubesc.

Bineînțeles, am zis.

A continuat să clătească paharele. Am rămas sprijinită

de frigider, neavând habar cum ar trebui să continui discuția. A ridicat o mână udă și s-a șters sub ochi. Apoi și-a băgat din nou mâinile în chiuvetă.

Nu te culci cu el, Frances, nu? a spus.

Oh, Doamne! am exclamat. Nu.

OK. Iartă-mă. Nu trebuia să te-ntreb așa ceva.

E soțul tău.

Da, știu.

Am rămas lângă frigider. Au început să mă treacă toate apele. Simțeam cum transpirația mi se scurge pe ceafă, printre omoplați, în jos. N-am mai zis nimic, mi-am mușcat limba.

Dacă ai chef, du-te și stai cu restu', a zis.

Nu știu ce să zic, Melissa.

Hai, du-te, e-n regulă.

M-am întors în living. Toți și-au sucit capetele spre mine. Cred că mă duc să mă culc, am spus. Au fost de acord în grup că e o idee foarte bună.

/

În noaptea aia, am ciocănit la ușa lui Nick și am văzut că lumina era stinsă. L-am auzit zicând: intră și, în timp ce închideam ușa după mine, am șoptit: sunt eu, Frances. Păi, speram să fii tu, a șoptit. S-a ridicat în capul oaselor, a aprins veioza, iar eu am rămas în picioare, lângă pat. I-am spus ce mă-ntrebase Melissa,

iar el mi-a zis că și pe el îl întrebase exact același lucru, cât timp eu ședeam afară, în ploaie.

I-am spus nu, făcu el. Tu i-ai spus nu?

Evident că i-am spus nu.

Sticla de Sancerre era pusă pe noptieră. Am ridicat-o și m-am chinuit să-i scot dopul. Nick s-a uitat la mine cum sorb din sticlă, apoi i-am întins-o și lui. A golit ce mai rămăsese în ea și a pus-o la loc pe noptieră. Și-a examinat unghiile, apoi a admirat tavanul.

Nu prea mă pricep la genul ăsta de discuții, a zis.

Nu-i nevoie să discutăm, i-am răspuns.

OK.

M-am băgat în pat, iar el mi-a ridicat cămașa de noapte. I-am înlănțuit gâtul cu brațele și l-am ținut așa, strâns, strâns. Mi-a sărutat adâncitura răsturnată a abdomenului, mi-a sărutat partea interioară a coapselor. Când s-a urcat deasupra mea, mi-am mușcat mâna, ca să nu strig de plăcere. Buzele lui erau tari. Am simțit sânge între dinți, curgându-mi din degetul mare, iar fața mi s-a umezit de transpirație. Când s-a uitat la mine și m-a întrebat dacă sunt bine, am dat din cap și am auzit cum tăblia patului se lovește de perete. S-a ridicat pe genunchi, iar eu am scos un geamăt lung, șoptit, ieșit parcă din gura unui animal. Nick a-nceput să mă pipăie, iar eu mi-am strâns picioarele cu un gest brusc și i-am zis că nu acum; sunt prea aproape de orgasm. O, asta-i bine, a zis.

A scos cutiuța din sertarul noptierei și am închis ochii. Apoi i-am simțit corpul, căldura și greutatea. Îi țineam mâna strâns, între degetul mare și arătător, ca și cum aș vrut să o presez de corpul meu, până la o dimensiune absorbabilă.

Da, am spus. Am încercat să nu termin prea repede. Pătrunsese atât de adânc, încât simțeam c-o să mor. Mi-am încolăcit picioarele pe spatele lui și a rostit: Doamne, ce-mi place așa, înnebunesc când faci asta! Ne-am spus pe nume în șoaptă de nenumărate ori. Apoi am terminat.

După aceea am stat cu capul pe pieptul lui și i-am ascultat bătăile inimii.

Melissa pare o femeie de treabă, am zis. Adică, în forul ei interior, știi.

Mda, cred că așa și e.

Asta ne face pe noi niște ticăloși?

Sper că nu, a răspuns. Pe tine în niciun caz. Poate pe mine.

Inima continua să-i bată ca un ceas care o ia înainte, sau unul gata să se oprească. M-am gândit la interpretarea ideologică a lui Bobbi despre iubirea nonmonogamă și mi-a venit poftă să deschid subiectul cu Nick, fie ca o glumă, fie pe jumătate serios, doar pentru a avea posibilitatea de a întrezări ce gândește.

Te-ai gândit cum ar fi dacă i-ai spune de noi? am zis.

A scos un suspin atât de sonor, încât s-a auzit ca o replică. M-am ridicat, iar el m-a privit cu ochi triști, sub povara subiectului.

Sunt conștient c-ar trebui să-i spun, a zis. Mă simt de rahat fiindcă tu trebuie să minți ca să m-acoperi. Iar eu nici măcar nu mă pricep să mint. Zilele trecute, Melissa m-a-ntrebat dacă țin la tine și i-am răspuns că da.

Încă îmi sprijineam palma de pieptul lui și încă îi simțeam sângele pompând sub piele. Ah, am zis.

Dar ce-ar urma dacă i-aș vărsa tot? a continuat. Vreau să zic, tu ce-ai vrea să se întâmple? Presupun că nu-ți dorești să ne mutăm împreună.

Am râs amândoi. Deși sursa amuzamentului era relația noastră imposibilă, totuși, senzația era una plăcută.

Nu, am răspuns. Dar ea a avut aventurile ei și n-a plecat niciodată de-acasă.

Mda, dar vezi tu, împrejurările erau total diferite. Uite, e clar că ideal ar fi să-i zic totul, iar ea să reacționeze ceva de genul: foarte bine, trăiește-ți viața, ce treabă am eu. Nici măcar nu pretind că varianta asta e imposibilă, spun doar că s-ar putea să nu fie cea reală.

Mi-am plimbat degetul de-a lungul claviculei sale și i-am zis: nu țin minte să mă fi gândit la treaba asta, la-nceput. La inevitabilitatea unui final nefericit.

A dat din cap și s-a uitat la mine. Eu, da, a spus. Dar am crezut că merită, oricum.

Preț de câteva clipe a fost liniște. Și acum ce crezi? am spus. Presupun că e în funcție de cât de nefericită va deveni situația.

Nu, a răspuns Nick. În mod straniu, nu funcționează așa. Dar uite care-i faza – o să-i spun, bine? Și vedem noi ce facem.

Până să apuc să-i răspund, am auzit pași urcând pe scările din spate. Am rămas nemișcați, în timp ce pașii s-au apropiat de ușă. Un ciocănit ușor și vocea lui Bobbi: Nick? El a stins lumina și a răspuns: da, numai o secundă. S-a dat jos din pat și și-a tras o pereche de pantaloni de pijama. Am rămas întinsă pe saltea, privindu-l. A deschis ușa. N-o puteam vedea pe Bobbi în crăpătura de lumină, ci doar silueta lui Nick, cu mâna sprijinită de toc.

Frances nu-i la ea în cameră, i-a spus Bobbi. Nu știu unde ar putea fi.

Hm.

Am verificat în baie și în curte. Crezi că e cazul să plec s-o caut? Să-i trezim pe ceilalți?

Nu, să nu facem asta, a zis Nick. Este... hm. Of, Doamne. E aici, cu mine.

A urmat o tăcere nesfârșită. Nu reușeam să văd nici fața ei și nici pe a lui. M-am gândit la cum mă sărutase Bobbi mai devreme și-mi spusese că mă cred buricul pământului. Era îngrozitor modul în care aflase de la Nick. Mă cutremuram la gândul că e atât de îngrozitor.

Nu mi-am dat seama, îmi pare rău, a spus ea.

Da, n-aveai cum.

Păi, scuze de deranj. Noapte bună.

I-a întors urarea și a închis ușa. Am ascultat cum pașii ei coborau scările din spate și se îndreptau spre camerele de la demisol. Of, băga-mi-aș, a zis Nick. Să-mi bag. Mi-am dat cu părerea, pe un ton lipsit de expresie: n-o să spună nimănui. Nick a scos un oftat enervant și a replicat: păi, sper să nu. Părea cu gândul departe, ca și când nici nu mai băga de seamă că sunt și eu pe-acolo. Mi-am tras cămașa de noapte pe mine și i-am zis că o să cobor să mă culc. Da, sigur, a spus.

A doua zi dimineață, când Bobbi și cu mine am plecat spre casă, Nick încă dormea. Ne-am cărat bagajele în stație, însoțite de Melissa, care ne privea tăcută cum ne urcam în autobuz.

PARTEA A DOUA

18

Era sfârșit de august. Pe aeroport, Bobbi m-a-ntrebat: de când durează treaba asta între voi? Și i-am spus. A ridicat din umeri, ceva gen „e-n regulă". În autocarul spre Dublin am auzit la radio o știre despre o femeie care murise în spital. Era un caz pe care îl urmăream de mult și de care uitasem. Oricum, eram prea obosite să mai comentăm ceva. Ploaia răpăia în ferestrele autocarului, parcat lângă colegiu. Am ajutat-o pe Bobbi să-și salte valiza din compartimentul pentru bagaje, iar ea și-a desfăcut mânecile suflecate ale impermeabilului. Plouă în rafale, a zis. Tipic. Urma să iau trenul spre Ballina, ca să stau câteva zile cu mama, și i-am zis lui Bobbi c-o să-i dau telefon. A făcut cu mâna unui taxi, iar eu am pornit pe jos spre stația de autobuz, ca să-l iau pe 145 spre Heuston.

Când am ajuns acasă, în Ballina, mama a pus masa; făcuse spaghete bolognese, iar eu m-am așezat și-am început să-mi descâlcesc șuvițele de păr. Pe geamul bucătăriei se zăreau frunzele din care picura ploaia, ca din niște petice de mătase înmuiate în apă. Mi-a spus că

m-am bronzat. Am împrăștiat câteva fire de păr încâlcit pe podeaua camerei și i-am răspuns: a, da? Știam asta.

Ai reușit să vorbești cu taică-tu cât ai fost în Franța? m-a-ntrebat.

M-a sunat o dată. Nu știa unde sunt, părea beat.

A scos din frigider o pâine cu usturoi ambalată în plastic. Mă ustura în gât și nu-mi venea să spun nimic.

N-a fost mereu așa de nașpa, nu? am zis. E din ce în ce mai rău.

Tu să-mi spui, Frances. E taică-tu.

Da, dar n-am de-a face chiar zilnic cu el.

Apa din ceainic a dat în clocot și a eliberat un nor de abur peste plită și peste toaster. M-a trecut un fior; nu-mi venea să cred că dimineața eram încă în Franța.

Adică era în halul ăsta când te-ai măritat cu el? am întrebat.

Nu mi-a răspuns. M-am uitat pe geam, la căsuța pentru păsări, agățată de mesteacănul din grădină. Mama avea preferatele ei; căsuța era pentru specii mici și neajutorate. Ciorile erau total defavorizate. Cum le vedea că vin, cum le izgonea. Sunt și ele tot păsări, am ținut să subliniez. Așa e, a spus, numai că unele păsări își pot purta singure de grijă.

Stând la masă, simțeam că m-apucă durerea de cap, dar nu voiam să pomenesc despre asta. Ori de câte ori îi ziceam maică-mii că mă doare capu', invariabil îmi spunea că mănânc prea puțin și am glicemia scăzută,

cu toate că nu făcusem niciodată vreo analiză care să ateste ştiinţific această ipoteză. Cam pe când masa a fost gata, am simţit şi o durere de spate, ca un fel de crampă musculară, ori junghi pe nervul sciatic, care te împiedică să stai drept.

După ce am terminat amândouă de mâncat, am ajutat-o să pună vasele în maşina de spălat. Apoi, ea a zis c-o să se uite la televizor. Mi-am dus valiza în camera de sus, cu toate că-mi era aproape imposibil să urc scările în poziţie verticală. Aveam impresia că văd mai clar şi în culori mai vii decât de obicei. Mi-era teamă să fac mişcări prea puternice, ca şi când ar fi fost posibil ca ele să zgândăre durerea şi s-o amplifice. M-am îndreptat încet către baie, am închis uşa şi mi-am sprijinit mâinile pe chiuvetă.

Sângeram din nou. De data asta, sângele mi se scursese prin îmbrăcăminte şi nu aveam destulă vlagă în mine să mă dezbrac imediat. Mi-am scos hainele rând pe rând, folosindu-mă de chiuvetă ca să mă sprijin. Hainele s-au desprins de mine ca nişte pieliţe umede de pe o rană. M-am înfăşurat într-un halat de baie care atârna după uşă, apoi m-am aşezat pe marginea căzii, apăsându-mi palmele pe abdomen cu putere, lăsând hainele pline de sânge pe jos. Întâi m-am simţit un pic mai bine, apoi – mai rău. Am vrut să fac un duş, dar mi-era teamă c-o să leşin sau o să pic în cadă, din pricina slăbiciunii.

Am observat că sângele era plin de cheaguri de culoare gri, ca niște bucăți de țesut. Nu mai văzusem niciodată așa ceva și m-am speriat atât de rău, încât singurul gând liniștitor care mi-a trecut prin minte a fost că probabil mi se pare. Reveneam la ideea asta ori de câte ori intram în panică, de parcă realitatea alternativă a unei eventuale halucinații ar fi fost mai puțin înspăimântătoare decât realitatea propriu-zisă. Poate mi se pare. N-am încercat să-mi opresc tremuratul mâinilor și am așteptat ca totul să revină la normal, până mi-am dat seama că nu era doar o senzație, pe care să-o pot alunga, ci o realitate concretă, externă, pe care n-o puteam modifica nicicum. Durerea atinsese o intensitate necunoscută până atunci.

M-am ghemuit pe podea, ca să iau telefonul și am format numărul de acasă. Maică-mea a răspuns, iar eu i-am zis: poți să urci un pic? Mi-e rău. Am auzit-o strigând de pe scări: Frances? Iubito? Când a intrat în baie i-am povestit ce pățisem. Eram mult prea sleită de durere ca să mai am vreo jenă ori să-mi fie silă.

Ți-a întârziat ciclul? m-a-ntrebat.

Am încercat să-mi dau seama. N-avusesem niciodată un ciclu regulat și am aproximat că trecuseră cam cinci săptămâni de la ultimul, deși puteau fi aproape șase.

Posibil, habar n-am, am spus. De ce?

Mă gândesc că n-ai cum să fii gravidă, nu?

Am înghițit în sec. N-am zis nimic.

Frances? a spus ea.

Este extrem de improbabil.

Dar nu e imposibil?

Practic, nimic nu e niciodată imposibil, am zis.

Of, nu știu ce să spun. Trebuie să mergem la spital dacă te doare în halul ăsta.

M-am încleștat de marginea căzii până ce mi s-au albit încheieturile. Apoi am întors capul și am vomat în cadă. După câteva momente, când am simțit că nu mai am ce vărsa, mi-am șters gura cu dosul palmei și am spus: da, poate ar trebui să mergem la spital.

/

După ce am așteptat o grămadă, mi-au dat un pat în salonul pentru Accidente și Urgențe. Mama a zis că se duce acasă să doarmă câteva ore și că, dacă e ceva, orice, s-o sun. Durerea mai scăzuse puțin, dar nu dispăruse. Am ținut-o de mână la despărțire, simțindu-i netezimea aceea caldă și ocrotitoare, ca a unei plante care crește din pământ.

Odată băgată în pat, o asistentă medicală mi-a pus o perfuzie, fără să-mi explice ce se afla în perfuzia respectivă. Am privit tavanul cât am putut de calm și am început să număr invers în gând, de la zece. Majoritatea celorlalți pacienți pe care îi zăream din patul meu erau mai în vârstă, dar era și un tip tânăr în salon, care părea

să fie beat ori drogat. Nu-l vedeam, însă îl auzeam plângând și cerându-și scuze fiecărei asistente care trecea pe lângă patul lui. Iar ele îi răspundeau cu replici de felul: e-n regulă, Kevin, acum ești bine, bravo.

Medicul care a venit să-mi recolteze sânge nu părea mult mai mare decât mine. Mi-a luat foarte mult sânge și a vrut și o probă de urină, apoi a pus întrebări despre istoricul vieții mele sexuale. I-am spus că nu făcusem niciodată sex neprotejat, iar el și-a mișcat buza inferioară cu un gest sceptic și a repetat: bine, niciodată. Am tușit și am adăugat: adică, nu total. S-a uitat la mine pe deasupra clipboard-ului. Expresia lui trăda în mod clar faptul că mă credea idioată.

Nu total neprotejat? a zis. Nu-nțeleg.

Simțeam cum mi se înroșesc obrajii, dar i-am răspuns pe cel mai sec și detașat ton de care eram în stare.

Adică nu până la capăt.

Așa.

Apoi m-am uitat la el și am continuat explicațiile: adică nu a ejaculat în interiorul vaginului, oare nu mă exprim clar? În momentul acela și-a mutat privirea înapoi, pe clipboard. Era o animozitate intensă între noi, mi-am dat seama. Înainte să plece mi-a zis că vor folosi urina pentru testul de sarcină. Nivelul HCG-ului rămâne ridicat până la zece zile, în mod normal, a spus și a părăsit salonul.

Știam că-mi fac teste de sarcină pentru că bănuiau c-am avut un avort spontan. Mă-ntrebam dacă ideea

asta le venise de la cheagurile de sânge. O spaimă paralizantă a început să crească în mintea mea, la fel cum se întâmpla de fiecare dată, indiferent ce stimul extern ar fi provocat-o: mai întâi, conștientizarea faptului că o să mor, apoi că toți ceilalți o să moară, apoi că însuși universul o să moară prin supraîncălzire; o înșiruire de gânduri care se extindeau la infinit în forme prea mari ca trupul meu să le mai poată cuprinde. Tremuram, pe mâini aveam broboane de sudoare rece și simțeam că-mi vine să vomit din nou. Mi-am tras un pumn în picior fără vreun motiv, de parcă asta ar fi împiedicat moartea universului. După care am scos telefonul de sub pernă și am format numărul lui Nick.

A sunat de câteva ori înainte să răspundă. Nu-mi auzeam vocea, dar cred că am îngăimat ceva, cum c-aș vrea să discut cu el. Dinții îmi clănțăneau și e foarte posibil să fi vorbit neinteligibil. A răspuns în șoaptă.Ai băut? a zis. Ce-ți veni să mă suni la ora asta?

I-am spus că nu știu. Plămânii îmi ardeau, iar pe frunte îmi șiroia sudoarea.

Aici nu-i decât două noaptea, știi. Toată lumea e trează, sunt cu toții dincolo. Vrei să mă bagi în belea?

I-am mai spus o dată că nu știu, iar el m-a întrebat din nou dacă-s beată. În glasul lui, discreția și supărarea se combinau într-o proporție specială: discreția potența supărarea; acea supărare generată de discreție.

Putea să vadă oricare dintre ei că m-ai sunat, a spus. Doamne, Frances. Ce-ar trebui să le zic dacă mă-ntreabă?

Am început să mă enervez, o senzație mult mai bună decât panica. Bine, am spus. La revedere. Și am închis telefonul. Nu m-a sunat înapoi, în schimb mi-a trimis un SMS care conținea un șir de semne de întrebare. Sunt în spital, am tastat. Apoi am ținut apăsat butonul de ștergere până au dispărut toate literele, una după alta, la intervale egale. Când am isprăvit, mi-am vârât telefonul la loc, sub pernă.

Am încercat să analizez lucrurile logic. Anxietatea nu este decât un proces chimic, care produce sentimente neplăcute. Sentimentele sunt doar sentimente, nu au materialitate. Dacă aș fi fost într-adevăr gravidă, probabil c-aș fi pierdut sarcina oricum. Așa, și? Sarcina deja nu mai exista și nu mai era cazul să mă gândesc la diverse chestii precum dreptul constituțional irlandez, privilegii de transport, situația contului bancar și așa mai departe. Totuși, era posibil ca o anumită perioadă, fără să fiu conștientă de acest lucru, să fi purtat în pântec copilul lui Nick, sau, mai bine zis, un copil alcătuit dintr-un amestec misterios, în proporție de jumătate eu, jumătate Nick. Iată ceva cu care trebuia să mă acomodez, deși nu știam cum, sau ce ar fi însemnat o atare „acomodare" ori dacă nu cumva ieșisem din sfera analizei logice. M-am simțit epuizată. Am închis ochii. M-am trezit întrebându-mă dacă nu cumva era băiat.

După câteva ore, medicul a revenit în salon și a confirmat că nu fusesem gravidă, nu pierdusem nicio sarcină și nu ieșiseră semne de infecție sau alte nereguli

la analizele de sânge. A văzut că tremur în timp ce îmi relata situația, că am fața umedă; probabil arătam ca un câine speriat, dar nu m-a-ntrebat cum mă simt. Și ce dacă, mi-am zis, mă simt bine. Mi-a spus că mă va consulta ginecologul, când intră în tură, la ora opt. Apoi a plecat, lăsând perdeaua patului netrasă în urma lui. Afară se lumina deja, iar eu nu apucasem să dorm. Bebelușul inexistent a intrat într-o nouă categorie de inexistență, adică în aceea a lucrurilor care nu au încetat să existe, ci, de fapt, nu au existat vreodată. M-am simțit ca o imbecilă, iar ideea că aș fi fost vreodată gravidă părea acum melancolic naivă.

Ginecologa a venit la opt. Mi-a pus câteva întrebări despre ciclul menstrual, apoi a tras draperia în jurul patului, ca să-mi facă tușeu vaginal. Nu-mi dădeam seama exact ce face cu mâinile, dar, orice-ar fi făcut, durea groaznic. Parcă îmi răsucea un cuțit într-o rană aflată în interior. Mai târziu mi-am strâns brațele în jurul pieptului și am dat afirmativ din cap la tot ce spunea, cu toate că n-aș fi băgat mâna în foc că aud ce vorbește. Adică taman îmi pătrunsese în interiorul corpului, provocându-mi una dintre cele mai insuportabile dureri din viața mea, iar faptul că își continua discursul așteptându-se ca eu să și rețin ce zice mi se părea complet dement.

Îmi amintesc totuși c-a spus că va trebui să fac o ecografie și că ar putea fi mai multe cauze. Apoi mi-a scris o rețetă pentru pilule contraceptive și mi-a spus

că, dacă vreau, pot să iau concomitent două tipuri de pastile, și atunci voi avea ciclu o dată la șase săptămâni. I-am spus că aș vrea asta. Mi-a zis că o să primesc programarea la ecograf în câteva zile.

Asta-i tot, a zis ea. Poți pleca.

Mama m-a cules din fața spitalului. Când am închis ușa mașinii mi-a spus: arăți de parcă ai fi fost pe front. I-am răspuns că dacă nașterea seamănă cât de cât cu tușeul vaginal, mă mir că rasa umană a supraviețuit așa de mult. A râs și m-a mângâiat pe cap. Biata fată, a zâmbit ea, ce ne facem noi cu tine?

Ajunsă acasă, am picat lată pe canapea și am dormit până după-amiaza. Când m-am trezit, am găsit un bilet de la mama, în care scria că a plecat la muncă și că s-o sun dacă am nevoie de ceva. Deja mi-era destul de bine, încât puteam umbla fără să fiu nevoită să mă cocoșez și să-mi fac un ness și niște pâine prăjită. Am pus un strat gros de unt pe feliile de pâine și le-am mâncat rupându-le în dumicați mici. Apoi mi-am făcut un duș lung, până ce chiar am simțit că sunt foarte curată, și m-am refugiat în camera mea, înfășurată în prosoape. M-am așezat pe pat, cu apa șiroindu-mi din păr, în jos, pe spate și am plâns. Era bine că plângeam, fiindcă nu mă vedea nimeni și nu trebuia să spun nimănui c-am plâns.

Când am isprăvit cu bocitul, mi s-a făcut foarte frig. Vârfurile degetelor îmi căpătaseră o culoare morbidă, gri-albicioasă. Mi-am frecat pielea bine cu prosopul, apoi mi-am șters părul până l-am auzit că scârțâie.

După care mi-am ciupit încheietura cotului pe partea interioară, prinzând-o între degetul arătător și cel mare, până când a crăpat pielea. Asta era. Gata. Totul avea să fie în regulă.

19

Mama s-a-ntors devreme de la muncă și a pregătit niște pui rece, iar eu m-am așezat la masă și am băut ceai. A fost cam distantă cu mine cât timp a aranjat cina și n-a prea zis nimic până ce ne-am așezat amândouă să mâncăm.

Deci nu ești gravidă, a spus.

Nu.

Nu păreai foarte sigură aseară.

Păi, analizele sunt cât se poate de sigure.

A mustăcit și s-a-ntins după solniță. A presărat câteva granule peste pui, apoi a așezat cu grijă sarea la loc, lângă piper.

Nu mi-ai zis că ai o relație.

Cine zice că am o relație?

N-o fi prietenul ăla al tău cu care ai fost în vacanță? Ăla frumosu', actoru'.

Am sorbit calmă din cana cu ceai, dar pofta de mâncare îmi pierise.

Știi că, de fapt, nevastă-sa ne-a invitat în vacanță, am precizat.

Nu prea mai vorbești de el. Înainte îi pomeneai mereu numele.

Pe care, totuși, nu reușești să ți-l aduci aminte.

A pufnit în râs. A zis: mi-l aduc aminte, îl cheamă Nick cumva. Nick Conway. Un tip frumușel. De fapt, l-am văzut într-o seară la televizor, cred că ți l-am înregistrat pe Sky Plus.

Ce frumos din partea ta, mami.

Să știi că nu mi-ar părea deloc bine ca treaba asta să aibă legătură cu el.

I-am spus că mâncarea e foarte bună și că îi mulțumesc că a gătit pentru mine.

Frances, tu m-auzi ce-ți zic? a-ntrebat.

N-am chef de discuția asta, pur și simplu nu am.

Am terminat cina în tăcere. După care am urcat la mine în cameră și m-am uitat în oglindă la mâna pe care o ciupisem. Locul era roșu și un pic umflat, iar dacă îl atingeam, mă ustura.

/

Am rămas în casă câteva zile, lenevind și citind. Aveam o grămadă de lucrări științifice pentru facultate, pe care le puteam parcurge înainte de începerea semestrului, în schimb, m-am apucat să citesc Evangheliile. Din cine știe ce motiv, maică-mea lăsase un exemplar micuț din Noul Testament, legat în piele, pe un raft din

camera mea, între alte două cărți: *Emma* și o antologie de proză americană veche. Citisem pe net că e recomandat să începi cu Marcu, apoi să citești Evangheliile în ordinea asta: Matei, apoi Ioan, apoi Luca. Pe Marcu l-am terminat destul de repede. Era împărțit în fragmente foarte mici, ușor de parcurs, și mi-am notat pasajele interesante într-un carnețel roșu. Iisus nu prea vorbește în Evanghelia după Marcu, ceea ce m-a făcut să fiu mai interesată să-i citesc pe ceilalți.

Când eram mică uram religia. Maică-mea mă căra cu ea la fiecare slujbă de duminică, până am împlinit paisprezece ani, dar nu credea în Dumnezeu și pentru ea slujba era un ritual de socializare, ocazie cu care mă obliga să mă spăl pe cap. Totuși, am abordat Biblia din perspectiva faptului că probabil Iisus era un tip profund din punct de vedere filozofic. Mai apoi multe lucruri spuse de el mi-au părut criptice și chiar dezagreabile. Căci celui ce are i se va da, și va avea de prisos; iar de la cel ce n-are se va lua chiar și ce are – deloc nu-mi plăcea asta, cu toate că nu eram convinsă c-am înțeles-o întru totul. În Evanghelia după Matei era un pasaj în care fariseii îl întrebau pe Iisus despre căsătorie, iar pe ăsta l-am citit pe la opt, nouă seara, când maică-mea răsfoia ziarele. Iisus a spus că, într-un mariaj, femeia și bărbatul nu mai sunt două, ci un singur trup. De aceea, ceea ce Dumnezeu a unit omul să nu despartă. M-a deprimat să o aflu. Am lăsat Biblia deoparte, dar asta nu m-a ajutat.

A doua zi după ce am ieşit din spital, Nick mi-a scris un e-mail.

salut. iartă-mă pentru felul în care am vorbit aseară la telefon. mi-a fost teamă că cineva ţi-a văzut numele apărând pe ecran şi că treaba ar fi luat proporţii. în tot cazul, n-a văzut nimeni nimic şi le-am spus că m-a sunat mama (hai să nu psihologizăm). am remarcat că aveai o voce ciudată. e totul în regulă?

ps toată lumea îmi spune că sunt întors pe dos de când ai plecat. şi evelyn crede că „tânjesc" după tine, ceea ce este ambarasant.

L-am recitit de multe ori, dar n-am răspuns. În dimineaţa următoare a sosit înştiinţarea de la spital, cu programarea la ecografie, undeva, în noiembrie. Mi s-a părut o perioadă prea lungă de aşteptare, însă maică-mea mi-a explicat că serviciile publice de sănătate au grijă de toată lumea. Dar nici măcar n-au idee care e problema, i-am spus. Mi-a replicat că dacă ar fi fost ceva serios, nu mă externau în niciun caz. Habar n-aveam de chestia asta. Oricum, mi-am completat reţeta pentru pastile şi am început să le iau.

L-am sunat de câteva ori pe tata, numai că n-a răspuns şi nici nu m-a sunat înapoi. Mama a sugerat să „trec pe la el", tocmai în celălalt capăt al oraşului. I-am spus că sunt încă bolnavă şi nu vreau să umblu atâta degeaba pentru că el n-are chef să răspundă la telefon. A replicat doar atât: e taică-tu. O zicea de parcă era o incantaţie mantrică. Am lăsat-o baltă. El n-a dat niciun semn.

Maică-mea nu suporta felul în care vorbeam despre tata, respectiv, ca despre un om obișnuit, și nu ca despre distinsul meu binefăcător sau vreo celebritate anume. Iritarea ei se vărsa pe mine, dar, în același timp, era și un simptom al dezamăgirii că taică-miu eșuase complet în încercarea de a-mi câștiga respectul pe care ea ar fi vrut să i-l arăt. Știam că se culca cu poșeta băgată în fața de pernă, pe vremea când erau căsătoriți. O găseam plângând când el dormea pe scări în chiloți. Îl vedeam cum zace acolo, roz și imens, cu căpățâna sprijinită de braț. Sforăia fără probleme, ca într-un somn adânc și dulce. Ea nu înțelegea de ce nu-l iubesc. Trebuie să-l iubești, mi-a spus când aveam vreo șaisprezece ani. E tatăl tău.

De ce trebuie să-l iubesc? am spus.

Păi, pentru că mi-ar plăcea să cred că ești un copil care își iubește părinții.

Crezi ce vrei.

Cred că te-am crescut să fii bună cu oamenii, a spus. Asta cred.

Eram bună cu oamenii? Greu să dai un răspuns ferm. Mă îngrijora faptul că, dacă urma să am o personalitate oarecare, aceea s-ar fi dovedit a fi una rea. Singurul motiv de îngrijorare să fi fost ăla că, femeie fiind, mi se cerea să consider interesele altora mai presus de interesele mele? Era „bunătatea" doar un sinonim pentru supunere, în situații de conflict? În jurnalul meu din adolescență, am scris lucruri care sunau cam așa: ca feministă, am dreptul de a nu iubi pe nimeni.

Am descoperit o înregistrare video a documentarului despre care pomenise Bobbi în Franța, o producție TV din 1992 numită *Kid Genius!* Nick nu era primul copil de geniu care apărea în film, erau șase cu toții, fiecare cu preocupări diferite. Am dat mai departe, până am ajuns la niște imagini cu Nick uitându-se la cărți, în timp ce comentatorul explica faptul că, la numai zece ani, „Nicholas" citise câteva lucrări majore de filozofie antică și scrisese eseuri despre metafizică. Atunci când era mic, era foarte slab, ca o insectă-băț. În primul cadru se vedea casa uriașă a unei familii din Dalkey, cu două mașini gigantice parcate în față. Ulterior, Nick apărea pe un fundal albastru și o femeie îl intervieva despre idealismul platonician, iar el răspundea cu competență și modestie. La un moment dat, reportera l-a întrebat: Ce te face să iubești atât de mult lumea antică? Nick s-a uitat în jur, emoționat, de parcă și-ar fi căutat părinții din priviri. Păi, n-o iubesc, a răspuns. O studiez doar. Nu te percepi pe tine însuți ca pe un viitor rege al filozofiei? a spus reportera, amuzată. Nu, a răspuns Nick cât se poate de serios. Apoi s-a tras de mâneca sacoului. Încă se uita în jur, ca și când ar fi așteptat să-i vină cineva în ajutor. Ar fi cel mai rău lucru care mi s-ar putea întâmpla, a zis. Reportera a râs din toată inima, iar Nick s-a liniștit vizibil. De mic l-au liniștit femeile care râd, mi-am zis.

La câteva zile după faza cu spitalul, am sunat-o pe Bobbi ca s-o-ntreb dacă mai suntem prietene. Mi-am

auzit vocea în timp ce spuneam asta şi am constatat cât de prosteşte sună, chit c-o dădusem pe glumă. Am aşteptat să mă suni aseară, mi-a răspuns. Am fost în spital, i-am zis. Am simţit cum mi se umflă limba, ca unui trădător.

Cum adică?

I-am povestit ce se-ntâmplase.

Au crezut c-ai avortat spontan, a zis. A fost cam dureros, nu?

Da? Habar n-am, nu m-am prins ce-ar trebui să simt.

A oftat sonor. Am vrut să-i explic că nu ştiam cât de mult îmi e permis să simt în legătură cu asta sau cât de mult din ceea ce simţisem la momentul respectiv îmi era încă îngăduit să simt retrospectiv. M-am panicat, am vrut să-i spun. Iar m-am gândit la moartea universului prin încălzire. L-am sunat pe Nick şi i-am închis în nas. Dar am făcut toate astea deoarece credeam că mi se întâmplă ceva care, de fapt, nu mi se întâmpla. Ideea bebeluşului, cu tot bagajul emoţional serios pe care îl implica şi cu potenţiala jale interminabilă, dispăruse, transformându-se în nimic. Nu fusesem gravidă. Era imposibil, dacă nu chiar dezgustător, să jeleşti după o sarcină care n-a existat niciodată, chiar dacă emoţiile au fost cât se poate de reale în momentul în care le-am trăit. În trecut, Bobbi fusese receptivă la analizele suferinţei mele, dar de data asta nu mă puteam bizui pe capacitatea mea de a-mi expune toată argumentaţia fără să-ncep să-i bocesc în telefon.

Îmi pare rău că te simți naspa pentru că te-am mințit în legătură cu Nick, am spus.

Îți pare rău că mă simt naspa, OK.

Pur și simplu e foarte complicat.

Mda, a zis Bobbi. Îmi imaginez că așa sunt relațiile extraconjugale.

Mai ești prietena mea?

Da. Deci, când mergi să faci ecografia aia?

I-am spus că în noiembrie. I-am mai spus și că doctorul întrebase despre sexul neprotejat, ceea ce a făcut-o să pufnească. Ședeam pe pat, cu picioarele sub cuvertură. În oglinda de pe peretele opus îmi vedeam mâna stângă, cea liberă, cum se plimbă în sus și-n jos de-a lungul tivului feței de pernă. Am încetat să fac asta și mi-am privit mâna nemișcată deasupra păturii.

Și totuși, nu-mi vine să cred că Nick s-ar fofila, ca să nu folosească prezervativul, a zis Bobbi. Asta ar fi de mare căcat.

Am mormăit ceva defensiv, de genul: a, n-am... știi, noi n-am... de fapt...

Nu ești tu de vină, a spus. El mă miră, atâta tot.

Am încercat să găsesc ceva de zis. Niciunul dintre lucrurile prosteşti pe care le făcuserăm nu era din vina lui Nick, fiindcă el întotdeauna acționase exclusiv la sugestiile mele.

Cred că eu am fost cu ideea, am spus.

Zici că ești spălată pe creier când vorbești așa.

Nu, serios, el este complet lipsit de inițiativă.

Bun, dar ar fi putut să refuze, a punctat Bobbi. Poate că pur și simplu preferă să nu aibă niciun fel de inițiativă, ca să nu aibă apoi niciun fel de vină.

Am observat în oglindă cum mâna stângă se agita din nou fără rost. Nu așa-mi doream să decurgă convorbirea.

Tu-l faci să pară foarte calculat, am spus.

Nu insinuez c-o face intenționat. I-ai zis c-ai fost în spital?

I-am răspuns că nu. Am deschis gura ca să-i explic toată faza cu telefonul și cum m-a acuzat că sunt beată, după care am decis să nu-i spun și am emis doar un enunț scurt: mda, nu.

Dar sunteți, totuși, apropiați. Îi împărtășești anumite lucruri.

Nu știu. Pe bune că nu știu cât suntem de apropiați.

Păi, lui îi spui mai multe decât îmi spui mie.

Nu, am ripostat. Mai puține decât ție. Probabil că are senzația că nu-i spun niciodată nimic.

Am decis ca în seara aia să recitesc toate mesajele online vechi pe care le schimbasem cu Bobbi. Mai făcusem asta o dată, la scurt timp după ce ne despărțiserăm, iar acum se adăugaseră ani întregi de mesaje. Mă consola să știu că prietenia mea cu Bobbi nu se limita doar la

niște amintiri, ci că dovada efectivă a fostei sale afecțiuni pentru mine supraviețuia prezentei sale afecțiuni, dacă ar fi fost nevoie. Pe durata despărțirii, acest lucru a reprezentat o prioritate în mintea mea, din motive evidente. Era vital pentru mine ca Bobbi să nu poată nega că, la un moment dat, mă plăcuse din cale-afară.

De data asta, am descărcat conversațiile noastre într-un mare document în format text, cu toate datele etichetate în el. Mi-am dat seama că era prea mult material ca să-l citesc da capo al fine, plus că nu prezenta vreo formă narativă coerentă, prin urmare, m-am hotărât să caut anumite cuvinte-cheie sau propoziții și să citesc în jurul lor. Primul după care am căutat a fost „dragoste", ceea ce a dus la descoperirea următoarei discuții, datată cu șase luni în urmă:

Bobbi: în cazul în care consideri dragostea altceva decât un fenomen interpersonal

Bobbi: și încerci s-o înțelegi ca pe un sistem valoric social

Bobbi: ea se află atât în antiteză cu capitalismul, prin faptul că devine o provocare pentru axioma altruismului,

Bobbi: care dictează întreaga logică a inegalității,

Bobbi: cât și în relație de subsecvențialitate și încurajare

Bobbi: de pildă, mamele care își cresc copiii în mod total altruist, fără să aibă motivația unui oarecare profit

Bobbi: ceea ce pare să intre în contradicție cu cererile

pieței, pe de-o parte,

Bobbi: funcționând, de fapt, ca sursă de livrare a forței de muncă gratis

eu: da

eu: capitalismul exploatează „dragostea" pentru profit

eu: dragostea reprezintă practica discursivă, iar munca neplătită este efectul acesteia

eu: dar, da, adică, am înțeles, sunt anti-dragoste din principiu

Bobbi: frances, ești insipidă

Bobbi: nu poți să te rezumi doar la a susține că ești anti-ceva

După ce-am citit chestia asta, m-am dat jos din pat, mi-am scos hainele și m-am privit în oglindă. Din când în când făceam asta, ca un fel de activitate compulsivă, deși fizicul meu nu se modifica deloc între timp. Oasele bazinului îmi împungeau pielea într-un mod complet neatractiv, de-a dreapta și de-a stânga pelvisului, iar abdomenul era tot rotund și dur la atingere. Arătam ca o chestie care a alunecat prea devreme din lingură, până să apuce să capete formă. Frânturi de capilare violacee îmi acopereau umerii, ca niște pistrui. O vreme am stat așa și m-am uitat la mine, din ce în ce mai scârbită, de parcă voiam să experimentez până unde pot să îndur repulsia. Într-un final am auzit că-mi sună telefonul în geantă și m-am dus să-l caut.

L-am scos și am văzut un apel pierdut de la tata. L-am sunat imediat înapoi, dar n-a răspuns. Mi se făcuse și frig, așa că mi-am pus hainele la loc pe mine și am coborât s-o anunț pe maică-mea că urmează să trec pe la el. Mama stătea la masă și citea presa. Nici măcar n-a ridicat ochii din ziar. Bravo, fata mea, a spus. Zi-i c-am întrebat ce mai face.

Am luat-o pe drumul obișnuit, prin oraș. Îmi lăsasem jacheta acasă, așa că, după ce am sunat la ușă, cât așteptam să deschidă, am început să mă bâțâi de pe un picior pe altul, ca să mă-ncălzesc. Respirația mea lăsa urme aburite pe sticla de la ușă. Am sunat din nou, tot degeaba. Am deschis ușa, din casă nu se auzea niciun zgomot. În hol mirosea a igrasie și a ceva mai urât decât igrasia, ceva stătut. Un sac pentru gunoi legat la gură era aruncat sub masa din hol. L-am strigat pe taică-miu pe nume: Dennis?

Am văzut lumina aprinsă în bucătărie, așa că am împins ușa și mi-am acoperit fața cu mâna, din reflex. Mirosul de rânced era atât de puternic, încât se simțea fizic; avea consistența căldurii; era tangibil. Câteva rânduri de mâncare isprăvite doar pe jumătate se adunaseră lângă masă și pe blatul bucătăriei, aflându-se în diferite stadii de descompunere, înconjurate de șervețele folosite și de sticle goale. Ușa frigiderului era întredeschisă, desenând pe podea un triunghi de lumină gălbuie. O muscă verde se târa de-a lungul unui cuțit abandonat într-un borcan cu maioneză, și alte patru se izbeau de geamul bucătăriei. În coșul de gunoi, un pâlc de viermi

albi colcăiau, zvârcolindu-se orbește și semănând cu orezul când dă în fiert. Am ieșit din încăpere și am închis ușa.

Din hol l-am sunat din nou pe Dennis. N-a răspuns. Faptul că mă aflam în casa lui îmi dădea impresia că mă uit la cineva cunoscut, care-mi zâmbește cu o gură știrbă. Am vrut să mă rănesc din nou, pentru a redobândi sentimentul de siguranță indus de propriul corp fizic. Dar m-am răsucit pe călcâie și am șters-o. Mi-am tras mâneca peste degete înainte să închid ușa.

20

Stagiul meu la agenție s-a încheiat oficial la începutul lui septembrie. Fiecare dintre noi a avut o întâlnire cu Sunny, ca să discute despre planurile de viitor și despre ce anume a învățat din experiența de la agenție, însă eu nu prevăzusem că va trebui să discut despre aceste subiecte, în vreun fel sau altul. Am amânat vizita în biroul ei pentru ultima zi de stagiu. M-a invitat să intru și să iau loc.

Deci, nu dorești să lucrezi într-o agenție literară, a spus.

Am zâmbit de parcă făcuse o glumă, iar ea s-a uitat peste niște hârtii și apoi le-a dat deoparte. Și-a pus coatele pe birou, sprijinindu-și contemplativ bărbia în pumni.

M-am gândit la tine. Se pare că n-ai vreun plan.

A, în mod cert nu am așa ceva.

Doar speranța c-o să cazi în picioare.

M-am uitat pe fereastra din spatele său, la frumoasele clădiri în stil georgian și la autobuzele care treceau.

Iar ploua.

Povestește-mi cum a fost în vacanță, a zis. Cum merge cartea Melissei?

I-am povestit despre Étables, despre Derek, pe care Sunny îl cunoștea, și despre Valerie, despre care auzise. S-a referit la ea ca fiind „o femeie formidabilă". M-am strâmbat un pic și am izbucnit amândouă în râs. Mi-am dat seama că nu voiam să plec din biroul lui Sunny, că senzația era aceea a unui lucru lăsat la jumate.

Habar nu am ce urmează să fac, am mărturisit.

A încuviințat din cap, apoi a ridicat din umeri într-o atitudine expresivă și aprobatoare.

Păi, referatele tale au fost mereu foarte bune. Dacă ai vreodată nevoie de o scrisoare de referință, știi unde mă găsești. Și sunt convinsă că ne vom revedea curând.

Mulțumesc, am spus. Pentru tot.

S-a mai uitat o dată la mine cu simpatie, sau cu deznădejde, apoi a revenit la hârtiile de pe biroul ei. M-a rugat să-l trimit pe Philip înăuntru după ce ies. L-am trimis.

/

În noaptea aia am stat trează până târziu, corectând virgulele dintr-un lung poem la care lucram. Am văzut că Nick era online și i-am trimis un mesaj: bună. Ședeam la masa din bucătărie și beam ceai de mentă,

pentru că laptele din frigider se acrise. A răspuns, întrebând dacă primisem e-mailul lui în urmă cu cinci zile, iar eu i-am spus că da și să nu-și facă griji în legătură cu apelul ciudat din toiul nopții. Nu voiam să știe că am fost în spital și nici de ce. Era o întâmplare fără finalitate și, în tot cazul, jenantă. Mi-a spus că, în Franța, tuturor le era dor de Bobbi și de mine.

eu: în mod egal?

Nick: haha

Nick: să zicem că mie îmi e un pic mai dor de tine decât de ea

eu: mersi

Nick: da, încă mă trezesc noaptea când aud pași pe scări

Nick: și pe urmă realizez că ai plecat

Nick: o dezamăgire zdrobitoare

Am râs cu discreție, chit că nu era nimeni de față. Îmi plăcea la nebunie când era disponibil pentru mine, așa, ca acum, când relația noastră arăta precum un document Word pe care îl scriam și îl corectam împreună, sau ca un banc interminabil, pe care nimeni altcineva nu-l putea înțelege. Îmi plăcea sentimentul că suntem colaboratori. Îmi plăcea ideea că se trezește noaptea și se gândește la mine.

eu: ești un scump

eu: mi-e dor de fățuca ta frumoasă și dulce

Nick: mai devreme am vrut să-ți trimit un cântec, fiindcă îmi amintea de tine.

Nick: dar am anticipat reacția ta sarcastică și am renunțat din lașitate

eu: hahaha

eu: te rog, trimite-l!

eu: pe cuvânt că n-o să fiu cinică

Nick: e ok dacă te sun

Nick: am băut și mă rupe efortul să tastez

eu: a, deci ești beat, d-aia ești așa drăguț

Nick: am impresia că john keats a numit într-un fel femeile ca tine

Nick: un termen franțuzesc

Nick: te-ai prins ce zic

eu: sună-mă, te rog

M-a sunat. Nu părea beat după voce, părea un pic somnoros, într-un sens plăcut. Ne-am mărturisit din nou că ne este dor unul de altul. Simțeam cum mi se răcește cana cu ceai de mentă între degete. Nick și-a cerut din nou scuze pentru telefonul din noaptea cu pricina. Sunt un om rău, a zis el. I-am spus să nu mai zică așa ceva. Nu, sunt rău, a repetat. Sunt un tip rău. Mi-a povestit despre ce-au mai făcut prin Étables, despre vreme și despre nu știu ce castel pe care fuseseră să-l viziteze. Eu i-am povestit despre terminarea stagiului și el mi-a zis că oricum nu dădeam semne c-aș fi fost prea

implicată profesional. Poate că eram distrasă de drama din viața personală, i-am replicat.

A, da, chiar voiam să te-ntreb, spuse. Cum merge treaba cu Bobbi? Mă gândesc c-a aflat de noi doi într-un context destul de neplăcut.

Păi, da, a fost penibil. Și mă cam necăjește chestia asta.

Asta-i prima relație pe care o ai de când v-ați despărțit, nu?

Cam așa, am răspuns. Și crezi că de-asta e dubios?

Păi, nu prea păreți să vă fi separat într-adevăr, după ce v-ați despărțit. În sensul că petreceți foarte mult timp împreună.

Ea m-a părăsit.

Nick a făcut o pauză, iar când a vorbit din nou, vocea lui suna ca și cum ar fi zâmbit cu interes. Da, știam asta, a zis. E relevant?

Mi-am dat ochii peste cap, dar mă bucuram, de fapt. Am așezat cana de ceai pe masă. Aha, înțeleg, am spus. Înțeleg de ce m-ai sunat, în regulă.

Ce?

Vrei să facem sex prin telefon.

A început să râdă cu poftă. Asta și urmărisem, așa că am dezvoltat. A râs mult. Ai dreptate, a zis. Mă caracterizează. La un moment dat, am vrut să-i spun despre faza cu spitalul, pentru că era într-o dispoziție atât de

bună şi probabil m-ar fi consolat, dar ştiam că asta ar fi mutat discuţia pe un făgaş serios. Nu doream să-l oblig să poarte discuţii serioase. Apropo, a spus, azi am văzut pe plajă o fată care semăna cu tine.

Toată lumea îmi spune că ştie pe cineva care seamănă cu mine. Şi, pe urmă, când văd şi eu persoana respectivă, de fiecare dată constat că e cineva care arată foarte tern şi trebuie să mă prefac că nu mă deranjează.

A, nu. Femeia asta, nu. Femeia asta era foarte atrăgătoare.

A, îmi povesteşti despre o altă femeie atrăgătoare pe care ai văzut-o, vai, ce dulce!

Semăna cu tine! a zis. Totuşi, cred că nu era chiar atât de ostilă. Poate c-ar fi mai bine să mă combin cu ea.

Am sorbit zdravăn din ceai şi am înghiţit. Mă simţeam ca o tâmpită pentru că nu-i răspunsesem la e-mailuri atâtea zile şi eram recunoscătoare fiindcă nu insista asupra acestui subiect şi nu se dădea rănit. L-am întrebat cu ce-şi umpluse ziua respectivă şi mi-a răspuns că se ocupase cu evitarea apelurilor de la părinţii lui şi cu sentimentul de culpă rezultat de aici.

Tatăl tău e la fel de frumos ca tine? am întrebat.

De ce, te bate gândul să-i faci o vizită? E de extremă dreaptă. Aş mai menţiona şi faptul că e însurat, dar de când ar fi asta o piedică pentru tine?

O, mişto remarcă. Cine ziceai că e ostil?

Iartă-mă, a spus. Ai perfectă dreptate. Ar trebui să-l corupi pe taică-miu.

Crezi că-s genu' lui?

O, da. În sensul că semeni teribil cu maică-mea.

Am pufnit în râs. Era un râs sincer și voiam să fiu sigură că îl aude și el.

A fost o glumă, zise Nick. Ce faci acolo, râzi sau plângi? Nu semeni cu mama.

Taică-tu chiar e de extremă dreapta sau și aia a fost tot o glumă?

O, nu, e un autentic producător de avere. Urăște femeile. Detestă profund oamenii săraci. Deci îți poți imagina ce mult își iubește fiul, un actoraș efeminat.

Am râs din inimă. Nu ești efeminat, i-am spus. Ești periculos de heterosexual. Ai chiar și o amantă de douăzeci și unu de ani.

Cu asta cred că ar fi de acord taică-miu. Noroc că nu va ști niciodată.

M-am uitat în jur, prin bucătăria goală și am zis: azi mi-am făcut curat în cameră, pentru când o să te-ntorci din Franța.

Pe bune? Ador chestia asta. Simt că deja am făcut sex prin telefon.

O să vii pe la mine?

A făcut o pauză și a zis: normal. N-aș fi spus că taman își pierduse interesul, dar îl simțeam că-i zburase

gândul în altă parte. Apoi a adăugat: păreai total razna la telefon, în noaptea aia; băuseşi, cumva?

Hai să nu mai vorbim despre asta.

Nu eşti genul care să se omoare cu sunatul. Erai supărată sau ceva?

Am auzit nişte zgomote de fond şi apoi nişte pocnituri în aparat. Alo? a spus el, ridicând vocea. S-a deschis o uşă şi am auzit vocea Melissei: a, vorbeai la telefon. Nick i-a zis: vin imediat. Uşa s-a-nchis. N-am spus nimic.

O să vin pe la tine, a rostit, încet. Acum trebuie să-nchid, bine?

Desigur.

Scuze.

Hai, dă-i drumu', i-am zis. Trăieşte-ţi viaţa.

A închis.

/

A doua zi, prietena noastră Marianne s-a întors din Brooklyn şi ne-a înşirat toate celebrităţile cu care se văzuse acolo. Am mers la o cafea şi ne-a arătat poze de pe mobil: podul Brooklyn, Coney Island, Marianne însăşi, zâmbind lângă un tip care nu se distingea prea clar şi despre care nu am crezut, în sinea mea, că era într-adevăr Bradley Cooper. Uau, a zis Philip. Cool, am convenit eu. Bobbi a lins linguriţa şi n-a zis nimic.

Mă bucuram s-o revăd pe Marianne, mă bucuram să-i ascult problemele, de parcă viața mea nu se schimbase cu nimic. Am întrebat-o de iubitul ei, Andrew, cum se acomodase la noul loc de muncă, ce se mai întâmplase cu fosta lui, care-i tot dădea mesaje pe Facebook. I l-am lăudat pe Philip și stagiul lui la agenție, cum avea să ajungă un rechin pe piața agenților literari și cum avea să facă milioane, ceea ce l-a încântat, normal. E mai bine decât să faci trafic de arme, a spus. Bobbi a pufnit. Doamne, Philip, ăsta e visu' tău de aur? i-a zis. Cel puțin, nu mă ocup cu vânzarea de arme!

Când a ajuns în acest punct, discuția mi-a scăpat total de sub control. Înainte s-apuc s-o-ntreb altceva pe Marianne, Philip a început să ne descoasă despre Étables. Nick și Melissa erau încă acolo; urmau să se-ntoarcă abia peste două săptămâni. Bobbi i-a zis c-a fost „distracție".

Și? S-a legat cu Nick? m-a-ntrebat.

Am făcut ochii mari. I-a tradus lui Marianne: Frances s-a combinat cu un bărbat însurat.

Ba nu, nu m-am combinat, i-am zis.

Philip glumește, a completat Bobbi.

Celebrul Nick? a-ntrebat Marianne. Vreau să-mi zici de el.

Suntem prieteni.

Însă lui clar i s-a pus pata, a zis Philip.

Frances seducătoarea, a spus Marianne. Nu-i căsătorit?

Din fericire, am răspuns.

Ca să schimbe subiectul, Bobbi a povestit că vrea să se mute și că găsise un apartament mai aproape de oraș. Marianne ne-a informat că e criză de locuințe cu chirie, că auzise ea la știri.

Și nu primesc studenți, a spus Marianne. Vorbesc serios, uitați-vă la anunțuri.

Chiar te muți? a-ntrebat Philip.

Ar trebui să fie ilegal să scrii așa ceva: Nu primim studenți, a continuat Marianne. Asta-i discriminare.

Unde te-ai apucat să cauți? am întrebat. Doar știi c-o să închirieze al doilea dormitor de unde stau eu.

Bobbi m-a privit și a râs ușor.

Am putea fi colege de apartament. Cât?

Îl întreb pe taică-miu, i-am zis.

Nu mai vorbisem cu tata de la ultima vizită. L-am sunat din nou în seara aia, a răspuns și părea relativ treaz. M-am străduit să reprim imaginea borcanului cu maioneză și zgomotul muștelor verzi care se izbeau de geam. Voiam să stau de vorbă cu cineva care locuiește într-o casă curată, sau cu cineva care e doar o voce și atât, despre a cărui viață nu sunt nevoită să știu nimic. Am discutat despre închirierea celui de-al doilea dormitor. Mi-a zis că frate-său aranjase deja niște vizionări de apartament și i-am explicat că Bobbi caută un loc să se mute.

Cine-i ăsta? a zis. Cine-i Bobbi ăsta?

Știi cine e Bobbi, am fost la aceeași școală.

E dintre prietenii tăi, nu? Care, mai exact?

Păi, n-am decât un prieten pe lume.

Am crezut că vrei să stai împreună c-o altă fată.

Bobbi este fată.

A, fata aia, Lynch? a zis.

Numele de familie al lui Bobbi era Connolly, dar numele de fată al mamei ei era Lynch, așa că n-am mai insistat. Mi-a spus că unchi-miu i-ar închiria camera pentru șase sute cincizeci pe săptămână, preț pe care tatăl lui Bobbi era dispus să-l plătească. Vrea să am locul meu, unde să pot învăța în liniște, îmi explicase ea. Habar n-are ce vorbește.

Ziua următoare, taică-su a adus-o cu jeepul și cu toate bagajele. Și-a cărat niște schimburi de pat și o lampă galbenă cu picior și, de asemenea, trei cutii cu cărți. Am descărcat mașina, apoi taică-su a plecat și eu am ajutat-o să pună așternuturile. Ea s-a apucat să lipească afișe și cărți poștale pe pereți, în timp ce eu înfățam pernele. A agățat o poză cu noi două, stând jos pe terenul de baschet, în uniformele de școală. Purtam fuste lungi ecosez și pantofi perforați, oribili, dar râdeam cu gurile până la urechi. Ne-am uitat împreună la fotografie, la fățucile noastre care se uitau și ele la noi, de parcă erau ale bunicilor noastre, sau, poate, ale fiicelor noastre.

/

Semestrul începea abia peste o săptămână și între timp Bobbi a cumpărat o ukulele roșie și și-a făcut un obicei din a se tolăni pe canapea zdrăngănind la ea „Boots of Spanish Leather", în timp ce eu pregăteam cina. Și-a amenajat spațiul astfel încât să se simtă ca acasă mutând mobilele de colo colo cât eu eram la cumpărături și lipind tăieturi din reviste pe oglinzi. Manifesta o curiozitate profundă pentru împrejurimi. Într-o zi am intrat la măcelărie să luăm carne tocată și Bobbi l-a-ntrebat pe tipul de la tejghea ce-i mai face mâna. N-aveam nici cea mai vagă idee la ce se referea, nu știam nici măcar că mai fusese acolo vreodată, dar am observat pe încheietura măcelarului un bandaj albastru. S-a-nchis, a zis el. Acu' tre' operată, și alea, alea. Ne-a ambalat porția de carne roșie într-o pungă de plastic. Vai de mine, a spus Bobbi. Și când urmează operația? De Crăciun, i-a răspuns el. Și să-mi bag picioarele dacă-mi dă o zi liberă. Aici nu primești libere decât dacă treci pe la Massey*. I-a întins punga cu carne și a adăugat: în coșciug.

Articolul a apărut exact înainte de reînceperea cursurilor. În dimineața în care a ieșit, am intrat în librăria Eason și am răsfoit revista, căutându-mi numele. Am dat peste o fotografie mare cât pagina, în grădină la Étables, cu mine și cu Bobbi. Nu-mi aminteam momentul când o făcuse Melissa. Stăteam amândouă la

* Massey Bros. – firmă de servicii funerare în Dublin. (*N. trad.*)

masă, la micul dejun, iar eu mă aplecam un pic, ca și când i-aș fi spus ceva la ureche lui Bobbi, care râdea cu poftă. Era o imagine captivantă cu o lumină frumoasă și transmitea căldură și spontaneitate, pe care fotografiile anterioare nu le aveau. M-am întrebat ce-o să zică Bobbi de ea. Articolul scris era o relatare scurtă și elogioasă despre spectacolele noastre lectură și în general despre scena dublineză, unde aveau loc asemenea spectacole. Prietenii noștri au citit materialul și au spus că ieșiserăm foarte fain în poze, iar Sunny mi-a trimis un e-mail mișto. O vreme, Philip căra revista cu el peste tot și citea articolul cu un accent contrafăcut, dar, în cele din urmă, s-a consumat și faza asta. Astfel de materiale apăreau mereu în revistele de tiraj mic și, oricum, Bobbi și cu mine nu mai urcaserăm împreună pe scenă de luni de zile.

Odată început semestrul, am avut de făcut lucrări pentru facultate, ceea ce mi-a umplut timpul. Mergeam la seminare pe jos, împreună cu Philip și discutam vag contradictoriu despre diverși romancieri din secolul nouăsprezece; discuții care se terminau invariabil cu Philip zicând ceva de genul: bine, probabil tu ai dreptate. Într-o seară am sunat-o pe Melissa, ca să-i mulțumim pentru articol. Am pus-o pe speaker, ca s-o auzim amândouă și să putem vorbi comod cu ea, stând jos la masă. Melissa ne-a povestit tot ce rataserăm în Étables, furtunile și ziua în care s-au dus să viziteze castelul, lucruri despre care știam deja. I-am spus că

ne-am mutat împreună şi a părut încântată. Bobbi i-a zis: trebuie neapărat să treci pe la noi la un moment dat. Iar Melissa a răspuns că ar fi splendid. Ne-a spus că a doua zi se întorceau acasă. Mi-am tras mâneca peste palmă şi am început să frec distrată o pată mică de pe blatul mesei.

Am continuat să parcurg jurnalul mesajelor dintre mine şi Bobbi introducând cuvinte-cheie, care păreau scrise intenţionat aşa, să mă enerveze.

Căutarea după termenul „simţi" a dezgropat această conversaţie, din anul doi de facultate:

Bobbi: păi tu nu prea vorbeşti despre ceea ce simţi

eu: te tot agăţi de impresia asta despre mine

eu: cum că aş avea nu ştiu ce viaţă afectivă secretă

eu: pur şi simplu nu sunt o persoană foarte sentimentală

eu: nu vorbesc despre ceea ce simt, pentru că n-am despre ce vorbi

Bobbi: nu cred că „nonsentimental" e o însuşire pe care s-o aibă vreun om

Bobbi: e ca şi cum ai afirma că nu ai gânduri

eu: tu ai o viaţă sentimentală intensă şi crezi că toată lumea e la fel

eu: şi dacă cineva nu vorbeşte despre asta, e clar că ascunde ceva

Bobbi: ok, fie

Bobbi: aici ne deosebim

Nu toate mesajele erau așa. Căutarea după cuvântul „a simți" a scos la iveală și următoarea discuție, din ianuarie:

eu: vreau să spun că mereu am simțit ceva negativ pentru figurile autoritare

eu: însă aceste sentimente s-au coagulat în convingeri numai când te-am cunoscut pe tine

eu: înțelegi la ce mă refer

Bobbi: deși ai fi reușit și singură

Bobbi: ai o intuiție comunistă

eu: păi nu, probabil că aș fi urât autoritatea pentru că detest să mi se spună ce să fac

eu: dacă nu erai tu aș fi devenit lider de sectă

eu: sau vreo fană de-a lui ayn rand

Bobbi: alo, detest să mi se spună ce să fac!

eu: da, dar din rațiuni de puritate spirituală

eu: nu din voința de putere*

Bobbi: din multe puncte de vedere, ești cel mai varză psiholog posibil

Îmi aminteam momentul când avusesem conversația asta; îmi aminteam ce senzație de extenuare îmi generase atunci, impresia că Bobbi nu mă-nțelegea sau poate

* Aluzie la conceptul, central în filozofia nietzscheană, al „voinței de putere". Conform lui Nietzsche, această forță irațională se găsește în fiecare individ uman și este responsabilă atât de actele de barbarism, cât și, pe o cale sublimată, de marile realizări din domeniul culturii. (*N. red.*)

că se abătea intenționat de la sensul vorbelor mele. Mă aflam acasă la mama, în camera mea de la etaj, sub pătură, și-mi înghețaseră mâinile. Petrecusem Crăciunul în Ballina, departe de Bobbi și voiam să-i spun că-mi lipsește. Asta începusem să-i spun sau, cel puțin, asta intenționasem să fac.

/

Nick a trecut pe la apartament la câteva zile după ce s-au întors, într-o după-amiază când Bobbi era la cursuri. A intrat, ne-am privit câteva secunde și a fost de parcă aș fi băut apă rece. Era bronzat, părul i se decolorase de la soare. Ce bine arăți, băga-mi-aș! am spus. L-a bușit râsul. Avea dinții de un alb perfect. A aruncat o privire prin hol și a remarcat: mda, mișto apartament. E destul de central, cât e chiria? I-am spus că era al unchiului meu și mi-a zis: aha, copilaș de bani gata! Nu mi-ai zis că familia ta deține imobiliare în cartierul Liberties. Toată clădirea sau doar apartamentul ăsta? L-am împuns ușor cu degetul în brat și i-am zis: doar apartamentul ăsta. M-a luat de mână și ne-am sărutat și îi tot spuneam: da, da, aproape nedeslușit.

21

Săptămâna care a urmat, am fost împreună cu Bobbi la o lansare de carte în care era publicat și un eseu de-al Melissei. Evenimentul avea loc în Temple Bar și știam că Melissa va veni însoțită de Nick. M-am îmbrăcat cu o bluză care-i plăcea lui și am lăsat primii nasturi deschiși, cât să mi se vadă clavicula. Am petrecut câteva minute atentă să-mi acopăr micile puncte de pe față cu fond de ten și pudră. Când Bobbi a fost gata și ea, a bătut în ușa băii și a zis: hai. N-a comentat nimic despre felul cum arătam. Ea purta o maletă gri și, oricum, arăta mult mai bine decât mine.

Mă văzusem cu Nick de câteva ori săptămâna aia, de fiecare dată Bobbi fiind la cursuri. Îmi adusese mici atenții. O dată a cumpărat înghețată, iar miercuri a luat o cutie de gogoși de la standul de pe strada O'Connell. Gogoșile erau încă fierbinți când a ajuns cu ele și le-am mâncat la cafea, în timp ce făceam conversație. M-a întrebat dacă mai știu ceva de tata, iar eu mi-am șters un strat de zahăr de pe gură și i-am răspuns: nu cred că face prea bine. Apoi i-am povestit faza cu locuința

lui, de la ultima mea incursiune acolo. Doamne, a exclamat. E traumatizant ce spui. Am luat o înghițitură zdravănă de cafea. Da, am răspuns. A fost deprimant.

După discuția asta, mi-am pus următoarea întrebare: de ce eram capabilă să vorbesc cu Nick despre tata, deși niciodată nu putusem să deschid subiectul cu Bobbi? Într-adevăr, Nick era un ascultător inteligent și deseori mă simțeam mult mai bine după ce discutam cu el, dar toate astea erau valabile și în ceea ce-o privea pe Bobbi. Era vorba, mai mult, de faptul că empatia lui Nick părea necondiționată, ca și cum el m-ar fi sprijinit indiferent ce făceam, pe când Bobbi avea principii puternice, pe care le aplica tuturor, inclusiv mie. Nu mă temeam de dezaprobarea lui Nick cât mă temeam de cea a lui Bobbi. El era bucuros să mă asculte chiar și atunci când ideile mele nu erau concludente, chiar și atunci când povesteam chestii pe care le făcusem și care nu mă plasau într-o lumină tocmai favorabilă.

Nick venea la apartament îmbrăcat frumos, așa cum, de altfel, obișnuia să facă mereu, cu haine care păreau foarte scumpe. Când se dezbrăca, în loc să le lase pe jos la-ntâmplare, le împăturea și le așeza pe spătarul scaunului din dormitor. Îi plăceau cămășile în culori pale, uneori din in ușor creponat, alteori cămăși Oxford cu gulerul prins în năsturași, mereu cu mânecile suflecate peste antebrațe. Avea o jachetă sport din pânză de care părea foarte atașat, dar în zilele răcoroase purta o haină de cașmir cu căptușeală din mătase albastră.

Adoram haina aia; adoram mirosul ei. Avea revere înguste și un singur rând de nasturi.

Miercuri, când Nick era la baie, am probat haina. M-am dat jos din pat și mi-am băgat brațele goale pe mâneci, simțind atingerea răcoroasă a mătăsii pe piele. Buzunarele atârnau grele de obiectele conținute: telefon mobil, portofel, chei. Le-am cântărit în mână, ca și cum ar fi fost ale mele. M-am admirat în oglindă. În haina lui Nick, trupul meu părea foarte slab și palid, ca o lumânare albă de ceară. A intrat în cameră și a râs de mine cu drag. Întotdeauna se ducea la baie îmbrăcat, în caz că Bobbi ar fi venit acasă pe neașteptate. Ni s-au întâlnit privirile în oglindă.

Nu ți-o dau, a zis el.

Îmi place.

Din păcate, și mie.

Cât a costat?

Încă ne priveam unul pe celălalt în oglindă. A venit în spatele meu și a desfăcut piepții jachetei cu degetele. M-am uitat la el cum mă studia.

A costat, ăăă... Nu mai știu.

O mie de euro?

Ce? Nu. Poate două-trei sute.

Mi-ar plăcea să am bani, am spus.

Și-a strecurat mâna pe sub haină și mi-a atins sânii.

Modul sexual în care vorbești de bani e foarte interesant, a zis. Deși este și derutant, în mod evident. Nu e o tentativă de a-mi cere bani, nu?

Într-un fel, este. Dar nu prea m-aș baza pe impulsul ăsta.

Mda, ciudat. Am bani de care mă pot lipsi și pe care aș prefera să ți-i dau ție. Și totuși, o tranzacție ca asta m-ar deranja.

Nu-ți place să te simți prea puternic. Sau n-ai chef să conștientizezi cât de puternic îți place să te simți.

A ridicat din umeri. Încă mă pipăia pe sub haină. Era bine.

Eu zic că deja m-am luat destul de gât cu etica relației noastre, a spus. Deci dacă ți-aș mai da și bani, cred c-ar fi mult prea mult pentru mine. Cu toate că nu știu. Probabil că tu ai fi mai fericită dacă ai primi banii.

M-am uitat la el, zărindu-mi propria față cu vederea periferică, cum îmi țineam bărbia ușor ridicată. Așa, încețoșată de percepția vizuală periferică, mi se părea că arăt formidabil de bine. M-am scurs afară din haină și l-am lăsat cu ea în mâini. M-am dus din nou în pat și mi-am umezit buzele cu limba.

Ai un conflict interior legat de relația noastră? am întrebat.

A rămas în aceeași ipostază, ținând haina cu o atitudine mai degrabă vlăguită. Se vedea că se simte bine și că era prea distras ca să-i treacă prin cap s-o agațe undeva.

Nu, a răspuns. Adică, da, dar la modul abstract.

Adică n-o să mă părăsești?

A zâmbit; un zâmbet timid. Dacă te-aș părăsi, ți-ar fi dor de mine? a zis.

M-am întins pe pat, râzând ca proasta. El a agățat haina. Am ridicat un picior în aer și l-am încrucișat peste celălalt încetișor.

Mi-ar fi dor să te domin în discuții, i-am răspuns.

S-a așezat lângă mine pe pat și și-a pus palma întinsă pe abdomenul meu. Ia mai spune, a zis.

Cred că și ție ți-ar fi dor.

Să fiu dominat? Normal că da. E ca un preludiu pentru noi. Tu zici niște chestii criptice pe care nu le-nțeleg, eu dau niște răspunsuri inadecvate, tu râzi de mine și pe urmă ne-o tragem.

Am râs. S-a ridicat un pic, ca să mă vadă cum râd.

Mișto, a zis. Îmi dă ocazia să mă bucur de prostia mea.

M-am sprijinit într-un cot și l-am sărutat pe gură. S-a lăsat cu totul, de parcă și-ar fi dorit mult sărutul ăla, iar eu am simțit febra puterii pe care o aveam asupra lui.

Te fac să te simți prost? am spus.

Mă iei cam tare uneori. Nu că m-aș supăra pe bune. Deci nu, aș zice că ne împăcăm bine, pentru moment.

Mi-am privit mâinile. Cu precauție, ca într-o auto-provocare, i-am spus: dacă te mai iau la refec uneori, o fac pentru că pari oarecum imun la treaba asta.

S-a uitat la mine într-un anumit fel. Nici măcar n-a zâmbit; era un soi de privire încruntată, ca și cum avea impresia că-mi bat joc de el. Bine, a zis. Păi, nu cred că-i place cuiva să fie luat la refec.

Ce încerc să spun e că nu ești genul neajutorat. De exemplu, nu mi te imaginez probând haine. Nu pari deloc să fii nesigur în relația cu tine și să te uiți în oglindă întrebându-te dacă ceva îți stă bine. Mai degrabă pari să fii o persoană care consideră asta ca fiind ceva penibil.

Corect, zise. Adică, sunt și eu om. Înainte să-mi cumpăr haine, le probez. Dar cred că înțeleg ce vrei să zici. În general, lumea mă consideră rece și nu foarte haios.

M-a entuziasmat faptul că aveam în comun ceva atât de personal, așa că am adăugat repede: pe mine, lumea mă consideră rece și complet lipsită de haz.

Pe bune? a spus. Mie mi-ai părut mereu o persoană încântătoare.

M-a apucat o nevoie bruscă și copleșitoare de a-i spune: te iubesc, Nick. Nu era un sentiment neplăcut, mai exact: era vag amuzant și tulburător, cam ca atunci când te ridici de pe scaun și deodată îți dai seama cât ești de beat. Dar ăsta era adevărul. Eram îndrăgostită de el.

Vreau haina, am zis.

O, da. Ei bine, nu pot să ți-o dau.

Când am ajuns la lansarea de carte, în seara următoare, Nick și Melissa erau deja acolo. Stăteau alături și discutau cu niște cunoscuți: Derek și alți câțiva. Nick ne-a văzut intrând, dar nu mi-a susținut privirea când am încercat s-o prind pe a lui. A constatat c-am ajuns și s-a uitat în altă parte, punct. Bobbi și cu mine am frunzărit cartea, dar n-am cumpărat-o. Ne-am salutat cu cei pe care-i știam, Bobbi i-a dat un SMS lui Philip ca să-l întrebe pe unde era, iar eu m-am prefăcut că citesc biografia autoarei. Pe urmă a-nceput lectura.

Când a citit Melissa, Nick i-a urmărit cu atenție expresia feței și a râs exact când trebuia. Descoperirea cum că eram îndrăgostită de Nick, nu doar căzută-n cap după el, ci profund atașată emoțional, într-un fel care bănuiam că va lăsa amprente de durată asupra fericirii personale, mă făcuse să simt un nou fel de gelozie față de Melissa. Nu-mi venea să cred că se duce acasă la ea seară de seară, sau că iau cina împreună și uneori se uită la filme la televizor. Despre ce vorbeau? Se făceau reciproc să râdă? Își povesteau viețile emoționale, își făceau mărturisiri? O respecta pe ea mai mult decât pe mine? O plăcea mai mult? Dacă urma să murim amândouă într-un incendiu, iar el ar fi putut salva doar una, aia ar fi fost ea, nu eu? Practic, părea ceva rău să faci atât sex cu cineva pe care, mai apoi, să îl lași să moară-n flăcări.

Când a terminat de citit, Melissa radia în aplauzele noastre. După ce s-a aşezat la loc, Nick i-a şoptit ceva la ureche, iar zâmbetul ei s-a transformat într-unul autentic, cu dinţii la vedere şi comisurile pleoapelor încreţite. Când eram doar noi doi, îi zicea de fiecare dată „nevastă-mea". La început mi s-a părut ceva ludic, poate un pic sarcastic, de parcă nici n-ar fi fost soţia lui pe bune. Acum vedeam altfel. Nu-l deranja ca eu să ştiu c-o iubeşte pe alta; voia ca eu să ştiu, în schimb, că îl oripila ideea că Melissa ar putea afla de relaţia noastră. Îi era ruşine de chestia asta, încerca s-o protejeze pe nevastă-sa. Pe mine mă închisese într-un sertar al vieţii sale în care nu voia să se uite sau să se gândească la el atunci când era cu alţii.

Odată ce s-a isprăvit întreaga lectură, m-am dus să-mi iau nişte vin. Evelyn şi Melissa stăteau una lângă alta cu câte un pahar de apă minerală în mână şi Evelyn mi-a făcut cu mâna în semn de salut. Am felicitat-o pe Melissa pentru lectură. Peste umărul ei, l-am zărit pe Nick venind spre noi, dar în clipa când m-a văzut, a ezitat. Evelyn povestea ceva despre redactorul cărţii. Când a ajuns în dreptul ei, a îmbrăţişat-o atât de entuziast, încât i-a dat peste ochelari, iar ea a trebuit să şi-i pună la loc. Cu mine s-a salutat înclinând politicos din cap. De data asta m-a privit în ochi cu o secundă mai mult, ca şi cum şi-ar fi cerut scuze că suntem nevoiţi să ne vedem în asemenea împrejurări.

Arăţi excelent, i-a spus Evelyn. Serios.

Practic, s-a mutat la sală, a zis Melissa.

Am luat o gură zdravănă de vin și mi-am clătit dinții cu ea. Deci asta-ți spune ție, m-am gândit.

Păi, se vede, a remarcat Evelyn. Radiezi de sănătate.

Mersi, i-a răspuns el. Chiar mă simt bine.

Melissa se uita la el cu un fel de mândrie, de parcă ea îl tratase, redându-i sănătatea, după o lungă perioadă de boală. M-am întrebat ce-o fi vrut să spună cu „chiar mă simt bine", sau ce-o fi vrut ca eu să-nțeleg din asta.

Și tu, Frances? a-ntrebat Evelyn. Tu ce mai faci?

Bine, mulțumesc, am răspuns.

Pari un pic tristă, a zis Melissa.

Evelyn a completat-o pe un ton plin de voioșie: și io aș fi tristă dac-ar trebui să stau numai printre boșorogi ca noi. Bobbi unde e?

A, e aici. Am făcut un semn spre casa de marcat, deși habar n-aveam unde se află Bobbi.

Începe să te obosească boșorogii? a zis Melissa.

Nu, deloc. Dacă e nevoie, mă descurc cu unii și mai boșorogi.

Nick își fixase privirea în pahar.

Trebuie să-ți găsim o gagică mișto, mai în vârstă, a spus Melissa. Una plină de bani.

N-am avut stomac să mă uit la Nick. Pe după piciorul paharului de vin, mi-am înfipt unghia degetului mare în arătător, până am simțit că doare.

Nu cred c-aș ști ce să fac într-o asemenea relație, am spus.

Ai putea să-i scrii sonete de dragoste, a sugerat Evelyn.

Melissa a rânjit. Nu subestima puterea tinereții și a frumuseții, a adăugat ea.

Asta pare să fie rețeta maximei nefericiri, am spus.

Ai douăș'unu de ani, a zis Melissa. E normal să fii maxim nefericită la maxim.

Mă străduiesc, i-am răspuns.

În momentul ăla ni s-a alăturat cineva care dorea să discute cu Melissa, așa că am profitat de ocazie și m-am cărat s-o caut pe Bobbi. Stătea de vorbă cu casierul, lângă intrarea principală. Bobbi nu lucrase niciodată și adora să discute cu oamenii despre ce fac ei la locul de muncă. O interesau chiar și detaliile mundane, cu toate că le uita foarte repede. Casierul era un tânăr deșirat, cu acnee, care-i povestea lui Bobbi despre trupa sa, plin de elan. Apoi a apărut și managerul librăriei și a-nceput să vorbească despre carte, pe care niciuna dintre noi n-o citise ori cumpărase. Am stat cu ei, privind-o pe Melissa în celălalt colț al încăperii cum își pune cu un gest absent mâna pe spatele lui Nick.

Când am văzut că Nick se uită spre noi, m-am întors cu fața la Bobbi, i-am dat părul la o parte și i-am șoptit ceva la ureche. S-a uitat la el și m-a prins de încheietura mâinii cu putere, mai tare decât o făcuse în toată viața mea. M-a durut, din gât mi-a ieșit un geamăt, după

care ea mi-a eliberat mâna. I-am legănat-o ușor înspre zona toracică. Cu o voce de un calm fatal, privindu-mă țintă în ochi, Bobbi mi-a zis: nu te folosi de mine, în pula mea. Apoi s-a mai uitat la mine o clipă, înspăimântător de serioasă, și s-a-ntors spre casierul ei.

M-am dus să-mi iau haina. Știam că nimeni nu mă urmărește, că nimănui nu-i pasă ce fac ori ce gândesc și aproape că am simțit la modul fizic vibrând în mine puterea acestei libertăți proaspete și perverse. N-aveam decât să urlu, să mă dezbrac în pielea goală, dacă aveam chef, să sar înaintea autobuzului în drum spre casă, cine ar fi știut? Bobbi n-a venit după mine. Nick nu voia nici măcar să fim văzuți că stăm de vorbă.

Am plecat acasă pe jos și n-am zis nimănui la revedere. Când am ajuns la apartament, picioarele îmi zvâcneau. În seara aia, am stat în pat și am descărcat o aplicație de „dating" pe telefon. Ba chiar am încărcat și o poză cu mine, una făcută de Melissa, cu gura întredeschisă și cu ochii mari, înfricoșători. Am auzit-o pe Bobbi când a sosit, am auzit cum și-a aruncat geanta pe hol, în loc s-o agațe în cui. Lălăia „Green Rocky Road", ca pentru sine, dar suficient de tare încât să-mi dau seama că e beată. Am rămas în cameră, cu lumina stinsă, derulând lista cu necunoscuți din zonă. Am încercat să mă concentrez la ei, să mă gândesc la cum le dau voie să mă sărute, numai că nu mi-l puteam scoate din cap pe Nick; mă privea de pe pernă, sau întindea mâna și-mi atingea sânii, ca și cum ar fi fost proprietatea lui.

/

Nu i-am spus maică-mii că luasem la Dublin Noul Testament legat în piele. Știam că n-o să-i observe lipsa, iar dacă aș fi încercat să-i explic, oricum n-ar fi înțeles de ce mă interesează, de fapt. Partea mea preferată din Evanghelii se găsea în cea după Matei, când Iisus zice: iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc. Mă asociam cu această superioritate morală față de dușmani. Iisus încercase încontinuu să fie bun, iar eu la fel. Am subliniat pasajul cu mai multe linii roșii, ca să arăt c-am înțeles ce-nseamnă să fii un bun creștin.

Biblia devenea mult mai clară, aproape perfect clară pentru mine, dacă mi-o imaginam pe Bobbi în rolul lui Iisus. Nu-i spunea mereu replicile pe bune; deseori le rostea cu sarcasm, sau cu o expresie stranie, detașată. Bucățica despre bărbați și neveste era satirică, în timp ce pasajul despre iubirea față de dușmani era rostit cu sinceritate. Pricepeam perfect legătura ei cu o adulterină și faptul că putea strânge un grup de discipoli cărora să le predea învățămintele ei.

A doua zi după lansarea de carte, într-o vineri, i-am scris lui Bobbi un e-mail lung, în care mă scuzam pentru faza dintre noi două, din librărie. M-am străduit să-i explic că mă simțisem lipsită de apărare, dar fără să folosesc sintagma „lipsită de apărare" sau alte sinonime.

În schimb, am insistat pe ideea că-mi pare rău, i-am scris asta de mai multe ori. În câteva minute mi-a răspuns:

e-n regulă, te iert. dar în ultima vreme am senzația că asist la dispariția ta.

După ce-am citit mesajul ăsta m-am ridicat de la masă și mi-am amintit că mă găsesc în biblioteca facultății, fără să realizez efectiv ce se află în jurul meu. M-am dus până la toaletă și m-am încuiat într-o cabină. Am simțit un lichid acru care-mi urca din stomac și m-am aplecat peste scaunul de toaletă să vomit. Deci trupul meu se evapora, dispărea undeva unde nimeni n-avea să-l mai vadă. Cui i-ar lipsi? M-am șters la gură cu o bucată de șervețel, am tras apa și m-am dus înapoi. Ecranul MacBook-ului se înnegrise și răspândea o strălucire perfect pătrată, reflexie a luminii din tavan. M-am așezat, m-am deconectat de la e-mail și am continuat să citesc eseul lui James Baldwin.

După lansarea de carte, nu pot să spun c-am început să practic rugăciunea, dar m-am uitat pe net la tehnici de meditație. În mare, principiul era să închid ochii și să respir, în timp ce mă eliberam în liniște de gândurile care-mi treceau prin cap. M-am concentrat pe respirație; ai voie să faci asta. Poți chiar să și numeri de câte ori inspiri și expiri. Și, după aia, când termini, te gândești la ce vrei, absolut la orice vrei, dar după cinci minute de numărat, nu mai voiam să gândesc nimic. Îmi simțeam mintea goală, ca un borcan de sticlă. Îmi abordam frica de dispariție totală ca pe o practică spirituală.

Locuiam în propria dispariție, ca în ceva capabil să dezvăluie și să informeze, mai degrabă, decât să însumeze și să anihileze. Mult timp, meditația n-a dat niciun rezultat.

Pe la unșpe noaptea, m-a sunat taică-miu, să-mi spună că-mi pusese banii la bancă în ziua aia. Vocea i se rostogolea șovăielnică la celălalt capăt. Am simțit cum mă inundă un sentiment de vinovăție. A, mulțumesc, i-am zis.

Ți-am trimis câțiva bănuți în plus, nu se știe când ai nevoie.

Nu trebuia. Mă descurc.

E, atunci, să-ți iei ceva frumos.

După ce-am vorbit cu el la telefon, m-a năpădit un val de căldură și agitație, de parcă urcasem scările în fugă. Am încercat să stau întinsă, dar n-a mers. În ziua respectivă, Nick îmi trimisese un link cu un cântec de-al Joannei Newsom. La schimb i-am dat un link către o înregistrare cu Billie Holiday cântând „I'm a Fool to Want You", dar nu mi-a mai răspuns.

M-am dus în sufragerie, unde Bobbi se uita la un documentar despre Algeria. A bătut cu palma în perna de alături a canapelei, iar eu m-am așezat lângă ea.

Ai avut vreodată sentimentul că nu știi ce să te faci? am zis.

Mă uit la o chestie, a spus Bobbi.

Am întors capul spre ecran, unde niște imagini de arhivă erau dublate de o voce care explica rolul Armatei Franceze. I-am zis: câteodată, asta simt. Iar Bobbi și-a dus degetul la buze și a șoptit: Frances, sunt atentă la televizor.

/

Miercuri seară m-am combinat pe aplicația pentru „dating" cu unu' Rossa, care îmi trimisese vreo două mesaje. M-a-ntrebat dacă vreau să ne vedem și i-am zis: desigur. Ne-am dus să bem ceva într-un bar de pe strada Westmoreland. Și el era la facultate, la Medicină. Nu i-am povestit ce probleme aveam la uter. De fapt, chiar m-am lăudat că sunt perfect sănătoasă. Mi-a povestit cât de tare trăsese în școală, ceea ce, în opinia lui, era o experiență care te formează ca om, iar eu i-am răspuns că mă bucur pentru el.

În viața mea n-am tras tare pentru nimic, i-am zis.

Probabil că de-aia te-ai și dus la engleză.

După care mi-a spus că fusese doar o glumă și că, de fapt, câștigase medalia de aur pe școală la compuneri. Ador poezia, mi-a zis. Îl ador pe Yeats.

Mda, i-am răspuns. Dacă are și fascismul un merit al lui, e ăla că a dat poeți buni.

După asta, n-a mai comentat nimic legat de poezie. Apoi m-a invitat la el în apartament și l-am lăsat să mă descheie la nasturi. Mă gândeam: e ceva normal.

Avea un tors mic și moale, nicio legătură cu al lui Nick, și nu făcea nimic din ceea ce Nick obișnuia să facă înainte de a trece la sex, cum ar fi mângâieri prelungite și cuvinte spuse în șoaptă. A sărit direct la fapte, fără niciun fel de introducere. Din punct de vedere fizic, nu simțeam mai nimic, în afara unui vag disconfort. Am devenit țeapănă și tăcută, sperând ca Rossa să-mi observe rigiditatea și să-și înceteze acțiunea, dar n-a fost cazul. Am luat în calcul și varianta să-i cer să se oprească, însă ideea că era posibil să mă ignore părea mai gravă decât putea deveni situația. Nu intra într-o harababură juridică, mi-am spus. Am rămas întinsă pe spate și l-am lăsat să-și vadă de treabă. M-a întrebat dacă îmi place stilul dur și i-am răspuns că nu prea cred, dar m-a tras de păr oricum. Am vrut să-i râd în nas și imediat după aia m-am detestat pentru complexul meu de superioritate.

Când am ajuns acasă, m-am dus la mine în cameră și am scos un plasture din sertar. Sunt un om normal, m-am gândit. Am și eu un corp, ca toată lumea. Apoi m-am zgâriat pe braț până a dat sângele, un mic punct de sânge, care mai apoi s-a mărit într-un strop. Am numărat până la trei, apoi am desfăcut plasturele, l-am aplicat cu grijă pe braț și am aruncat ambalajul de plastic.

22

A doua zi m-am apucat să scriu o povestire. Era joi, aveam cursuri abia la ora trei şi stăteam pe pat, cu cana de cafea alături, pusă pe noptieră. Nu mi-am propus să scriu o povestire. Numai că, după un timp, am observat că nu apăsasem deloc tasta "Enter" şi că rândurile formau propoziţii întregi şi se succedau ca într-o proză. Când m-am oprit, scrisesem peste trei mii de cuvinte. Trecuse de ora trei şi încă nu mâncasem. Am luat mâinile de pe tastatură; în lumina care pătrundea prin fereastră arătau emaciate. Când m-am ridicat din pat m-a cuprins un val de ameţeală, descompunând totul într-o grindină de zgomote vizuale. Mi-am prăjit patru felii de pâine şi le-am mâncat goale. Am salvat documentul sub numele „b". Era prima povestire pe care o scrisesem vreodată.

/

Bobbi, Philip şi cu mine ne-am dus la un milkshake în seara aia, după ce-am ieşit de la cinema. În timpul filmului mi-am verificat de şase ori telefonul, ca să văd

dacă Nick îmi răspunsese la mesaj. Nu-mi răspunsese. Bobbi purta geacă de blugi și era dată cu un ruj violet atât de închis, că părea negru. În timp ce Philip încerca să ne convingă să apărem din nou în public cu spectacole-lectură, am împăturit bonul de la milkshake într-o formă geometrică complicată. Am fost amândouă rezervate la propunerea lui, n-aș ști să spun exact din ce motiv.

Eu am de lucru pentru facultate, a zis Bobbi. Iar Frances are un iubit secret.

Am ridicat privirea spre ea, cu o expresie de groază totală. O simțeam până în dinți; o lovitură puternică a șocului fix în terminațiile nervoase. S-a încruntat.

Ce? a făcut la mine. Știe deja, alaltăieri vorbea despre asta.

Despre ce vorbeam? a zis Philip.

Despre Frances și Nick, a răspuns Bobbi.

Philip a căscat ochii mari la ea și apoi la mine. Bobbi și-a dus încet mâna la gură, cu palma întinsă orizontal și a scuturat ușor din cap. Era de ajuns ca să-mi comunice că situația îi scăpa de sub control și că nu făcea mișto.

Eram sigură că știi, a spus Bobbi. Am avut impresia c-ai pomenit de asta alaltăieri.

Glumești, a zis Philip. Nu te-ai combinat cu el, nu?

Am încercat să-mi controlez expresia gurii, să rămână una oarecare. Melissa pleca în vizită la soră-sa în weekend

și îi trimisesem un mesaj lui Nick, întrebându-l dacă vrea să vină să stea la mine cât lipsește ea. Bobbi nu se supără, îi scrisesem. El văzuse mesajul, dar nu răspunsese nimic.

E-nsurat, în pula mea! a spus Philip.

Nu-i face morală, a replicat Bobbi. Numai de asta n-avem nevoie.

Am continuat să-mi țugui buzele din ce în ce mai mult și n-am privit pe nimeni în ochi.

O s-o lase pe nevastă-sa? a-ntrebat Philip.

Bobbi și-a frecat ochii cu mâna făcută pumn. Încet și cu buzele țuguiate la maxim, am zis: nu.

După o liniște lungă și neîntreruptă, Philip a spus: nu m-așteptam ca tu să permiți cuiva să profite de tine în halu-ăsta. A pronunțat aceste cuvinte cu o expresie șocată și plină de jenă, iar mie mi-a părut rău pentru toți trei, de parcă nu eram decât niște copii care se jucau de-a adulții. După asta a plecat și Bobbi a împins milkshake-ul lui pe jumătate întreg spre mine, făcându-l să alunece pe masă.

Iartă-mă, a zis. Jur, am crezut că știe.

Mi-am propus să încerc să beau cât de mult milkshake pot, fără să respir. Când a-nceput să mă doară în gât, nu m-am oprit. Nu m-am oprit nici când a-nceput să mă doară capul. Nu m-am oprit până când am auzit-o pe Bobbi zicând: Frances, ce faci, încerci să te îneci? Atunci m-am uitat la ea ca și când totul era normal și-am exclamat: ce zici!?

/

Nick m-a invitat să stau la el în weekendul ăla. Când am ajuns, tocmai făcea ceva de mâncare și m-am simțit atât de ușurată că-l văd, încât mi-a venit să comit un gest absolut sentimental, cum ar fi să-i sar de gât. N-am făcut-o. M-am așezat la masă și am început să-mi rod unghiile. Mi-a spus că sunt foarte tăcută, iar eu mi-am rontăit o bucată de pieliță de la degetul mare, apoi mi-am privit unghia cu un ochi critic.

Mă gândesc c-ar trebui să-ți zic, m-am culcat c-un tip pe care l-am agățat pe Tinder acum două zile.

A, da?

Nick toca legumele meticulos și mărunt, ca întotdeauna. Îi făcea plăcere să gătească, îmi mărturisise că-l relaxa.

Nu te enervează sau așa ceva? am întrebat.

De ce m-ar enerva? Ești liberă să te culci cu alți bărbați, dacă asta vrei.

Știu. Dar mă simt ca o proastă. A fost stupid din partea mea.

Serios? Cum era tipu'?

Nick nu-și ridicase privirea din tocător. A dat mai încolo ceapa mărunțită cu latul cuțitului și s-a apucat să toace un ardei gras roșu.

Era groaznic, am spus. Mi-a zis că-l adoră pe Yeats, îți vine să crezi? Efectiv a trebuit să-l opresc să mai recite din „Insula de pe lacul Innisfree" în plin bar.

Mamă, nene, sufăr pentru tine.

Iar sexul a fost o mizerie.

Cine-l apreciază pe Yeats nu e capabil de intimitate.

Am luat cina fără să ne atingem. Câinele s-a trezit și a vrut afară, apoi am ajutat la spălatul vaselor. Nick a ieșit la o țigară și a lăsat ușa deschisă, ca să putem vorbi. Am avut senzația că ar prefera să plec, dar n-o spunea efectiv, din politețe.

M-a-ntrebat ce mai face Bobbi. Am zis că bine. Ce mai face Melissa? A ridicat din umeri. Într-un final a stins țigara și am mers sus. M-am așezat pe pat și am început să-mi scot hainele.

Ești sigură că asta vrei?

De regulă întreba câte ceva de genu-ăsta, așa că am răspuns cu un simplu da ori cu un gest din cap și mi-am desfăcut catarama de la curea. L-am auzit în spatele meu zicând brusc: fiindcă simt că, nu știu. M-am întors și m-am uitat la el, cum stătea în picioare și-și freca umărul stâng cu mâna.

Am impresia că ești distantă, a spus. Dacă vrei să... Dacă ai prefera să pleci, te rog să nu te consideri captivă aici.

Nu. Scuze. N-am vrut să par distantă.

Nu, n-aș... Am senzația că nu reușesc să vorbesc cu tine. Poate că-i vina mea, habar n-am. Am impresia că...

De regulă nu-și lăsa replicile-n aer la modul ăsta.

M-a neliniștit. I-am repetat că nu voisem să par distantă cu el. Nu înțelegeam unde bate și mă temeam de ce-ar fi putut însemna vorbele lui.

Dacă faci asta din orice alt motiv în afara aceluia că așa vrei tu, atunci, mai bine n-o face. Eu chiar că, știi, adică eu n-am niciun interes la faza asta.

Am bâiguit ceva gen: da, sigur, clar, dar de fapt mi-era absolut neclar la ce se referă exact. Părea îngrijorat de faptul că mă atașasem de el și încerca să-mi transmită că nu-l interesează decât sexul. Oricum eram de acord cu el, indiferent ce-ncerca să-mi transmită.

În pat a trecut deasupra și nu prea ne-am privit în ochi. Într-un impuls de moment, i-am ridicat mâna și i-am pus-o în jurul gâtului meu. A ținut-o nemișcată preț de-o clipă, apoi m-a-ntrebat: ce-ai vrea să fac? Am dat din umeri. Aș vrea să mă omori, m-am gândit. Mi-a dezmierdat mușchii încordați ai gâtului și și-a retras mâna.

După ce s-a isprăvit, m-a chestionat în legătură cu plasturele de pe braț. Tu ți-ai făcut-o? a zis. M-am uitat la rană și n-am spus nimic. Îl auzeam cum respiră greu, de parcă ar fi fost istovit. Mi-au trecut prin cap o mulțime de lucruri pe care n-aș fi vrut să le gândesc. Mi-a trecut prin cap că sunt o distrusă care nu merită nimic bun.

Ai da vreodată în mine? l-am întrebat. Adică, dacă ți-aș cere asta.

Nu m-a privit. Ținea ochii închiși. A spus doar atât: hm, nu știu. De ce? Ai vrea? Am închis și eu ochii și am expirat tot aerul din plămâni, foarte lent, până ce abdomenul mi s-a aplatizat.

Mda, i-am spus. Aș vrea s-o faci acuma.

Ce?

Aș vrea să mă lovești.

Nu cred că doresc să fac așa ceva, a zis.

Știam că se ridicase și că se uita în jos, la mine, dar n-am deschis ochii.

Unora le face plăcere, am spus.

Vrei să zici, în timpul sexului? N-am știut că te atrag chestiile de genu-ăsta.

Atunci am deschis ochii. Avea o figură încruntată.

Stai așa, ești bine? a-ntrebat. De ce plângi?

Nu plâng.

Din întâmplare, plângeam. Era ceva ce ochii mei făceau, în timp ce purtam o conversație. Mi-a atins obrajii, acolo unde erau umezi.

Nu plâng, am spus.

Ai cumva impresia că vreau să te rănesc?

Simțeam cum îmi șiroiesc lacrimile, dar nu erau fierbinți, așa cum sunt cele adevărate, ci reci, ca niște pârâiașe de munte.

Habar n-am, am zis. Îți zic numai că poți s-o faci, dacă vrei.

Dar tu vrei s-o fac?

Poți să faci cu mine tot ce vrei tu.

Da. Iartă-mă, dar chiar nu știu ce-ar trebui să spun la faza asta.

Mi-am trecut încheietura mâinii peste față și mi-am șters lacrimile. Las-o așa, i-am spus. Las-o baltă. Hai să ne culcăm. Întâi n-a comentat nimic. S-a-ntins pe pat și atât. Nu m-am uitat la el, dar îi simțeam prin saltea încordarea din corp, de parcă se pregătea să țâșnească din pat. Apoi a zis: știi c-am mai discutat despre asta, nu se poate să mă iei la refec ori de câte ori ai un moment nasol.

Nu te iau la niciun refec, i-am spus.

Cum te-ai fi simțit dacă eu mă culcam cu una și pe urmă veneam la tine acasă și mă lăudam cu treaba asta?

Am înghețat. Uitasem deja, la acel moment, de întâlnirea cu Rossa. Reacția lui Nick când auzise faza fusese atât de neutră, încât incidentul devenise instantaneu nesemnificativ și nici că-i mai dădusem vreo atenție. Nici măcar nu luasem în calcul faptul c-ar fi putut să determine acea dispoziție ciudată în care se găsea Nick. Între noi fie vorba, recunosc că dacă el mi-ar fi făcut chestia asta – adică s-o fi căutat pe una, să și-o tragă cu ea complet aiurea și apoi să-mi povestească despre incident, așa, printre altele, în timp ce eu îi pregăteam cina –, n-aș fi vrut să-l mai văd în viața mea. Dar asta era altceva.

Eşti însurat, în pula mea, i-am zis.

Da, mulţumesc. Asta chiar m-ajută. Presupun că faptu' că-s însurat îţi dă şi dreptul să mă tratezi cum ţi se scoală.

Nu-mi vine să cred că tot tu faci pe victima.

Nu fac, a spus. Dar cred că dacă eşti sinceră faţă de tine, tre' să recunoşti că de fapt te bucuri că-s însurat, pentru că asta-nseamnă că tu poţi să-ţi faci de cap, iar eu trebuie să-mi asum toată vina.

Nu m-aşteptasem la aşa un atac şi mă cam speriasem. Mă consideram o persoană independentă, atât de independentă, încât părerile celorlalţi erau complet irelevante. Acum mă temeam că Nick avea dreptate: mă ţinusem departe de critici, ca să mă pot purta strâmb, fără să-mi pierd simţul dreptăţii.

Mi-ai promis că o să-i spui Melissei de noi, i-am zis. Eu cum crezi că mă simt, minţindu-i întruna pe toţi?

Nu cred că te deranjează prea tare. Ca să fiu cinstit, cred că vrei să-i zic de noi numai ca să ne vezi certându-ne.

Dacă asta crezi despre mine, atunci de ce ne mai vedem?

Nu ştiu, a zis.

M-am ridicat în şezut şi am început să mă-mbrac. Mă considera o persoană crudă şi meschină, care voia să-i distrugă căsnicia. Nu ştia de ce se mai vede cu mine, nu ştia.

M-am închis la bluză cu un sentiment de umilință atât de profund, că abia mai puteam respira.

Acuma ce faci? a spus.

E mai bine dacă plec

OK, a zis. Mi-am pus puloverul și m-am dat jos din pat. Știam ce urmează să-i spun, cel mai disperat lucru pe care i l-aș fi putut spune vreodată, că nici în străfundurile mârșăviei mele n-aș fi găsit ceva mai rău.

Problema nu e că ești însurat. Problema e că eu te iubesc, iar tu nu mă iubești.

A tras aer adânc în piept și mi-a spus: Frances, ești incredibil de teatrală.

Du-te-n pizda mă-tii, i-am zis.

Când am ieșit, am trântit ușa dormitorului cât am putut eu de tare. Pe scări l-am auzit strigându-mi ceva, dar n-am înțeles ce. Am ajuns în stația de autobuz cu convingerea că umilința mea atinsese desăvârșirea. Cu toate că știusem că Nick nu mă iubea, continuasem să fac sex cu el oricând avea chef, din disperare și din speranța naivă că nu-și dă seama ce se naște înlăuntrul meu. Acum, până și speranța asta era pierdută. Știa că-l iubesc, știa că se folosește de sentimentele mele față de el și îl durea. Nu mai era nimic de făcut. În autobuz am privit la întunericul de afară și mi-am mușcat obrazul pe interior până am simțit gust de sânge.

23

Luni dimineață am vrut să scot niște bani pentru mâncare, iar bancomatul mi-a afișat „fonduri insuficiente". Eram pe strada Thomas, în ploaie, cu o sacoșă de pânză la subraț și c-o durere surdă în spatele globilor oculari. Am introdus cardul din nou, cu toate că se strânsese ceva lume în spate și auzisem pe cineva șoptind că sunt „vreun căcat de turistă". Mașinăria mi-a returnat cardul cu un clic specific.

M-am dus la bancă, cu sacoșa de pânză pe cap. Înăuntru, m-am așezat la coadă alături de oameni în costume „office" în timp ce ascultam vocea cool a unei doamne care anunța chestii de tipul: la ghișeul patru, vă rog. Când am ajuns în față, un băiat de după geam mi-a spus să introduc cardul. Pe ecusonul lui scria „Darren", iar el arăta de parcă taman ieșise din pubertate. După ce s-a uitat rapid pe ecranul computerului, Darren mi-a spus că am un descoperit în cont de treizeci și șase de euro.

Pardon? am zis. Îmi cer scuze, ce-ați spus?

A întors monitorul și mi-a arătat cele mai recente

cifre din cont: bancnote de douăzeci de euro pe care le scosesem din bancomat, cafelele plătite cu cardul. Nu mai intrase niciun ban de peste o lună. Am simțit cum îmi urcă sângele în obraji și-mi amintesc precis că m-am gândit așa: puștiulică ăsta care lucrează la bancă mă crede vreo idioată.

Scuze, am spus.

Așteptați să vă intre niște bani în cont?

Îhî. Scuze.

Durează între trei și cinci zile lucrătoare ca să intre banii, mi-a explicat Darren cu amabilitate. Depinde cum au fost depuși.

Mi-am zărit reflexia în geam, palidă și antipatică.

Mersi, i-am zis. Înțeleg care e problema. Vă mulțu mesc.

Cum am ieșit din bancă, m-am oprit în dreptul ușilor și l-am sunat pe taică-miu. N-a răspuns. Am sunat-o pe mama, din același loc, din stradă, și am vorbit cu ea. I-am povestit ce se întâmplase.

Tata a zis că a depus alocația.

Iubita mea, probabil c-o fi uitat, pur și simplu.

Bine, da' mi-a dat telefon special ca să-mi spună c-a depus-o.

Ai încercat să-l suni?

Nu răspunde.

Păi, hai că te-ajut eu. Îți trimit cincizeci în cont după masă, până te lămurești cu el. E-n regulă așa?

Eram gata să-i explic că după ce se acoperă debitul, mai rămân paişpe euro, dar n-am zis nimic.

Mersi.

Nu-ţi face probleme.

Am închis.

Când am ajuns acasă am găsit un e-mail de la Valerie. Îmi reamintea că vrea să-mi citească lucrările şi zicea că Melissa îi dăduse adresa mea. Faptul că reuşisem să am un efect de durată asupra lui Valerie m-a umplut de un sentiment de triumf arogant. Deşi mă ignorase în timpul cinei, acum eram o chestie interesantă pe care dorea s-o desluşească. Cu această stare de spirit a victoriei şi răzbunării, i-am trimis ultima povestire, fără ca măcar să corectez greşelile de tastare. Lumea asta era un ghemotoc din hârtie de ziar pentru mine; ceva cu care te joci trăgându-i şuturi de colo colo.

În seara aia a-nceput iar să-mi fie rău. Cu câteva zile înainte terminasem a doua folie de pastile şi când am luat masa de seară, am simţit mâncarea cleioasă în gură şi cu gust ciudat. Am aruncat conţinutul farfuriei la gunoi, dar mirosul mi-a-ntors stomacul pe dos şi m-au trecut transpiraţiile. Mă durea spatele şi salivam abundent. Mi-am pus mâna pe frunte; era umedă şi fierbinte. Iar începea, ştiam asta, dar n-aveam ce să fac.

Pe la patru dimineaţa m-am dus în baie să vomit. Odată stomacul golit, m-am întins pe jos, tremurând, simţind durerea cum mi se caţără pe şira spinării, ca un animal.

M-am gândit că poate mor și cui îi pasă? Realizam că sângerez abundent. Când m-am simțit suficient de bine încât să mă pot târî, m-am târât în pat. Am văzut că primisem un SMS de la Nick, în crucea nopții, în care scria: am încercat să te sun, poți vorbi? Parcă nu mai dorea să mă vadă. Era un om răbdător, iar eu îi epuizasem răbdarea. Detestam lucrurile groaznice pe care i le zisesem, detestam ceea ce scoseseră ele la iveală despre mine. Chiar voiam să fie lipsit de milă acum, pentru că asta meritam. Voiam să-mi spună cele mai brutale chestii cu putință, sau să mă scuture până mi se va tăia respirația.

Dimineața încă aveam dureri, însă am decis să merg la facultate chiar și așa. Am luat o mică supradoză de paracetamol, m-am înfășurat în palton și am ieșit din casă. A plouat tot drumul până la școală. M-am așezat în spatele clasei tremurând și am pornit cronometrul de pe laptop, ca să știu când pot să iau următoarea doză. Câțiva colegi m-au întrebat dacă mă simt bine, iar după ore m-a-ntrebat și profesorul. Era un tip mișto, așa că i-am spus că lipsisem prea mult din motive medicale și că acum nu mai aveam voie să lipsesc. M-a privit și a exclamat: of. Am zâmbit prietenos în ciuda frisoanelor, după care a sunat alarma care mă anunța că pot să mai iau niște paracetamol.

Pe urmă m-am dus la bibliotecă și m-am apucat de un eseu care trebuia predat peste două săptămâni.

Hainele îmi erau încă umede de la ploaie și auzeam un țiuit în urechea dreaptă, dar pe ăsta îl puteam ignora. Ceea ce mă îngrijora era capacitatea mea de discernământ. Nu eram sigură dacă mai cunosc sensul cuvântului „epistemic" și nici dacă mai știu să citesc. Am pus capul pe bancă și am ascultat țiuitul care devenea tot mai puternic, până ce a început să semene cu vocea unui prieten care vorbea cu mine. Poate mori, mi-am zis, și gândul ăsta mi s-a părut mișto și reconfortant. Mi-am imaginat moartea ca pe un întrerupător de unde poți să închizi durerea și zgomotul, de unde poți să anulezi tot.

Când am ieșit din bibliotecă ploua încă și se făcuse incredibil de frig. Îmi clănțăneau dinții și nu mai știam să articulez cuvinte cu sens în engleză. Ploaia mătura aleea în valuri, arătând ca un efect special. N-aveam umbrelă și am simțit cum mi se umezesc părul și fața, prea tare ca să fie ceva normal. Am zărit-o pe Bobbi adăpostindu-se lângă clădirea facultății de arte și m-am îndreptat către ea, străduindu-mă să-mi amintesc cum se salută oamenii atunci când se văd. Era un efort mare și cumva neobișnuit. I-am făcut semn cu mâna, iar ea a venit spre mine, foarte repede mi s-a părut, rostind niște vorbe pe care nu le înțelegeam.

După care am leșinat. Când m-am trezit, stăteam întinsă în refugiu, niște oameni se aflau în jurul meu și eu spuneam: ce-i? Toată lumea părea ușurată că vorbesc.

Un agent de pază zicea ceva în stație, însă nu auzeam ce spune. Îmi simțeam abdomenul ca un pumn încleștat. M-am ridicat în capul oaselor, să mă uit după Bobbi. Am văzut-o discutând la telefon și acoperindu-și cealaltă ureche, ca și când ar fi făcut eforturi să audă persoana cu care vorbea. Ploaia bătea cu zgomot, ca parazitii de la un aparat radio.

A, și-a revenit, a spus Bobbi în telefon. O clipă.

S-a uitat la mine. Ești bine? m-a întrebat. Era uscată și îngrijită ca un fotomodel. Mie mi se scurgea pe față apa din păr. Sunt bine, am spus. A revenit la convorbirea telefonică, fără să mai aud ce zice. Am încercat să mă șterg cu mâneca, dar mânecile erau și mai ude decât fața. Lângă refugiu, ploaia cădea albă ca laptele. Bobbi a lăsat telefonul și m-a ajutat să mă ridic în picioare.

Îmi pare rău, am zis. Îmi pare foarte rău.

E tot chestia aia pe care ai mai avut-o? m-a întrebat Bobbi.

Am încuviințat din cap. Bobbi și-a tras mâneca peste palmă și mi-a șters fața. Puloverul ei era uscat și foarte moale. Mersi, i-am zis. Lumea începuse să se-mprăștie, agentul de pază se dusese după colț.

Vrei să mergem la spital?

Cred c-o să-mi spună să aștept rezultatele investigației, am zis.

Atunci hai acasă. OK?

Şi-a pus braţul sub al meu şi am ieşit pe strada Nassau, unde tocmai trecea un taxi. Şoferul a oprit şi ne-a aşteptat să urcăm, deşi începuseră să-l claxoneze din spate. Bobbi i-a dat adresa, iar eu mi-am prăvălit capul pe spate şi m-am uitat pe geam, în vreme ce ei doi făceau conversaţie. Felinarele scăldau chipurile trecătorilor într-o lumină angelică. M-am uitat la vitrine şi la feţele călătorilor din geamurile autobuzelor. După care am simţit că mi se închid ochii.

Când am ajuns acasă, Bobbi a insistat să plătească ea. În faţa clădirii m-am ţinut de balustrada metalică şi am aşteptat-o să descuie. După ce am intrat, m-a-ntrebat dacă vreau să fac o baie. Am dat din cap că da. M-am sprijinit de perete, în hol. Ea s-a dus să dea drumul la apă, iar eu mi-am scos paltonul, foarte încet. O durere îngrozitoare îmi pulsa în corp. Bobbi s-a-ntors şi mi-a luat haina ca s-o agaţe în cuier.

Vrei să te ajut să te dezbraci? a spus.

M-am gândit la povestirea trimisă în dimineaţa aceea lui Valerie; îmi aminteam că povestirea vorbea explicit despre Bobbi, şi o descria ca fiind un mister atât de complex, că nu-l puteam îndura, ca fiind o forţă pe care nu o puteam subjuga cu puterea voinţei şi ca fiind dragostea vieţii mele. Amintirea acestui lucru m-a făcut să pălesc. Cumva, parcă nu fusesem conştientă de toate astea sau mă forţasem să nu fiu, iar acum îmi reveneau în memorie.

Nu te stresa, a zis. Te-am văzut dezbrăcată de un milion de ori.

Am încercat să-i zâmbesc, deși aerul pe care îl inspiram și-l expiram îmi altera forma zâmbetului.

Nu-mi aduce aminte, i-am spus.

E, hai. N-a fost chiar așa naspa. Ne-am distrat ceva.

Ai zice că te dai la mine.

A râs. În povestire era vorba despre petrecerea de după bac, când băusem o sticlă de trei sute cincizeci de mililitri de vodcă și borâsem toată noaptea. Cum se apropia cineva de mine, îl dădeam la o parte și-i ziceam: să vină Bobbi. Bobbi nici măcar nu fusese la petrecere.

O să te dezbrac în cel mai puțin sexy mod, a spus. Stai liniștită.

Cada încă se umplea. Am intrat în baie și m-am așezat pe capacul scaunului de toaletă, iar ea și-a suflecat mânecile ca să verifice temperatura apei. Mi-a comunicat că-i fierbinte. Aveam pe mine o bluză albă și am încercat să-mi deschei nasturii, însă îmi tremurau mâinile. Bobbi a potrivit robinetul și s-a ghemuit la picioarele mele, ca să termine cu nasturii. Degetele ei ude lăsau pete întunecate, minuscule, în jurul butonierelor. Mi-a extras mâinile din mâneci cu ușurință, de parc-ar fi cojit un cartof.

Și-o să umplu totu' de sânge, am zis.

Zi mersi că ești cu mine, și nu cu iubitu' tău.

Nu, te rog. Suntem în certuri. E, hm. Treaba nu e foarte roz.

S-a ridicat și s-a dus din nou la cadă. Deodată, părea absentă. Părul și unghiile îi luceau în lumina băii.

Știe că ți-e rău? a întrebat.

Am dat din cap că nu. A zis că se duce să ia un prosop sau așa ceva și a ieșit afară. Încet-încet, am reușit să mă ridic, să mă desfac la toți nasturii și să mă bag în cadă.

Povestirea conținea și o istorioară în care eu nu apăream. Când aveam vreo șaișpe ani, Bobbi fusese o lună jumate la Berlin, ca să învețe germană, și locuise la o familie care avea o fată de vârsta noastră, Liese. Într-o noapte, fără să-și spună nimic, Bobbi și Liese s-au culcat împreună. Au făcut-o în liniște, ca să nu audă părinții lui Liese și n-au mai vorbit niciodată despre asta. Bobbi n-a insistat pe aspectul senzorial al incidentului, sau pe faptul că nutrise dorințe față de Liese înainte, ori pe acela că Liese era implicată, sau nu, afectiv și nici măcar pe relatarea incidentului în sine. Oricine din școală mi-ar fi povestit întâmplarea nu s-ar fi bucurat de încrederea mea, fiind însă vorba de Bobbi, am știut pe loc că era adevărată. O doream pe Bobbi și, ca și Liese, aș fi dat orice să fiu cu ea. Îmi povestise chestia asta doar ca să-mi dea de înțeles că nu era virgină. Îi pronunțase numele lui Liese fără vreo încărcătură de iubire sau de ură; era o simplă fată pe care o întâlnise și luni de zile după aceea, dacă nu veșnic după aceea, m-am temut că într-o zi o să rostească și numele meu la fel.

Apa era un pic prea fierbinte și plină de gel de duș.

Am băgat piciorul în cadă, iar pielea a căpătat o tentă rozalie, acolo unde-mi ajunsese apa. M-am forțat să intru cu totul. Apa mă lingea fără rușine. Am încercat să vizualizez cum durerea îmi părăsește corpul, se scurge în apă și se dizolvă.

Bobbi a bătut la ușă și a intrat cu un prosop roz imens, în mână; unul nou, pe care îl adusese de acasă de la părinții ei. L-a agățat în cuierul pentru prosoape, iar eu am închis ochii. Am auzit-o cum iese iar din baie, cum curge apa alături, cum se deschide și se închide ușa de la dormitorul ei. Îi auzeam vocea; probabil că vorbea la telefon.

După câteva minute s-a întors în baie, ținând telefonul întins spre mine.

E Nick, a zis ea.

Ce?

Nick e la telefon și vrea să vorbească cu tine.

Aveam mâinile ude. Am scos o mână din apă și am reușit s-o șterg cu chiu, cu vai de un prosop mic, înainte de a-i lua telefonul. A plecat iar.

Bună, cum te simți? a rostit vocea lui Nick.

Am închis ochii. Îi auzeam tonul tandru și voiam să mă bag în el, ca și cum tonul ăla ar fi fost o cavitate în care să rămân suspendată.

Acum mai bine, mulțumesc, i-am răspuns.

Mi-a povestit Bobbi ce s-a-ntâmplat. Cred că te-ai speriat rău.

Câteva secunde n-a zis niciunul nimic, după care am început să vorbim amândoi odată.

Zi tu primul, i-am spus.

Mi-a zis că ar vrea să treacă să mă vadă. I-am răspuns că e bine-venit. A întrebat dacă am nevoie de ceva și i-am spus că nu.

Bine, a făcut el. Pornesc acum. Ce voiai să-mi zici?

Îți zic când ne vedem.

Am închis și am pus telefonul cu grijă pe covorașul de baie. După care am lăsat pleoapele să-mi acopere ochii și m-am abandonat căldurii din apă, mirosului sintetic de fructe din gelul de duș, plasticului dur al căzii, aburului care îmi umezea fața. Am meditat. Am numărat de câte ori inspir și expir.

După un timp care a părut lung, poate un sfert de oră, poate jumătate, Bobbi a revenit. Am deschis ochii; încăperea era luminoasă, radia lumină, și era frumoasă. într-un fel straniu.

Totul bine? a zis Bobbi. I-am spus că urma să treacă Nick și a rostit doar atât: perfect. S-a așezat pe marginea căzii și am văzut-o cum scoate o brichetă și un pachet de țigări din buzunarul de la cardigan.

După ce și-a aprins țigara, mi-a adresat următoarele vorbe: ai de gând să scrii o carte? Atunci mi-am dat seama că nu-i răspunsese lui Philip la întrebarea despre spectacolele noastre pentru că, la un anumit nivel, știa că ceva se schimbase; că lucram la o chestie nouă.

Faptul că observase acest aspect mă făcea să am încredere în ea, dar, pe de altă parte, servea demonstrației că nimic din mine nu era indescifrabil pentru Bobbi.

În ceea ce privea lucrurile mundane ori sordide, poate că le observa mai greu, însă schimbările reale care apăreau în viața mea nu puteau rămâne secrete pentru Bobbi.

Nu știu, i-am zis. Dar tu?

A mijit un ochi ca și cum ar fi deranjat-o și pe urmă l-a deschis din nou.

De ce aș scrie o carte? Nu sunt scriitoare.

Și ce-ai de gând să faci? După absolvire.

Habar n-am. Să lucrez într-o universitate, dacă am să pot.

Expresia „dacă am să pot" exprima clar faptul că Bobbi încerca să-mi spună o chestie serioasă, ceva ce nu putea fi exprimat în cuvinte, ci mai degrabă transmis printr-un subterfugiu de comunicare. Nu numai că era un nonsens ca Bobbi să încheie enunțul cu „dacă am să pot", întrucât provenea dintr-o familie bogată, citea pe rupte și avea note bune, dar era ceva lipsit de noimă în contextul relației noastre. Bobbi se raporta la mine, nu prin prisma lui „dacă am să pot", ci ca la o persoană, poate singura persoană care înțelegea puterea feroce și înspăimântătoare pe care o exercita asupra oamenilor și a circumstanțelor. Putea să aibă orice și-ar fi dorit. Iar eu știam asta.

Cum adică „dacă"? i-am spus.

Era cusută cu ață albă și, un timp, Bobbi a rămas tăcută și și-a smuls o scamă care ieșea din manșeta puloverului.

Parcă voiai să dărâmi capitalismul mondial, am zis.

Păi, n-am cum de una singură. Cineva trebuie să facă și munca de jos.

Nu mi te pot imagina în ipostază de persoană care face munca de jos.

Asta sunt, a replicat ea.

Nu prea știam ce-am vrut să spun cu „persoană care face munca de jos". Personal, credeam în munca de jos, cum ar fi: să crești copii, să culegi fructe, să faci curat. Erau slujbe pe care le consideram foarte prețioase, slujbe care mă impresionau și care găseam că merită respect. M-a derutat faptul că, dintr-odată, îi ziceam lui Bobbi că un job la universitate nu era suficient de bun pentru ea, dar mă deruta și să mi-o închipui făcând ceva atât de comun și de așezat. Pielea mea atinsese aceeași temperatură ca apa, așa că mi-am scos un genunchi la aer, apoi l-am cufundat la loc.

Ei, da, o să fii o profesoară celebră în lume, am spus. O să predai la Sorbona.

Ba nu.

Părea nervoasă și pe punctul de a formula ceva, însă imediat privirea i s-a liniștit și a devenit absentă.

Tu ai impresia că toate persoanele care-ți plac sunt speciale, mi-a zis.

Am încercat să mă ridic, simțind duritatea căzii.

Sunt o femeie normală, a continuat. Tu, când începi să ții la cineva, îl faci să se simtă diferit de restu' lumii.

La fel faci și cu Nick, la fel ai făcut și cu mine, la un moment dat.

Ba nu.

M-a privit fără urmă de cruzime sau furie și mi-a spus: nu vreau să te supăr.

Dar mă superi, i-am răspuns.

Ei, na, îmi pare rău.

M-am strâmbat un pic. Telefonul ei a-nceput să bâzâie pe covorașul de baie. L-a ridicat și a răspuns: alo? Îhî, imediat. Apoi a-nchis. Era Nick; urma să meargă în hol și să-i deschidă prin interfon.

Am rămas întinsă în cadă, fără să mă gândesc la nimic, fără să fac nimic. După câteva clipe, am auzit-o cum deschide ușa de la intrare și cum îi spune lui Nick: a avut o zi grea, așa că ia-o ușor. Și pe Nick răspunzând: știu, așa fac. În acel moment îi iubeam atât de tare pe amândoi, încât mi-aș fi dorit să apar în fața lor sub formă de spirit bun și să îi acopăr de binecuvântări. Vă mulțumesc, asta voiam să le spun. Vă mulțumesc amândurora. Acum, voi sunteți familia mea.

Nick a intrat în baie și a închis ușa după el. Ia uite, o haină mișto, am zis. Era îmbrăcat cu ea. A surâs, s-a frecat la un ochi. Mi-am făcut griji din cauza ta, a spus. Mă bucur că ți-e destul de bine, cât să fetișizezi mărfuri*, ca de obicei. Ia zi, te doare? Am ridicat din umeri.

---

* Aluzie la teoria marxistă a fetișizării mărfii. Conform lui Marx, fetișismul mărfii este o expresie universală a capitalismului. Marfa

Nu mă mai doare așa tare, i-am zis. S-a uitat la mine un timp. După care a coborât privirea. A înghițit în sec. Ești bine? l-am întrebat. A dat din cap că da, și-a șters nasul cu mâneca. Mă bucur că te văd, a zis. Vocea lui suna profund. Stai liniștit, am adăugat. Sunt în regulă. S-a uitat în sus, spre tavan, autoironic, iar ochii îi erau umezi. Bine de știut, a spus.

I-am spus că aș vrea să ies din cadă, iar el a luat prosopul din cuier. Când m-am ridicat în picioare, m-a privit într-un fel care n-avea nimic vulgar; așa cum te uiți la cineva pe care l-ai văzut gol de nenumărate ori și cu care ești într-o anumită relație. Nu m-am ferit de privirea lui și nici nu m-am simțit jenată. Mi-am imaginat doar cum trebuie că arătam: șiroind de apă, roșie de la fierbințeala băii, cu părul din care se scurgeau râulețe-râulețe pe umeri. L-am privit cum stă fără să clipească, calm și insondabil, ca un ocean. N-a mai fost nevoie să vorbim nimic. M-a învelit în prosop și am ieșit din baie.

---

devine un fetiș într-un mod misterios, dobândind asupra consumatorului puteri care nu îi sunt intrinseci. (*N. red.*)

24

Ne-am dus la mine în cameră. Nick s-a așezat pe pat, iar eu mi-am luat o pijama curată și mi-am uscat părul cu prosopul. O auzeam pe Bobbi zdrăngănind la ukulele alături. Trupul meu radia împăcare. Eram istovită și foarte slăbită, dar sentimentul de liniște își găsise loc, în felul lui. Într-un final, m-am așezat lângă Nick. Mi-a pus o mână pe după umeri. Gulerul cămășii îi mirosea a fum de țigară. M-a-ntrebat de starea sănătății mele și i-am spus că fusesem la spital în august și că așteptam să-mi vină rândul la ecograf. M-a mângâiat pe păr și mi-a zis că îi pare foarte rău că i-am ascuns toate astea. I-am răspuns că nu voiam să-i fie milă de mine și, pentru o vreme, a tăcut.

Regret ce s-a întâmplat acum câteva seri, a spus. Am avut impresia că încerci să mă rănești și am reacționat exagerat, iartă-mă.

Nu știu de ce, dar tot ce am putut să-i răspund a fost: e-n regulă, stai liniștit. Erau singurele vorbe pe care am fost capabilă să le scot, așa c-am avut grijă să sune cât mai împăciuitor.

Bine, a zis. Deci, pot să-ți spun ceva?

Am încuviințat din cap.

Am vorbit cu Melissa. I-am spus că mă văd cu tine. E-n regulă?

Am închis ochii. Și ce-a urmat? am întrebat calm.

Am stat de vorbă. Aș zice că e bine.Deci i-am spus că doresc să mă văd în continuare cu tine și a zis că înțelege perfect.

Nu trebuia să faci asta.

Trebuia s-o fac mai de mult. N-ar fi trebuit să te las să treci prin toate câte ai trecut, dar am fost laș.

Câteva momente am rămas tăcuți. Am simțit beatitudinea oboselii, de parcă fiecare celulă din organismul meu cădea într-un somn adânc.

Știu că nu-i cine știe ce de capul meu, a spus. Dar te iubesc și o știi. Evident că te iubesc. Chiar îmi pare rău că nu ți-am spus-o până acum, însă nu știam dacă vrei să auzi așa ceva. Iartă-mă.

Am zâmbit. Încă țineam ochii închiși. Era tare bine să n-ai dreptate. De când mă iubești? l-am întrebat.

De când te-am cunoscut, cred. Dacă aș filozofa pe tema asta, aș spune că încă de dinainte de a te cunoaște.

Doamne, sunt fericită.

Ești? a zis. Asta e bine. Aș vrea să fii foarte fericită.

Și eu te iubesc.

M-a sărutat pe frunte. Cuvintele lui erau simple, însă în vocea sa am simțit o emoție care mă impresiona profund. Bine, a spus. Deci, ai suferit destul. Hai să fim cât se poate de fericiți de azi înainte.

/

A doua zi am primit un e-mail de la Melissa. Eram în bibliotecă și transcriam o listă de note pe laptop când a sosit mesajul ei. Am hotărât ca, înainte de a-l deschide, să dau o tură prin bibliotecă. M-am ridicat încet de la locul meu și am început să mă plimb printre mese. Totul avea o tentă cafenie în sala bibliotecii. Pe fereastră am văzut o rafală de vânt făcându-și loc printre copaci. Pe terenul de cricket alerga o femeie în șort, ridicând și coborând coatele de parcă erau niște pistoane. Am aruncat o privire spre masa mea, să fiu sigură că laptopul e încă acolo. Era acolo, lucind amenințător în gol. Am mai ocolit jumătate de sală, ca și cum plimbarea prin bibliotecă ar fi reprezentat un test de anduranță fizică. După care am deschis e-mailul.

Bună, Frances. Nu sunt supărată pe tine, vreau să ții cont de asta. Îți scriu deoarece cred că e important să știm cum stăm. Nick nu dorește să mă părăsească & eu nu doresc să-l părăsesc. Rămânem împreună & nu divorțăm. Îți spun lucrul ăsta pentru că n-am încredere în faptul că Nick va fi onest cu tine. Este un om slab & le spune oamenilor la modul compulsiv ceea ce vor s-audă. Pe scurt, dacă te culci cu soțul meu sperând

în secret ca într-o bună zi să fie soțul tău, faci o mare greșeală. N-are de gând să mă lase & dacă totuși ar face-o, nu s-ar însura cu tine. În același sens, dacă te culci cu el pentru că tu crezi că afecțiunea lui te califică drept o persoană mișto sau o persoană atrăgătoare & inteligentă, trebuie să știi că Nick nu este atras în primul rând de persoane care arată bine ori care sunt respectabile dpdv moral. Îi plac partenerele care își asumă responsabilitatea pentru toate deciziile lui & atâta tot. Pentru tine, nu va rezulta nimic durabil în ceea ce privește respectul de sine din combinația asta. Sunt convinsă că supunerea lui ți se pare fermecătoare deocamdată, dar să știi că pe durata unui mariaj devine, de fapt, epuizantă. Este imposibil să te certi cu el, deoarece este patologic umil & n-ai cum să țipi la el & să nu te simți de rahat. Știu, pentru că azi am țipat la el o grămadă. Întrucât eu însămi am „făcut greșeli" în trecut, mi-e greu să mă simt într-adevăr trădată în sens cathartic, prin faptul că mă înșală cu o puștoaică de 21 de ani & detest chestia asta. Mă simt așa cum s-ar simți orice om în situația dată. Am plâns la greu, nu doar în crize scurte, ci și în reprize serioase, de câte o oră sau mai mult. Dar pentru că m-am culcat cu o femeie la un festival de literatură & după câțiva ani, când Nick era internat la psihiatrie, am început o relație cu cel mai bun prieten al lui, care a continuat și după ce Nick a aflat de noi, din aceste cauze presupun că sentimentele mele de acum nu sunt relevante. Știu că sunt un monstru & presupun că el ți-a spus chestii oribile despre mine. Câteodată stau și mă întreb: dacă sunt atât de cumplită, de ce mai e cu mine? Și știu ce fel de oameni au acest gen de gânduri despre soțul sau soția lor. Acei oameni care, la un

moment dat, e posibil să-și ucidă soțul sau soția. Nu intenționez să-l ucid pe Nick, însă cred că e bine să știi că, dacă aș încerca, probabil că el ar fi de acord. Nici dacă și-ar da seama că mă pregătesc să-l omor, n-ar aduce vorba despre asta, ca să nu mă supere. Așa de tare m-am obișnuit cu felul lui de a fi, demn de dispreț & vrednic de milă, încât am și uitat că l-ar putea iubi și altcineva. Alte femei și-au pierdut interesul față de el, de cum au reușit să-l cunoască mai bine. Tu însă, nu. Îl iubești, nu-i așa? Mi-a zis că tatăl tău e alcoolic, la fel a fost și-al meu. Mă-ntreb dacă suntem atrase de Nick pentru că ne activează simțul controlului, care ne-a lipsit cu desăvârșire în copilărie. L-am și crezut când mi-a spus că nu s-a întâmplat nimic între voi & că n-a fost decât o îndrăgostealã trecătoare. M-am simțit ușurată; groaznic, nu-i așa? Mi-am zic că, na, te-a cunoscut mai bine peste vară, că încă nu-și revenise total, că se simte mult mai bine de-atunci. Iar acum îmi dau seama că acest „mai bine" ți se datorează, sau altfel spus, „mai binele" ești chiar tu. Îl ajuți pe soțul meu să-și revină, Frances? Ce anume îți dă acest drept? Acum e treaz ziua, am băgat de seamă. A-nceput iar să răspundă la e-mailuri & la telefon. Îmi trimite articole interesante despre politicienii de stânga din Grecia, când sunt la job. Și ție tot p-astea ți le trimite sau le personalizează? Recunosc că mă simt amenințată de tinerețea extremă. E șocant să-ți dai seama că bărbată-tu umblă după puștoaice. Nu l-am bănuit niciodată de așa ceva. La 21 de ani se cheamă că ești o puștoaică, corect? Dar, dacă aveai 19, se mai culca cu tine? Oare e genul de om morbid, pe care, la 30 și ceva de ani, îl atrag fetițele de 15? Oare o fi căutat pe internet termenul „adolescentă"?

N-am avut de ce să mă gândesc la toate astea înainte să apari tu în viața noastră. Acum mă-ntreb dacă mă urăște. Eu nu l-am urât când am avut aventurile mele; de fapt, aș zice chiar că l-am plăcut și mai mult, dar dacă el mi-ar spune același lucru, l-aș scuipa. Cred că cel mai tare mă șochează faptul că nu vrea să facă ceea ce este cel mai simplu & să te părăsească. Fix așa știu că m-a înlocuit. Zice că încă mă iubește, numai că, odată ce refuză să facă ceea ce-i cer, mai pot eu să-l cred? Evident că el n-a reacționat niciodată exagerat, așa cum fac eu acuma & mereu mi-am zis că am mare noroc că a procedat așa. Acum mă-ntreb dacă m-a iubit vreodată, cât de cât. E greu să-ți imaginezi că unii se căsătoresc cu oameni pe care nu-i iubesc, dar, de fapt, este exact ceea ce-ar fi Nick în stare să facă, din loialitate & din dorința de a fi pedepsit. Și tu i-ai descoperit partea asta sau numai eu? Ceva din mine ar vrea să fim prietene. Mi-ai părut rece & dură și întâi am crezut că e din cauza lui Bobbi & mi-a displăcut profund. Acum, că am realizat că nu era decât gelozie & frică, simt altceva față de tine. Dar tu nu ai de ce să fii geloasă, Frances. Pentru Nick, probabil că ești totuna cu fericirea. Nu mă îndoiesc că te consideră marea lui iubire, ca adult. Nici eu & nici el n-am avut relații furtunoase ascunse. Știu că n-am cum să-i interzic să te mai caute, deși mi-aș dori să pot. Aș putea să-ți cer ție acest lucru, însă de ce aș face-o? Lucrurile stau mai bine acum, până și eu îmi dau seama. Când ajungeam seara acasă, el era deja în pat. Sau stătea în fața televizorului, fără să fi schimbat canalul toată ziua. Odată am venit acasă & l-am găsit uitându-se la un film porno destul de soft, cu niște majorete care se sărutau, iar când m-a văzut,

a dat din umeri & mi-a spus „nu mă uit la tâmpenia asta, dar nu știu unde-i telecomanda". La momentul respectiv m-am prefăcut că nu-l cred, pentru că m-am gândit că ar fi mai puțin exasperant faptul că se uită la un film cu majorete decât acela că zace pe canapea & lasă prostia aia de film să curgă deoarece e prea deprimat ca să caute telecomanda. Acum mă gândesc la toate serile în care am venit acasă luna asta & l-am găsit făcând mâncare & ascultând radioul. Și e mereu proaspăt bărbierit & mă întreabă cum mi-a mers & echipamentul lui de sală este mereu în mașina de spălat. Uneori se uită în oglindă cu o expresie de-a dreptul apreciativă. Evident, cum de nu m-am prins? Însă mereu i-am spus că vreau să-l știu fericit & acum realizez că am fost întotdeauna sinceră. Chiar asta vreau. Chiar și când treaba stă așa cum stă, tot vreau să-l știu fericit. Deci. Așa. Poate luăm cina împreună la un moment dat, toți patru. (Am s-o invit și pe Bobbi).

Am citit e-mailul de câteva ori. Mi s-a părut un semn de fandoseală din partea Melissei să scrie fără alineate, ca şi cum ar fi vrut să transmită: ia uite ce val de emoţii mă trece. De asemenea, eram sigură că redactase e-mailul pentru efect, efectul fiind următorul: Frances, să nu uiţi niciodată cine e scriitoarea dintre noi două. Eu sunt, nu tu. Astea au fost gândurile care mi s-au declanşat, nişte gânduri urâte. Nu-mi spusese că sunt o nemernică, sau toate acele lucruri groaznice care ar fi fost justificate în situaţia ei. Poate că într-adevăr o trecea un val de emoţii. Faza cu vârsta mă afectase şi mi-am dat seama că nici nu conta dacă fusese calculată ori ba.

Eu eram tânără, iar ea era mai bătrână. De ajuns ca să mă facă să mă simt prost, ca și cum aș fi băgat mai multe fise decât era cazul în automatul cu snackuri. La a doua citire am sărit peste partea respectivă.

Singura informație din e-mail despre care aș fi vrut să aflu mai multe era aceea care-l privea pe Nick. Fusese internat la psihiatrie, ceea ce nu știusem. Chestia nu mi-a repugnat în sine; citisem cărți, auzisem că adevărata demență e capitalismul. Dar credeam că persoanele care au stat în spital cu probleme psihiatrice sunt altfel decât oamenii pe care îi cunosc eu. Îmi dădeam seama că acum mă aflam într-un cadru social unde bolile mintale severe nu mai aveau conotații rele. Primeam a doua tură de educație: învățarea unui nou set de prefăcătorii și simularea unui nivel de înțelegere mai mare decât cel avut în realitate. În această logică, Nick și Melissa erau părinții care îmi arătau lumea, urându-mă și iubindu-mă probabil mai tare decât părinții mei biologici. De asemenea, însemna și faptul că eram geamăna cea rea a lui Bobbi, ceea ce n-ar fi împins metafora prea departe.

Am urmărit acest șir de gânduri cu superficialitate, așa cum te uiți după o mașină care trece întâmplător pe lângă tine. Mă contorsionasem cu totul pe scaun, de parcă eram un arc sub presiune, cu picioarele dublu încrucișate, cu bolta tălpii stângi sprijinită de piciorul scaunului. Mă simțeam vinovată de faptul că Nick fusese atât de bolnav și eu aflasem abia acum, chiar

dacă el alesese să nu-mi spună. Nu știam ce să fac cu informația. În e-mail, Melissa fusese total insensibilă în legătură cu acest lucru, de parcă boala lui Nick era fundalul unei comedii negre pe care se proiectau aventurile ei și mă-ntrebam dacă într-adevăr asta simțea ori era numai o modalitate de a-și masca adevăratele emoții. Mi-am adus aminte de faza din librărie cu Evelyn tot repetându-i ce bine arată.

După o oră, am răspuns la e-mail în felul următor:

Multe de procesat. Bună idee cu cina.

25

Eram deja pe la mijlocul lui octombrie. Am strâns niște bani din ce-am mai găsit prin cameră, plus economiile pentru zile de naștere și Crăciun, pe care uitasem să le depun la bancă. Cu totul, am adunat patruzeci și trei de euro, din care am cheltuit patru euro jumate într-un supermarket nemțesc pe pâine, paste și roșii la conservă. Dimineţile o întrebam pe Bobbi dacă pot să folosesc din laptele ei și ea făcea un gest cu mâna, ceva de genul: folosește tot ce vrei. Jerry îi trimitea o sumă fixă pe săptămână și observasem și că avea un palton nou, negru, de lână, cu nasturi din carapace de broască-țestoasă. N-avusesem chef să-i spun care era situația cu contul meu, așa că i-am aruncat *en passant* că sunt „falită", pe un ton deliberat frivol. În fiecare seară și în fiecare dimineață îl sunam pe taică-miu, iar el nu răspundea nici dimineața, nici seara.

Chiar ne-am dus acasă la Nick și Melissa, la cină. Ne-am dus de mai multe ori. Bobbi se simțea din ce în ce mai bine în compania lui Nick, pare-se mai bine decât în compania Melissei ori a mea. De câte ori ne

vedeam toți patru, ea și cu Nick se implicau în discuții contradictorii sau alte activități concurențiale, din care Melissa și cu mine eram excluse. După masă, jucau jocuri video sau șah cu piese magnetice, iar eu și Melissa discutam despre impresionism. Odată, când s-au pilit, s-au întrecut la alergat prin curte. Nick a câștigat, dar era obosit la final și Bobbi i-a strigat că este „în vârstă" și a aruncat în el cu frunze de pe jos. A întrebat-o pe Melissa: care e mai frumos, Nick sau eu? Melissa s-a uitat la mine și, pe un ton complice, i-a dat replica: îmi iubesc amândoi copiii la fel. Relația lui Bobbi cu Nick m-a afectat într-un mod curios. Simțeam un fior de natură estetică atunci când îi vedeam împreună, fiecare în parte bucurându-se de atenția totală a celuilalt. Din punct de vedere fizic, erau perfecți; parc-ar fi fost gemeni. Uneori mă surprindeam dorindu-mi să se apropie efectiv, ba chiar să se mângâie, ca și cum voiam să compensez ceva care, în capul meu, rămăsese neterminat.

De multe ori ne lansam în discuții politice, în care toți împărtășeam aceeași poziție, numai că ne exprimam diferit. De pildă, Bobbi era insurgentă, în vreme ce Melissa, dintr-un pesimism macabru, era mai degrabă pentru supremația legii. Nick și cu mine ne situam undeva la mijloc, mai repede gata să criticăm decât să aderăm la ceva. Într-o noapte am discutat despre rasismul endemic al aplicării codului penal în Statele Unite, despre filmulețe care arătau brutalitatea

polițiștilor și pe care le priviserăm cu toții fără să le fi căutat în mod special și despre ceea ce însemna pentru noi, albii, afirmația că „erau dificil de văzut", lucru cu care eram toți de acord, deși nu reușiserăm să definim exact această dificultate. Mai ales, era unul cu o adolescentă de culoare în costum de baie, țipând după maică-sa, în timp ce un polițist alb o culcase la pământ și îi pusese genunchiul în spate, și despre care Nick afirma că-i făcuse rău fizic și că nu putuse să-l vadă până la capăt.

Îmi dau seama că e un act de autoindulgență, a zis el. Dar, pe de altă parte, m-am întrebat cu ce o să fiu eu mai bun dacă îl văd pe tot? Ceea ce e în sine ceva deprimant.

Am mai vorbit și despre faptul că filmulețele alea contribuiau cumva la dezvoltarea unui simț al superiorității europene, de parcă polițiștii din Europa n-ar fi și ei niște rasiști endemici.

Ceea ce chiar sunt, a spus Bobbi.

Da, nu cred că formula corectă este „Polițiștii americani sunt niște ticăloși", a punctat Nick.

Melissa a zis că ea nu se îndoiește că noi toți suntem de vină într-un fel sau altul, numai că e greu să ne dăm seama în ce anume constă exact vina noastră și aparent e imposibil să facem ceva, înainte de a pricepe asta. Am spus că eu mă simt uneori tentată să-mi neg rasa, ca și cum, deși eram în mod evident albă, n-aș fi fost „tocmai" albă, la fel ca restul oamenilor albi.

Nu te supăra, mi-a zis Bobbi, dar pe bune că asta n-ar ajuta la nimic.

Nu mă supăr, i-am răspuns. Sunt de acord.

Se schimbaseră anumite lucruri în relația mea cu Nick, după ce-i spusese Melissei că suntem împreună. Eu puteam să-i trimit SMS-uri sentimentale în timpul zilei, iar el mă suna când se îmbăta și-mi zicea chestii drăguțe despre felul meu de a fi. Sexul în sine era la fel, deși mai pe urmă n-a mai fost. Nu mă mai simțeam liniștită, ci lipsită de apărare într-un fel straniu, ca un animal care face pe mortul. Ca și cum Nick ar fi putut să pătrundă prin învelișul de protecție moale al corpului meu și să ia orice ar fi găsit înăuntru, plămânii, de exemplu, sau oricare alt organ intern, iar eu n-aș fi avut cum să-l opresc. Când i-am spus chestia asta, mi-a zis că și el simțea același lucru, dar era adormit și probabil nu asculta cu prea mare atenție ce vorbesc.

În campus se formaseră grămezi de frunze moarte, peste tot, iar eu îmi petreceam vremea mergând la cursuri și căutând cărți în biblioteca Ussher. În zilele fără ploaie, Bobbi și cu mine ne plimbam pe alei mai puțin umblate dând cu piciorul în frunze și discutând despre diferite chestii, de pildă despre peisagistică. Bobbi considera că fetișizarea „naturii virgine" era profund patriarhală și naționalistă. Îmi plac mai mult clădirile decât peisajele, am observat eu. Sunt mai poetice, deoarece în ele locuiesc oameni. Sau stăteam în

Buttery* și ne uitam cum se scurge ploaia pe geam. Se schimbase ceva și între noi două, dar nu-mi dădeam seama ce. Încă ne intuiam stările una alteia cu ușurință, încă împărtășeam aceleași priviri conspirative, iar discuțiile noastre încă erau lungi și inteligente. Momentul în care îmi umpluse cada schimbase ceva; o plasase pe Bobbi într-un raport nou față de mine, chit că și ea, și eu rămăseserăm aceleași.

Într-o după-masă, spre finalul lunii, când rezerva mea monetară ajunsese pe la vreo șase euro, am primit un e-mail de la un tip, Lewis, care era redactor la o revistă literară din Dublin. Mesajul zicea că Valerie le trimisese povestirea în vederea publicării și că, dacă sunt de acord, ei ar dori foarte tare să apară în următorul număr. Mai spunea că este „foarte entuziasmat" de această perspectivă și că se gândise la câteva posibile intervenții, dacă m-ar interesa acest lucru.

Am deschis fișierul trimis lui Valerie și am citit tot dintr-o suflare, fără să stau să cântăresc ceea ce fac. Personajul din povestire era recognoscibil, era Bobbi, cu părinții ei recognoscibili ca fiind părinții ei și eu identificabilă ca fiind eu. Nimeni dintre cei care ne cunoșteau n-ar fi avut probleme să se prindă că era vorba despre Bobbi. Nu apărea într-o lumină proastă, neapărat. Accentul cădea pe latura dominantă a personalității ei și a personalității mele, deoarece

* Restaurant din cadrul Colegiului Trinity. (*N. trad.*)

povestirea trata tema dominării în relațiile interpersonale. Dar, mi-am zis eu, asta face literatura; sortează și subliniază. Bobbi va înțelege cel mai bine.

Lewis a mai zis că o să fiu plătită și a enumerat o gamă de onorarii pentru colaboratorii aflați la primul contract. Dacă apărea integral, povestirea mea ar fi făcut peste opt sute de euro. I-am răspuns lui Lewis la e-mail, i-am mulțumit pentru interesul arătat și i-am spus că aș fi încântată să colaborez în privința oricărei sugestii pe care o consideră adecvată.

În seara aceea, Nick a trecut și m-a luat de la apartament, ca să ieșim în oraș, în Monkstown. Melissa era în vizită la rude, la Kildare, pentru câteva zile. În mașină, i-am dat detalii despre povestire și despre conversația avută cu Bobbi în baie și despre cum se exprimase ea legat de însușirea de a nu fi special. Stai un pic, făcu Nick. Deci, cu cât ai vândut povestirea? Habar n-aveam că scrii și proză. Am râs, îmi făcea plăcere ca el să fie mândru de mine. I-am răspuns că aia era prima, iar el mi-a zis că îl intimidez. Am mai vorbit și de prezența lui Bobbi în povestire și mi-a zis că și el apărea destul de des în lucrarea Melissei.

Dar numai episodic, am spus: Cum ar fi: „era și soțul meu acolo". La mine, Bobbi e personajul principal.

Da, uitasem că i-ai citit cartea. Așa e, nu prea insistă pe personajul meu. În tot cazu', sunt sigur că Bobbi n-are să se supere.

Iau în calcul varianta de a nu-i spune niciodată. Că doar n-o citi revista.

Ei, cred că asta nu-i o idee bună, a zis. Ar însemna ca o mulțime de oameni să-și țină gura în fața ei. Băiatu-ăla cu care mai ieșiți voi, Philip, și alții ca el. Nevastă-mea. Însă tu ești șefu', asta e clar.

Am scos doar un „hm", pentru că am realizat că are dreptate, dar n-aveam chef să accept. Îmi făcea plăcere să-l aud zicând că eu sunt șeful. A bătut darabana pe volan, vesel. Ce-oi avea eu cu scriitoarele? a spus.

Nimic, dar îți plac femeile care te distrug intelectual. Pun pariu că te-ai îndrăgostit de profele din școală.

Eram notoriu pentru faza asta. La facultate mi-am și tras-o c-o profă, nu ți-am povestit?

L-am rugat să-mi zică istoria și mi-a zis-o. Tipa nu era o asistentă, era profesor plin și l-am întrebat ce vârstă avea, iar el a zâmbit reținut și mi-a spus: vreo patruș'cinci? Poate cincizeci. Oricum, putea să-și piardă slujba, a fost o demență.

Văd lucrurile din perspectiva ei. Nu eu am fost aia care te-a sărutat prima oară, la ziua soției tale?

Mi-a spus că se străduiește să priceapă de ce induce acest efect asupra oamenilor, că i se întâmplase rareori, însă de fiecare dată cu o intensitate violentă și fără ca el să fi acționat în vreun fel. O prietenă de-a fratelui său mai mare dezvoltase o pasiune similară pentru el, când avea cinșpe ani. Și fata avea aproape douăzeci, a spus. Obsedată de mine. Așa am și fost dezvirginat.

Dar tu erai obsedat de ea? l-am întrebat.

Nu, eu eram doar speriat s-o refuz. Nu voiam s-o jignesc.

I-am zis că e o poveste deprimantă și că m-a întristat. S-a grăbit să adauge: stai, nu căutam compasiune. Am acceptat să... n-a fost... Ei, mă rog, pesemne că era ilegal, dar am consimțit întru totul.

Pentru că ți-era frică să zici nu, i-am spus. Ai mai numi-o consimțământ dacă mi s-ar fi întâmplat mie?

Păi, nu. Dar eu nu m-am simțit amenințat fizic nicio clipă. Adică, ea se purta cam ciudat, dar eram doi adolescenți până la urmă. Și nu cred că era un om rău.

Ne aflam încă în trafic, pe cheiul din partea de nord a orașului. Nu era târziu, dar se întunecase deja. M-am uitat pe geam la pietoni și la perdeaua de ploaie care unduia sub felinare. I-am spus că, din punctul meu de vedere, e un obiect al iubirii foarte atrăgător și din pricina faptului că demonstrează o stranie pasivitate. Știam că va trebui să te sărut eu prima, i-am zis. Și că tu n-o să mă săruți niciodată, ceea ce m-a făcut să mă simt vulnerabilă. Dar am simțit și o putere teribilă, adică, mă lași să te sărut, bun, ce altceva mă mai lași să fac? Amețitoare senzație. Greu de știut dacă am control total asupra ta, ori niciun strop de control.

Și acum ce crezi? a-ntrebat.

Mai degrabă control total. E rău?

Mi-a zis că nu-l deranjează. Că e de părere că ar fi sănătos pentru relația noastră să încercăm să remediem

disproporția de putere, dar că nu crede c-o să reușim vreodată s-o facem pe deplin. I-am spus că Melissa îl consideră „patologic umil" și el a replicat c-ar fi o eroare să cred că asta înseamnă „neajutorat" în relațiile cu femeile. Mi-a mai spus că el crede că, de multe ori, neputința este un mijloc de exercitare a puterii. I-am zis că vorbește exact ca Bobbi și l-a pufnit râsul. Frances, ăsta e cel mai tare compliment pe care îl poate spera un bărbat de la tine.

În seara aia am discutat despre fetița surorii lui, cât de mult o iubește și cum, uneori, când e deprimat, se duce acasă la Laura, doar ca să stea cu copilul și să-i vadă fățuca. Nu-mi puteam imaginam dacă el și Melissa intenționaseră să aibă copii sau de ce nu-i făcuseră până acum, dacă el iubea așa de tare copiii. Nu voiam nici să-ntreb, de teamă să aflu că de fapt asta intenționau, așa că am abordat un ton ironic și am spus: poate că noi doi o s-avem copii, la un moment dat. Putem să-i creștem într-o comunitate poligamă și să le dăm voie să-și aleagă singuri numele de botez. Nick mi-a spus că deja avusese oarece fantezii ticăloase în acest sens.

Ți-aș mai părea atrăgătoare dacă aș fi gravidă?

Da, normal.

În sens fetișist?

Păi, nu știu, a zis. Sunt mult mai atent la femeile gravide decât eram acum zece ani. Mă tot imaginez făcând chestii mișto pentru ele.

Pare fetișist.

Pentru tine, totul e un fetiș. Mă referam la chestii

de genul să le fac de mâncare. Dar, da, te-aș mai fute și dacă ai fi gravidă. Stai liniștită.

M-am întors și mi-am apropiat gura de urechea lui. Am închis ochii și am avut impresia că totul e un joc, și nicidecum ceva absolut real. Auzi, i-am șoptit, te doresc tare de tot. Și l-am simțit cum aprobă din cap, o mișcare duioasă și nerăbdătoare. Mersi, a spus. Da, exact. Ne-am sărutat. M-am împins cu spatele în saltea, iar el m-a mângâiat prudent, ca o căprioară care atinge ușor lucrurile cu botul. Nick, ești o binecuvântare, i-am zis. Mi-a răspuns: stai o clipă, mi-am uitat portofelul în haină. Și eu i-am spus: fără prezervativ, oricum iau anticoncepționale. Se sprijinea cu mâna de pernă, lângă capul meu și a rămas nemișcat pentru un moment; îi simțeam doar respirația foarte fierbinte. Da, așa vrei? a zis. I-am răspuns că da, așa vreau; i-am simțit în continuare respirația, apoi a rostit: mă faci să mă simt atât de bine în pielea mea.

Mi-am încolăcit brațele în jurul gâtului său, iar el și-a strecurat mâna între picioarele mele, ca să mă penetreze. Până în acel moment folosiserăm mereu prezervativ, iar acum simțeam ceva diferit sau poate că el se comporta diferit. Era ușor transpirat și gemea din greu. Simțeam cum tot corpul mi se deschide și mi se închide ca într-un film făcut din fotograme individuale, cu o floare deschizându-și și închizându-și petalele, numai că totul se petrecea atât de real; era halucinant. Nick a spus „la dracu" și apoi a adăugat: Frances, iartă-mă,

nu mi-am dat seama c-o să fie așa bine. Buzele lui erau închise și foarte moi. L-am întrebat dacă simte nevoia să termine deja, iar el a tras aer în piept și a spus: scuze, îmi pare rău. M-am gândit că are o dorință îngrozitoare de a mă lăsa gravidă; cum o să mă simt imensă și umflată, cum o să mă mângâie cu tandrețe și cu mândrie, după care m-am auzit rostind: nu, e bine, asta vreau. Imediat a urmat o senzație ciudată și mișto, iar Nick îmi tot zicea că mă iubește, țin minte precis. Îmi șoptea la ureche: te iubesc.

/

Aveam câteva eseuri de predat, iar termenele se apropiau, așa că mi-am impus un program dur. Dimineața, până să se deschidă biblioteca, stăteam în pat și lucram la modificările trimise de Lewis. Vedeam cum povestirea mea prinde formă, se desfășoară, devine mai consistentă și mai lungă. Apoi făceam duș și mă îmbrăcam într-un pulover larg, gata să merg și să stau toată ziua la facultate. De multe ori reușeam să mănânc abia seara, târziu, iar când ajungeam acasă fierbeam o mână de paste și le înghițeam cu oțet și ulei înainte să adorm, uneori fără să apuc să mă dezbrac.

Nick intrase într-un *Hamlet*, iar după repetiții, joia și vinerea, venea să doarmă la mine. S-a plâns că frigiderul e mereu gol, dar după ce i-am spus pe un ton megasarcastic: sunt lefteră, mi-a zis: serios?

Îmi pare rău, n-am ştiut. Apoi a-nceput să aducă mâncare când venea în vizită. Aducea pâine proaspătă de la brutăria Temple Bar, borcane cu dulceaţă de zmeură, casolete cu humus şi cutii cu cremă de brânză nedegresată. Când m-a văzut cum devorez mâncarea, m-a întrebat cât de lefteră sunt. Am ridicat din umeri. După aia, a-nceput s-aducă piept de pui şi carne tocată în vid şi să mi le lase în frigider. Încep să mă simt ca o femeie întreţinută, îi spuneam. Iar el dădea răspunsuri de genul: auzi, dacă n-ai chef să le faci mâine, bagă-le la congelator. Am decis să reacţionez cu haz şi lejeritate în privinţa mâncării, pentru că m-am gândit că Nick s-ar simţi stânjenit dacă ar şti că eu chiar nu aveam niciun ban şi că efectiv mă hrăneam cu pâinea şi cu gemul de la el.

Bobbi părea să fie încântată de prezenţa lui în apartament, mai ales că se dovedea foarte util. Ne-a învăţat să schimbăm garnitura la robinetul din bucătărie, care curgea. Bărbatul casei, zicea ea, sarcastic. La un moment dat, când ne gătea masa de seară, l-am auzit discutând la telefon cu Melissa despre nu ştiu ce conflict de redacţie pe care-l avusese ea şi l-am urmărit cum o domoleşte spunându-i că ăia sunt „total aberanţi". Majoritatea timpului cât a conversat la telefon n-a făcut decât să dea din cap în timp ce amesteca în oalele de pe plită şi să zică: mmm, ştiu. Ăsta părea să fie rolul care-i plăcea cel mai mult; să asculte diverse chestii şi să pună întrebări inteligente, care demonstrau că a ascultat cu atenţie.

Îi dădea sentimentul că e util. Se descurca minunat la telefon în astfel de situații. N-aveam nicio îndoială că ea îl sunase pe el. Nopțile stăteam de vorbă până târziu, uneori până vedeam că începe să se lumineze în spatele jaluzelelor. I-am spus la un moment dat că beneficiez de un program de ajutor financiar, ca să-mi plătesc studiile. Și-a exprimat surprinderea, după care a zis: iartă-mă că m-am lăsat surprins, sunt un ignorant. E o prostie să crezi că toți părinții au posibilitatea să le plătească facultatea copiilor.

Da, păi, nu suntem săraci, i-am spus. Nu zic asta ca o formă de apărare. Pur și simplu n-aș vrea să ai impresia că am crescut în sărăcie și așa mai departe.

Bineînțeles.

Dar știi, simt că sunt altfel decât tine sau decât Bobbi. Poate că-i doar o mică diferență. Eu sunt conștientă de lucrurile mișto pe care le am. Cum ar fi laptopul, e second-hand, a fost al lui văr-miu. Și totuși, mă bucur de el.

E normal să ai lucruri mișto, a spus.

Am ciupit cuvertura cu două degete. Avea o țesătură aspră, scorțoasă, nu ca aceea din bumbac egiptean care se afla pe patul lui Nick.

Nu prea mă pot baza pe taică-miu că-mi trimite alocația lunară, i-am zis.

Aoleu, pe bune?

Mda. De exemplu, acum n-am niciun ban.

Tu vorbești serios? m-a-ntrebat Nick. Și din ce trăiești?

Am răsucit cuvertura între degete, simțindu-i fibrele textile. Păi, Bobbi mă lasă să iau diverse chestii de la ea, i-am spus. Și tu aduci mereu mâncare.

Frances, e-o demență. De ce nu mi-ai spus? Aș putea să-ți dau niște bani.

Nu, nu. Chiar și tu ai zis c-ar fi dubios. Ai menționat că te îngrijorează anumite aspecte etice.

M-ar îngrijora și mai tare să te știu că mori de foame. Fii atentă, mi-i dai înapoi dacă vrei. Să zicem că e un împrumut.

Am lăsat ochii-n jos și m-am uitat la imprimeul oribil, cu flori, al cuverturii. Urmează să iau bani pe povestire, i-am spus. Ți-i returnez cum îi primesc de-acolo. A doua zi dimineață, în timp ce eu și Bobbi luam micul dejun, s-a dus la un bancomat. Când a revenit, mi-am dat seama că se sfia să mi-i paseze cu Bobbi de față, și m-am bucurat. Nu voiam ca ea să știe că am nevoie de bani. L-am condus la plecare, iar pe hol și-a scos portmoneul și a numărat patru bancnote de câte cincizeci de euro. Mă neliniștea un pic să-l văd că manevrează banii în felul ăla. E prea mult, i-am zis. A făcut o față îndurerată și a precizat: o să mi-i dai înapoi dacă ai chef, nu-ți face probleme. Am deschis gura să mai spun ceva, dar m-a întrerupt: Frances, chiar nu contează. Probabil că pentru el nu conta. Înainte să plece, m-a sărutat pe frunte.

I

În ultima zi din octombrie am predat unul dintre eseuri, după care m-am dus la o cafea cu Bobbi și cu prietenii noștri. Eram fericită pe atunci; a fost cea mai fericită perioadă din viața mea. Lewis era mulțumit de modificările aduse povestirii; povestire ce avea să apară în numărul din ianuarie al revistei. Cu împrumutul de la Nick și cu banii care urmau să intre de la revistă, chiar și după ce scădeam din ei suma datorată, mă simțeam invincibil de bogată. Ca și cum scăpasem în sfârșit de copilărie și de dependența de alții. Taică-miu nu-mi mai putea face rău, iar din această perspectivă avantajoasă, simțeam o compasiune sinceră și inedită față de el; compasiunea observatorului cu suflet bun.

În după-amiaza aceea ne-am văzut cu Marianne și cu iubitul ei, Andrew, pe care nu-l prea înghițea nimeni. Era și Philip, împreună cu Camille, o fată cu care începuse să iasă. Philip se purta ciudat în prezența mea, atent să-mi prindă privirea ori de câte ori avea ocazia și să râdă la poantele mele, însă cumva empatic ori chiar din milă, mai degrabă decât din prietenie. Mi s-a părut ceva mult prea idiot ca să fie catalogat drept ofensiv și speram să fi observat și Bobbi, ca să avem ce bârfi mai târziu.

Eram într-o cafenea mică de lângă piața College Green, la etaj, și, la un moment dat, conversația a virat către tema monogamiei, un subiect despre care eu, una,

nu aveam nimic de spus. Mai întâi, Marianne a pus problema dacă nu cumva poligamia era o orientare naturală, ca aceea de gay, iar unii oameni erau programați să fie poligami, ceea ce a făcut-o pe Bobbi să afirme că nicio orientare sexuală nu era „naturală" în sine. Am sorbit din cafeaua cumpărată de Bobbi și n-am zis nimic, așteptând să aud ce are de spus. A continuat explicând că monogamia se bazează pe un anumit tipar de angajament, care servește nevoilor bărbatului din societatea patriarhală de a-și transmite averile progeniturilor, facilitată în mod tradițional prin dreptul recunoscut de a avea o soție. Poligamia se bazează pe un model complet alternativ, a conchis Bobbi. Ceva care, mai degrabă, s-ar putea numi consimțământ spontan.

Era captivant s-o asculți pe Bobbi cum teoretizează. Se exprima în enunțuri limpezi, extrem de inteligente, de parcă ar fi modelat apă, ori sticlă în văzduh. Nu șovăia niciodată și nu se repeta niciodată. Din când în când ni se intersectau privirile și eu dădeam din cap: da, exact. Aceste confirmări păreau s-o încurajeze, ca și cum ar fi căutat aprobarea în privirea mea, după care își muta ochii în altă parte și continua: ce vreau să spun cu asta este că...

Parcă nici nu se uita la ceilalți de la masă când explica, dar am remarcat că Philip și Camille tot schimbau priviri între ei. La un moment dat, Philip s-a uitat la Andrew, celălalt bărbat din gașcă, iar Andrew a ridicat din sprâncene, de ziceai că Bobbi vorbea în chineză,

sau propovăduia antisemitismul. Mi-am zis că e un gest de laşitate din partea lui Philip să se uite la Andrew, pe care nici măcar nu-l plăcea, iar chestia asta mi-a provocat disconfort. Încet-încet, mi-am dat seama că nu mai zicea nimeni nimic de-o bucată de timp şi că Marianne ţinea ochii-n jos, stânjenită. Oricât de mult îmi plăcea s-o ascult pe Bobbi vorbind astfel, mi-am dorit să se oprească.

Eu nu cred că poţi iubi mai mult de o singură persoană, a spus Camille. Adică, aşa, cu tot sufletul, iubire adevărată.

Ai tăi au iubit-o mai mult pe sor-ta? Îmi închipui că nu ţi-a fost uşor.

Camille a avut un râs nervos, nedându-şi seama dacă Bobbi glumise şi fără s-o cunoască suficient de bine încât să ştie că astfel de replici erau frecvente la ea.

Nu e chiar acelaşi lucru dacă vorbim de părinţi – copii, a zis Camille. Corect?

Păi, depinde dacă tu crezi într-un fel de concept transistoric de iubire romantică, constant în cadrul diferitelor culturi, a răspuns Bobbi. Dar cred că noi, toţi, credem în tot felul de prostii, nu-i aşa?

Marianne mi-a aruncat o privire scurtă, dar am înţeles că şi ea simţea acelaşi lucru: că Bobbi fusese mai agresivă decât de obicei, că intenţionase s-o jignească pe Camille şi că Philip avea să fie contrariat. M-am uitat la Philip şi mi-am dat seama că era prea târziu.

Nările i se dilataseră uşor, se capsase şi urma să se certe cu Bobbi şi să piardă.

O mulţime de antropologi au căzut de acord asupra faptului că omul este o specie monogamă de la natură, a zis Philip.

Tu chiar iei de bună teoria asta? i-a replicat Bobbi.

Nu se poate explica totul prin teoria culturilor, a spus Philip.

Bobbi a izbucnit în râs; un râs fabulos din punct de vedere estetic, un spectacol al totalei încrederi în sine, ceea ce a făcut-o pe Marianne să se crispeze.

O, Doamne, şi ăştia-ţi vor da o diplomă de absolvent?! a zis Bobbi.

Dar Iisus? am spus. El i-a iubit pe toţi.

El era celibatar, a punctat Philip.

Asta este o dispută istorică, a replicat Bobbi.

Philip, ia zi-ne de eseul tău despre Bartleby*, am spus. L-ai predat astăzi, aşa-i?

Bobbi a rânjit la auzul intervenţiei mele şi s-a lăsat pe spătarul scaunului. Philip nici nu se uita la mine, ci la Camille şi zâmbeau unul la altul, ca la un banc pe care-l înţelegeau numai ei. Mi-a sărit mustarul, pentru că eu mă băgasem în discuţie ca să-l scutesc pe el de umilinţă şi era total nedelicat din partea lui să nu ia act

* Personajul titular din nuvela *Bartleby, copistul*, de H. Melville. (*N. trad.*)

de încercarea mea. După care s-a-ntors și a-nceput să vorbească despre eseu, de parcă-mi făcea o favoare, așa că m-am prefăcut că nu-l ascult. Bobbi s-a apucat să scotocească prin geantă după țigări, ridicând la un moment dat capul, doar cât să-i zică: să-l citești pe Gilles Deleuze. Philip s-a uitat iar la Camille.

Păi, l-am citit, spuse.

Atunci e clar că n-ai înțeles nimic, a zis Bobbi. Frances, ai chef să ieși la o țigară?

M-am dus cu ea afară. Începuse să se însereze, iar aerul era rece și bleumarin. A-nceput să râdă și am râs și eu, bucuroasă că eram singure. A aprins amândouă țigările, după care a exalat fumul într-un nor alb și s-a înecat de râs.

Auzi, specie monogamă! Ce-ai făcut? a zis. Ești așa de naivă.

Cred că singura mea șansă să par deșteaptă e să tac cât mai mult.

Replica asta a amuzat-o. Mi-a mutat o șuviță de păr după ureche, cu un gest tandru.

Asta-i o aluzie? a spus.

A, nu. Dacă aș fi în stare să vorbesc așa cum vorbești tu, nu mi-ar mai sta gura.

Ne-am zâmbit reciproc. Se făcuse frig. Țigara lui Bobbi a împrăștiat un spectru portocaliu, aruncând scântei minuscule în jur. Și-a-ntors fața către stradă, etalându-și profilul perfect.

Mă simt de căcat de la o vreme, a zis. Toate chestiile de acasă, nu știu ce să zic. Te crezi în stare să faci față unei situații și, pe urmă, când chiar se petrece, îți dai seama că te depășește.

Și-a plimbat țigara pe buza de jos și și-a dus mâinile la ceafă ca să-și strângă părul într-un nod. Era seara de Halloween, străzile mișunau de oameni, trecând grupuri-grupuri, costumați cu pelerine, purtând ochelari falși, ori deghizați în tigri.

Cum adică? am întrebat. Ce s-a-ntâmplat?

Știi că Jerry e cam temperamental, da? Nu contează. Drame de familie, ce-ți pasă?

Îmi pasă de tot ce se-ntâmplă cu tine.

Și-a scos țigara din gură și și-a șters nasul cu mâneca. Lumina portocalie i se reflecta în ochi, incandescentă.

Nu prea e de acord cu divorțul, a spus Bobbi.

N-am știut.

Îhî, e cam labagiu la faza asta. Are nu știu ce teorii conspiraționiste, cum că Eleanor încearcă să-i ia toți banii sau așa ceva. Iar cea mai nașpa chestie e că ar vrea ca eu să-i țin partea.

Mi-am amintit cum îi zisese lui Camille: ai tăi au iubit-o mai mult pe sor-ta? Știam că Bobbi fusese mereu preferata lui Jerry, care o considera pe sora ei o răzgâiată, iar pe nevasta lui, o isterică. Știam că-i spusese toate astea lui Bobbi ca să-i câștige încrederea. Și fusesem convinsă că a fi favorita lui Jerry reprezenta

un avantaj, numai că acum realizam că era de fapt o povară și un pericol.

N-am știut că treci prin chestia asta, i-am spus.

Tot timpul trecem prin ceva, corect? În esență, cam asta-i viața. Se tot acumulează lucruri prin care treci. Tu nu te zbați în rahatu-ăla cu taică-tu și nu vorbești niciodată despre el? Nici la tine situația nu e foarte roz.

N-am spus nimic. A dat afară un rotocol subțire de fum, apoi a scuturat din cap.

Scuze, a spus. N-am vorbit serios.

Nu, ai dreptate, i-am răspuns.

Preț de o clipă am rămas nemișcate, înghesuite în spatele barierei de fum. Am realizat că brațele noastre se atingeau, apoi Bobbi m-a sărutat. Am lăsat-o să mă sărute; ba, chiar mi-am întins mâna, căutând-o pe a ei. I-am simțit apăsarea moale a gurii, am simțit cum buzele ei se deschid, am simțit aroma dulceagă și chimică a cremei hidratante. M-așteptam să mă ia în brațe, însă a făcut un pas în spate. Era îmbujorată și îngrozitor de frumoasă. A stins țigara strivind-o cu piciorul.

Urcăm? a zis.

Pe dinăuntru, tot corpul îmi zumzăia, ca o mașinărie. M-am uitat la Bobbi și am căutat pe fața ei o explicație pentru ceea ce tocmai se întâmplase. Nu exista niciuna. Oare îmi confirma faptul că nu mai simțea nimic pentru mine și că îi era totuna dacă mă sărută pe mine sau un perete? Era vreun soi de experiment?

Sus, ne-am luat paltoanele și am plecat pe jos până acasă, discutând despre facultate, despre următoarea carte a Melissei, despre lucruri care nu ne prea interesau.

26

În seara următoare am mers cu Nick la un film iranian despre o vampiriță. În drum spre cinematograf, i-am povestit de faza cu Bobbi și cu sărutatul, iar el s-a gândit un pic, după care a zis: și Melissa mă mai sărută uneori. Nefiindu-mi foarte clar ce simt, am dat-o pe glume: aha, te săruți cu altele pe ascuns! Oricum, aproape că ajunseserăm la cinema. Chiar vreau s-o știu fericită, mi-a zis. Poate că n-ai chef să vorbim despre asta. Eram în ușa cinematografului, cu mâinile vârâte în buzunarele paltonului.

Despre ce să vorbim? am spus. Despre faptul că-ți săruți soția?

Ne-nțelegem mai bine acum, a zis. Mai bine decât ne înțelegeam înainte. Dar, repet, poate nu dorești să discutăm așa ceva.

Mă bucur că vă înțelegeți.

Cred că ție trebuie să-ți mulțumesc pentru că m-ai transformat într-o persoană suportabilă, cu care se poate trăi.

Aerul expirat stătea suspendat între noi ca o ceață.

Ușa turnantă de la intrare s-a deschis, lăsând să năvălească afară un val scurt de căldură și miros de popcorn.

Hai, că o să-ntârziem, am spus.

Gata, tac.

După film am mers să mâncăm falafel pe strada Dame. Am stat într-un separeu și i-am spus că, a doua zi, mama avea să vină la Dublin să-și vadă sora și că urma să mă ducă acasă cu mașina, ca să fac ecografia. Nick m-a întrebat în ce zi era programarea și i-am spus că pe 3 noiembrie, după-amiază. A dat din cap; nu se omora după discuțiile de genul ăsta. Am schimbat vorba: știi, mama bănuiește ceva apropo de tine.

Și asta-i rău? a spus Nick.

După care ne-a venit comanda și am început să mănânc. Nick povestea o chestie legată de părinții lui, faptul că nu prea îi mai vizitase „după toată faza de anul trecut".

Tot pomenești de anul trecut, i-am zis.

Așa fac?

Fragmentat. Trag concluzia că a fost o perioadă urâtă.

A ridicat din umeri. Apoi s-a apucat să mănânce și el. Probabil că n-avea idee de faptul că știam că fusese în spital. Am luat o înghițitură de cola și n-am mai zis nimic. S-a șters la gură cu un șervețel și a început să vorbească din nou. Sincer, nu mă așteptam s-o facă,

totuși, iată că vorbea. Separeul din stânga și cel din dreapta erau goale, nu era nimeni care să audă ce discutăm, așa că a vorbit deschis și cu o atitudine absolut modestă, fără să încerce să fie haios și având grijă ca eu să nu mă simt prost.

Mi-a povestit că vara trecută filmase în California. Programul fusese foarte obositor, iar el se simțea devastat și fuma mult, așa că i-a cedat un plămân. N-a putut termina filmarea și a ajuns într-un spital groaznic din State, înconjurat numai de oameni străini. În perioada respectivă, Melissa făcea un tur al Europei, ca să adune material pentru un eseu despre comunitățile de imigranți, deci nu prea țineau legătura.

Când s-au revăzut la Dublin, el era complet epuizat. N-a mai ieșit nicăieri în oraș cu Melissa, iar dacă veneau prieteni în vizită, se retrăgea și încerca să doarmă. Erau amândoi puși pe harță și se certau una, două. Nick a menționat faptul că atunci când s-au căsătorit, amândoi își doreau copii, dar, cu timpul, dacă deschidea subiectul, Melissa refuza să discute. Ea avea deja treizeci și șase ani la momentul cu pricina. Într-o seară, prin octombrie, i-a mărturisit că ea nu mai vrea să aibă copii. S-au certat. El i-a spus niște lucruri necugetate. Amândoi am spus astfel de lucruri, de fapt, mi-a zis Nick. Dar eu, unul, le regret.

În cele din urmă, s-a mutat în camera de oaspeți. Mare parte a zilei dormea, slăbise enorm. La început, mi-a zis, Melissa a fost furioasă, pentru că avea impresia

că-i forțează mâna sau c-o pedepsește. Însă, pe urmă, ea și-a dat seama că e bolnav. A încercat să-l ajute, i-a obținut consultații la medici și la psihologi, numai că Nick nu s-a dus niciodată. Nu prea pot să explic de ce, mi-a zis el. Dacă mă uit în urmă și încerc să analizez felul în care m-am purtat, nu prea înțeleg ce era în capul meu.

Finalmente, în decembrie, a fost internat într-o secție de psihiatrie. A stat acolo șase săptămâni, timp în care Melissa s-a combinat cu altcineva, cu un prieten comun. El s-a prins cum stă treaba pentru că ea i-a trimis din greșeală un mesaj destinat celuilalt. Îți dai seama că asta nu m-a ajutat în redobândirea respectului de sine, a spus. Da' hai să nu exagerez. Nu știu dacă mai aveam vreun strop de respect de sine în acel moment. După ce s-a externat, Melissa l-a înștiințat că vrea să divorțeze, iar el a zis că e bine. I-a mulțumit pentru tot ce făcuse pentru el ca să-l ajute și deodată ea a-nceput să plângă. I-a spus cât de speriată fusese, cât de vinovată se simțea pentru că pleca de acasă dimineața. Am crezut c-o să mori, îi mărturisise. Au stat mult de vorbă; și-au cerut reciproc scuze. În final au decis să locuiască împreună în continuare, până ce vor găsi o altă variantă.

Nick s-a întors la muncă abia în primăvară. Se antrena mai mult, a primit un rol mic într-o piesă de Arthur Miller, regizată de un prieten de-al lui. Melissa a rupt-o cu Chris, iubitul ei, și, după spusele lui Nick, viața lor pur și simplu a mers mai departe. Au încercat

să negocieze ceea ce el numea un „cvasimariaj". Se întâlneau cu prieteni, fie ai ei, fie ai lui, seara mâncau împreună. Nick și-a reînnoit abonamentul la sală, a început să iasă cu câinele după-masa și s-a reîntors la citit romane. S-a apucat să bea shake-uri proteice, a luat în greutate. Viața mergea mai departe.

Trebuie să înțelegi un lucru, a zis, și anume că mă obișnuisem ca toată lumea să mă perceapă ca pe o povară. Și prietenii, la fel ca Melissa ori familia mea, doreau să mă simt bine, dar asta nu înseamnă că le făcea și plăcere compania mea. Oricât aș fi reușit să mă recuperez la momentul ăla, tot mă simțeam un om inutil, disperat, știi, ca și cum nu făceam altceva decât să consum timpul celorlalți. Deci, cam așa stătea treaba când te-am cunoscut.

L-am fixat cu privirea, peste masă.

Și chiar n-aveam cum să cred că s-ar putea să mă placi, a zis. Știi, îmi trimiteai mesaje pe e-mail și, câteodată, mă trezeam întrebându-mă dacă o fi un semnal că ești interesată de mine. Și, de cum îmi venea ideea asta, paralizam numai la gândul că putusem să-mi imaginez așa ceva. Adică, ce-ar putea fi mai deprimant decât un bărbat însurat și vai mama lui, care se autoconvinge că o femeie frumoasă și mult mai tânără vrea să se culce cu el? Știi ce zic.

Nu știam ce-ar fi trebuit să zic. Am dat din cap sau am ridicat din umeri. Habar n-am avut că tu gândeai în felu-ăsta, am spus.

Nu, păi, nici n-aș fi vrut să afli. Voiam să par un tip cool, așa cum mă credeai tu. Știu că uneori aveai impresia că nu mă exprim îndeajuns. A fost greu pentru mine. Asta pesemne că sună de parcă aș căuta scuze.

Am încercat să-i zâmbesc și eu, am scuturat din nou din cap. Nu, i-am zis. Am îngăduit amândoi să prindă viață între noi o mică pauză.

Uneori m-am purtat cu multă cruzime, am continuat. Când mă gândesc acum, mă ia groaza.

O, nu, nu te judeca atât de aspru.

Mi-am fixat privirea pe blatul mesei. Am tăcut amândoi. Mi-am golit paharul de cola. El și-a împăturit șervețelul și l-a așezat pe farfurie.

După un timp, mi-a mărturisit că era pentru prima oară când vorbea despre anul care trecuse și despre cele întâmplate atunci. Mi-a mai spus că nici măcar nu auzise varianta lui până în acel moment, deoarece se obișnuise ca Melissa să relateze faptele și, bineînțeles, versiunile lor erau diferite. E ciudat, a zis, să mă ascult povestind așa, cu mine în rolul principal. E aproape ca și cum aș minți, deși cred că tot ce am spus a fost adevărat. Numai că Melissa ar povesti altfel.

Îmi place cum povestești tu, i-am răspuns. Mai vrei să ai copii?

Absolut, numai că nu cred că mai e de actualitate.

N-ai de unde să știi. Ești încă tânăr.

Și-a dres glasul. Mi s-a părut că urma să spună ceva,

dar s-a răzgândit. S-a uitat la mine cum sorb din cola și eu m-am uitat la el.

Cred că o să fii un tată extraordinar. Ai un suflet bun. Ești foarte afectuos.

A făcut o față caraghioasă, surprinsă, după care a oftat ușor.

Asta chiar e tare, a spus. Mulțumesc. Iar acum, dacă nu râd, o să-ncep să plâng.

Am terminat de mâncat și am plecat. După ce am traversat strada Dame și am ajuns pe chei, Nick a spus: ar trebui să plecăm undeva împreună. În weekend sau așa ceva. Ce zici? L-am întrebat unde și mi-a răspuns: ce spui de Veneția? M-a bușit râsul. Și-a vârât mâinile-n buzunare; a-nceput să râdă și el, nu știu dacă o făcea pentru că-l bucura ideea că vom pleca împreună sau doar pentru că mă binedispusese.

În clipa aia am auzit vocea maică-mii. Am auzit-o spunând: ei, salut, coniță. Am dat nas în nas cu ea pe stradă. Purta un palton de la Bally* și un fes lung cu etichetă Adidas, pus pe vârful capului. Știu că Nick avea pe el pardesiul elegant, de culoare gri. El și mama păreau două personaje din două filme diferite, făcute de doi regizori complet diferiți.

N-am știut c-ajungi în seara asta, am spus.

Acum un minut am parcat, a zis ea. Mă văd cu mătușica Bernie, să luăm cina.

---

* Firmă elvețiană de lux, specializată în încălțăminte. (*N. trad.*)

A, el este Nick, un prieten de-al meu. Nick, ea este mama mea.

N-am putut decât să-i arunc o privire scurtă, dar am observat că zâmbea și întinsese mâna, ca să salute.

Celebrul Nick, a precizat ea. Știu totul despre tine.

Păi, și eu la fel despre dumneavoastră, a zis el.

Mi-a spus că arăți foarte bine, e-adevărat.

Mamă, pentru Dumnezeu, am spus.

Dar mi te-am imaginat mult mai bătrân, a continuat ea. Ești cât se poate de tinerel.

Nick a râs și i-a spus că se simte flatat. Și-au strâns din nou mâinile, ea mi-a zis că ne întâlnim dimineață și ne-am văzut fiecare de drum. Era 1 noiembrie. Pe suprafața râului se reflecta strălucirea felinarelor, iar autobuzele treceau pe lângă noi ca niște cutii de lumină transportând chipuri la ferestre.

Am întors capul și m-am uitat la Nick. Ținea din nou mâinile în buzunare. Mișto fază, a zis. Și nicio aluzie la faptul că-s însurat, bășca.

Am zâmbit. E o cucoană simpatică, i-am spus.

/

Când am ajuns acasă în seara aia, am găsit-o pe Bobbi în sufragerie. Se zgâia la niște printuri capsate la un colț. Nick se întorsese în Monkstown, zicându-mi că o să-mi trimită un e-mail mai târziu în legătură cu

plecarea la Veneția. Lui Bobbi îi clănțăneau dinții. Nu s-a uitat spre mine când am intrat în cameră, ceea ce mi-a provocat o senzație ciudată de dematerializare, ca și cum aș fi fost deja moartă.

Bobbi? am zis.

Mi-a trimis-o Melissa.

A ridicat foile printate. Am observat că erau scrise la două rânduri și cu paragrafe lungi; arătau ca un eseu.

Ce ți-a trimis Melissa?

A râs preț de o secundă sau poate doar a expirat cu zgomot aerul reținut multă vreme în plămâni, după care a aruncat cu foile-n mine. Le-am prins lipindu-le de piept, cu o mișcare anapoda. M-am uitat la ele și am văzut cuvintele printate cu fontul Sans Serif. Erau cuvintele mele. Era povestirea mea.

Bobbi, am spus.

Când aveai de gând să-mi zici și mie?

Am rămas în picioare. Ochii mi-au alunecat peste primele rânduri ale paginii unde povesteam cum mi s-a făcut rău la petrecerea la care Bobbi nu venise, pe vremea când eram adolescentă.

Îmi pare rău.

Pentru ce? Chiar sunt curioasă. Îți pare rău c-ai scris-o? Nu cred.

Nu. Nu știu.

E ciudat. Cred c-am aflat mai multe despre tine în

ultimele douăzeci de minute decât în ultimii patru ani. Eram năucită. M-am holbat la foile alea până când cuvintele printate au început să fojgăie ca niște insecte. Era primul draft, cel pe care i-l trimisesem lui Valerie. Probabil că ea i-l dăduse Melissei.

E transpusă în ficțiune, am zis.

Bobbi s-a ridicat de pe scaun și m-a măsurat de sus până jos cu un ochi critic. O energie stranie mi s-a acumulat în capul pieptului, de parcă ar fi urmat să ne luăm la bătaie.

Am înțeles că te plătesc bine, mi-a spus ea.

Îhî.

Du-te-n pizda mă-tii.

De fapt, am mare nevoie de banii ăia. Și-mi dau seama, Bobbi, că ăsta e un concept străin pentru tine.

Mi-a smuls foile din mână, iar dosul capsei mi-a zgâriat pielea degetului arătător. Apoi mi-a ținut printurile în față.

Știi, a făcut ea. Chiar e o povestire bună.

Mersi.

Atunci a rupt foile, le-a aruncat la coș și mi-a zis: nu mai vreau să locuim împreună. Chiar în seara aia și-a strâns lucrurile. Am stat la mine în cameră și am tras cu urechea. Am auzit zgomotul rotițelor de la geamantan în hol. Am auzit ușa închizându-se.

I

Maică-mea m-a cules a doua zi dimineață din fața clădirii. M-am urcat în mașină și mi-am pus centura. Radioul mergea pe un post clasic, dar l-a oprit după ce-am închis portiera. Era ora opt și m-am văitat c-a trebuit să mă trezesc cu noaptea-n cap.

Aoleu, îmi pare rău, a zis mama. Puteam să sunăm la spital și să-i rugăm să te lase să mai stai în pat. Era mai bine, nu?

Știam că mâine e ecografia.

Nu, e azi după-masă.

Căcat, am spus pe un ton moale.

Mi-a pus în poală o sticlă de litru cu apă și mi-a zis că pot să-ncep să beau. I-am desfăcut capacul. Nu trebuia să fac nimic înainte de ecografie, ci doar să beau multă apă, și totuși aveam senzația că toată chestia mă luase pe nepregătite. O vreme n-am vorbit nimic, după care, mama s-a uitat deodată spre mine, cu coada ochiului.

A fost simpatică întâlnirea de ieri, a zis. Arătai ca o doamnă.

În comparație cu cine?

Mai întâi a evitat să răspundă; ne tot învârteam în jurul cozii. Priveam prin parbriz la mașinile care treceau.

Arătați foarte distins împreună, făcu ea. Ca niște staruri de film.

A, așa e Nick. Exercită o anumită fascinație.

Brusc, m-a luat de mână. Oprise la un stop. Mă strângea mai tare decât era cazul, aproape că mă durea. Mamă, am spus. Mi-a dat drumul. Și-a aranjat părul și a pus din nou mâna pe volan.

Ești o nebună, mi-a zis.

Am avut profesori buni.

A râs. Of, mă tem că problemele tale mă depășesc, Frances. Va trebui să te descurci singură.

27

La spital mi s-a spus să beau și mai multă apă, atât de multă, încât am început să simt disconfort în timp ce așteptam să-mi vină rândul. Era aglomerat. Maică-mea mi-a adus un baton de ciocolată de la automat și am continuat să aștept cuminte, pe un scaun, bătând darabana cu stiloul în *Middlemarch**, pe care trebuia să-l citesc pentru cursul despre romanul englez. Pe copertă era înfățișată o doamnă din epoca victoriană, cu ochi triști și cu niște flori în mână. Sincer, mă îndoiam că doamnele din epoca victoriană aveau o relație atât de constantă cu florile precum sugera arta perioadei respective.

În sala de așteptare a apărut un bărbat însoțit de două fetițe, dintre care una era în scaun cu rotile. Cea mai mare s-a cocoțat pe locul de lângă mine și s-a aplecat peste umărul lui taică-su, ca să-i spună ceva, deși era clar că el n-o ascultă. Copilul se tot foia, cerând atenție, așa că, la un moment dat, mi-a dat cu tenisul ei cu luminițe peste geantă, apoi peste braț.

* *Middlemarch,* roman al lui George Eliot. (*N. trad.*)

Când taică-su s-a uitat în sfârșit la ea, i-a zis: Rebecca, uite ce faci! Ai lovit-o pe doamna la mână. Am încercat să-i prind privirea și să-i spun: nu-i nicio problemă. Numai că el nu s-a uitat la mine. Pentru el, nu mâna mea conta. Singura lui preocupare era s-o facă pe aia mică să se simtă prost; să-i fie rușine. Mi-am adus aminte cum se purta Nick cu câinele lui, la care ținea enorm, după care n-am mai dat atenție incidentului.

Recepționera mi-a strigat numele și m-am dus într-o cameră mică, unde se aflau un ecograf și un pat de spital acoperit cu folie albă transparentă. Asistenta m-a rugat să mă urc pe pat și pe urmă a aplicat niște gel pe un instrument din plastic, în vreme ce eu stăteam la orizontală și fixam tavanul. Încăperea era întunecoasă; misterios întunecoasă, de parcă ar fi fost ascuns un lac pe undeva. Am vorbit ceva, nu mai țin minte ce. Aveam senzația că vocea îmi iese dintr-un mic aparat de radio care se află în interiorul gurii.

Asistenta mi-a apăsat cu putere chestia aia din plastic pe abdomen și mi-au cam ieșit ochii din cap, dar m-am străduit să nu scot niciun sunet. Începusem să lăcrimez. M-așteptam ca din clipă-n clipă să-mi arate imaginea granulată a unui fetus și să-mi zică ceva despre inima care-i bate, iar eu să aprob cuminte din cap. Ideea de a lua imagini dintr-un uter gol mi s-a părut îngrozitor de tristă; ca și cum ai fotografia o casă abandonată.

La urmă i-am spus mulțumesc și m-am dus la baie, unde mi-am spălat mâinile în mod repetat, cu un jet

fierbinte. Cred că mi le-am opărit puțin, fiindcă mi s-a înroșit pielea și mi s-au umflat buricele degetelor. După care m-am întors în sala de așteptare și am stat să mă cheme medicul. Rebecca și ai ei plecaseră.

Medicul era un bărbat pe la vreo șaizeci și ceva de ani. S-a uitat la mine un pic chiorâș, de parcă-l dezamăgisem cu ceva, după care m-a invitat să iau loc. Studia niște documente dintr-un dosar. M-am așezat pe un scaun din plastic tare și mi-am examinat unghiile. În mod clar, îmi opărisem mâinile. Doctorul mi-a pus întrebări despre perioada când mă opriseră la spital, în august, ce simptome avusesem, ce spusese medicul ginecolog, apoi m-a întrebat chestii mai generale despre ciclul menstrual și despre viața sexuală. În timp ce vorbea, răsfoia relaxat dosarul. În cele din urmă s-a uitat la mine.

Da, ecografia dumneavoastră e clară. Nu prezentați fibroame, sau chisturi, nimic. Deci asta e partea bună.

Și partea cealaltă?

A zâmbit, dar avea un zâmbet ciudat, de parcă mi-ar fi admirat curajul. Am înghițit în sec, știind că fac o greșeală.

Medicul mi-a spus că am o problemă cu mucoasa uterină, în sensul că celule de țesut uterin se dezvoltau în afară, în alte părți din corp. Mi-a spus că aceste celule sunt benigne, adică necanceroase, dar boala ca atare este incurabilă și, în unele cazuri, progresivă. Avea un nume lung, pe care nu-l mai auzisem înainte:

endometrioză. A spus că este un diagnostic „dificil" și „impredictibil", care poate fi confirmat doar în urma unei intervenții chirurgicale laparoscopice. Dar toate simptomele pe care le acuzați se potrivesc, mi-a spus. Și zece la sută dintre femei suferă de această afecțiune. Am început să-mi rod degetul opărit și am scos un simplu hm. A mai adăugat că se pot face anumite operații, dar că nu sunt recomandate decât în cazuri extrem de grave. M-am întrebat oare ce voia să spună; că eu nu eram un caz extrem de grav sau că încă nu știau ce fel de caz sunt.

Mi-a zis că problema principală a femeilor cu această boală este „gestionarea durerii". A spus că deseori pacientele au dureri la ovulație, în timpul ciclului și disconfort pe durata actului sexual. Mi-am mușcat o bucățică de unghie în partea laterală și am început s-o desprind cu dinții. Ideea că sexul mi-ar putea provoca durere mi s-a părut cumplită; apocaliptică. Doctorul a mai spus că „vrem" să împiedicăm durerea să devină epuizantă sau „să ajungă la invaliditate". Începuse să mă doară mandibula. M-am frecat la nas cu un gest mecanic.

A spus că a doua chestiune ar fi „problema fertilității". Îmi amintesc foarte clar acești termeni. Am zis: a, da? Din păcate, a adăugat el, este o boală care provoacă infertilitate în majoritatea cazurilor, și asta ne preocupă în mod special. Dar pe urmă a început să explice cât de rapid avansează tehnologia inseminării in vitro.

Țineam degetul mare în gură și dădeam din cap. Apoi am clipit rapid de câteva ori, ca și cum aș fi vrut să șterg acest gând din minte sau să șterg întregul spital din fața ochilor.

Consultația s-a încheiat. Am ieșit în sala de așteptare și am văzut-o pe maică-mea citind din *Middlemarch*. Parcursese doar zece pagini. M-am dus lângă ea și a ridicat privirea spre mine, așteptând.

Aha, zise. Gata. Ce-a spus doctoru'?

Ceva parcă îmi astupase tot corpul; ca o mână care îmi acoperea gura și ochii. Nu eram în stare să articulez explicațiile medicului, pentru că erau prea multe detalii, pentru că ar fi durat prea mult și ar fi presupus atât de mulți termeni separați și atâtea fraze. Numai gândul că va trebui să scot toate cuvintele alea pe gură mă făcea să-mi vină rău. M-am auzit zicând: a, a spus că ecografia e clară.

Adică nu-și dau seama ce ai? a-ntrebat mama.

Hai la mașină.

Ne-am urcat și mi-am pus centura de siguranță. M-am gândit că o să-i explic acasă mai mult. Acasă o să am timp de gândire. A pornit motorul. Mi-am înnodat o șuviță de păr, am simțit-o cum se întinde între degete, apoi cum cedează și cum bucățele de păr închis la culoare pocnesc și-mi cad din mână. Maică-mea punea din nou întrebări, iar eu îmi simțeam gura formulând răspunsuri.

Sunt dureri menstruale obișnuite, i-am spus. A zis că o să mă simt mai bine dacă iau pastile anticoncepționale.

Of, a exclamat ea. Păi, na. Ne-am liniștit, nu? Cred că te bucuri. Voiam să fiu rezistentă și nonconflictuală. Am făcut o față oarecare, din reflex, iar ea a semnalizat stânga, ca să ieșim din parcare.

Când am ajuns acasă, am urcat la mine în cameră, ca să aștept să se facă ora de tren, iar mama a rămas jos și s-a apucat de curățenie. O auzeam cum bagă oale și tigăi în sertarele din bucătărie. M-am așezat pe pat și o vreme m-am uitat pe net, unde am dat peste o grămadă de site-uri pentru femei care postau sfaturi medicale legate de boala incurabilă pe care o aveam și eu. Majoritatea erau sub formă de interviuri cu persoane ale căror vieți fuseseră distruse de suferință. Am văzut tone de poze înfățișând femei albe, care priveau pe geam cu o față îngrijorată, uneori ținându-se cu o mână de burtă, ca să arate că le doare. Am mai dat și peste niște comunități online, unde lumea posta imagini postoperatorii macabre și întrebări de genul: „după ce mi-au pus stent, cât timp durează să se amelioreze hidronefroza?" Am parcurs informațiile cu toată detașarea de care eram capabilă.

După ce mi-am făcut plinul cu astfel de articole, am închis laptopul și am scos Biblia din geantă. M-am dus la pasajul din Evanghelia după Marcu, în care Iisus spune: „Fiică, credința ta te-a mântuit, du-te în pace și fii tămăduită de boala ta!" Toți oamenii bolnavi erau

buni la ceva, deoarece, conform Bibliei, ăia sănătoşi urmau să-i facă bine. Numai că Iisus nu prea ştia nici el multe, la fel ca mine. Chiar dacă aveam credinţă, tot n-avea să mă vindece. N-ajuta la nimic să mă mai gândesc la asta.

Pe urmă mi-a sunat telefonul şi am văzut că e Nick. Am răspuns şi ne-am salutat. După care mi-a zis: auzi, cred că trebuie să ştii ceva. Am întrebat despre ce e vorba şi a urmat o pauză scurtă, dar perceptibilă, înainte să vorbească.

Deci, mă culc din nou cu Melissa. E cam aiurea să-ţi spun aşa ceva prin telefon, însă, pe de altă parte, tot aiurea mi se pare şi să nu-ţi fi spus. Nu ştiu.

În clipa aia, am îndepărtat încet aparatul de faţă şi m-am uitat la el. Era doar un obiect, nu avea nicio însemnătate. L-am auzit pe Nick: Frances? Dar îl percepeam foarte slab şi nu era decât un sunet oarecare. Am aşezat cu grijă telefonul pe noptieră, fără să închid. Vocea lui Nick s-a transformat într-un fel de zumzet, din care nu se mai distingea niciun cuvânt. M-am aşezat pe pat, inspirând şi expirând extrem de lent; atât de lent, că aproape nu mai respiram deloc.

După care am luat telefonul şi am zis: alo?

M-auzi? Mai eşti pe fir? S-a-ntâmplat ceva ciudat cu semnalul.

Nu, sunt pe fir. Te aud.

Aha. Eşti bine? Pari supărată.

Am închis ochii. Vorbeam şi îmi ascultam vocea, cum se subţiază şi se îngroaşă, de parcă ar fi fost gheaţă.

Din cauza ta şi a Melissei? Revino-ţi, Nick.

Dar am făcut bine că ţi-am spus, nu?

Evident.

Pur şi simplu nu vreau ca asta să schimbe ceva între noi.

Stai liniştit.

I-am ascultat respiraţia uşor temătoare. Voia să mă asigure că totul e în regulă, realizam acest lucru, numai că n-aveam de gând să-l las. Oamenii aveau mereu nevoie ca eu să şovăi, ca să pot fi convinsă. Le dădea un sentiment de respectabilitate; ştiam cu ce se mănâncă chestia asta.

Altfel, ce mai faci? a-ntrebat. Mâine mergi la ecografie, corect?

Atunci mi-am dat seama că-i spusesem o dată eronată. El nu uitase, eu greşisem. Probabil că-şi pusese reminder pe telefon pentru ziua următoare: nu uita s-o întrebi pe Frances cum a fost la ecograf.

Corect, am spus. O să-ţi spun cum a mers. Sună cineva la celălalt telefon, aşa că va trebui să-nchid, însă te ţin la curent.

Da, te rog. Sper să fie totul OK. N-ai motive de îngrijorare, nu? În general, nu-ţi face griji.

Mi-am lipit dosul palmei de obraz, în linişte. Eram rece, ca un obiect neînsufleţit.

Nu, asta e treaba ta, i-am zis. Vorbim, OK?

OK. Ne-auzim.

Am închis telefonul. Apoi m-am spălat cu apă rece pe faţă şi m-am şters; era aceeaşi faţă pe care o aveam

dintotdeauna, aceeași pe care urma s-o am până la moarte.

/

Mai târziu, în drum spre gară, mama s-a tot uitat la mine, ca și cum o stânjenea ceva din purtarea mea și ar fi vrut să mă dojenească din cauza asta, numai că nu știa exact ce este. În cele din urmă mi-a zis să-mi dau picioarele jos de pe bord, ceea ce am făcut.

Cred că te simți ușurată, mi-a spus.

Da, m-am relaxat.

Cum te descurci cu banii?

A, bine.

S-a uitat scurt în oglinda retrovizoare.

Și doctorul n-a mai zis nimic altceva, nu?

Nu, asta a fost tot.

Am privit gara prin geamul mașinii. Aveam senzația că se încheiase ceva în viața mea, poate imaginea de sine ca persoană întreagă și normală. Am realizat că existența mea urma să fie una plină de suferințe lumești și că nu era nimic special în treaba asta. Suferința nu avea să mă facă specială, iar ignorarea suferinței nu avea să mă facă nici ea specială. Să vorbesc despre ea, ori chiar să scriu despre ea, nu o va transforma în ceva util. Nimic n-ar putea s-o transforme. I-am mulțumit mamei că m-a adus cu mașina și am coborât.

28

În săptămâna ce-a urmat m-am dus în fiecare zi la facultate și mi-am petrecut serile la bibliotecă, scriind CV-uri și scoțându-le la imprimantă. Aveam nevoie de un job ca să-i pot plăti datoria lui Nick. Căpătasem o obsesie cu banii pe care trebuia să-i dau înapoi, de parcă totul ar fi depins de asta. De câte ori mă suna, îi respingeam apelul și-i dădeam mesaje în care-i scriam că-s ocupată. I-am zis că ecografia fusese edificatoare și că nu existau motive de panică. OK, a zis el prin SMS. Asta-i o veste bună? Nu i-am răspuns. Ar fi super să ne putem vedea, scria într-un mesaj. Pe urmă mi-a dat un e-mail: mi-a zis Melissa că Bobbi s-a mutat din apartament. E totu-n regulă? Nici la asta nu i-am răspuns. Miercuri am primit alt e-mail.

salut, știu că ești supărată pe mine și îmi pare superrău. mi-ar plăcea să vorbim despre ce te frământă. în momentul ăsta eu cred că are legătură cu melissa, dar se poate la fel de bine să mă-nșel. am trăit cu impresia că știai că așa ceva se poate întâmpla și că ai fi preferat ca, în acest caz, eu să-ți fi spus. dar poate că m-am înșelat amarnic și tu n-ai fi preferat

decât ca așa ceva să nu se-ntâmple. aș vrea să fac cum zici tu, numai că n-am cum, dacă nu știu ce zici. pe de altă parte, poate ți-e rău, sau poate că ești supărată din alte cauze. mi-e foarte greu să stau așa, fără să știu ce-i cu tine. m-aș bucura mult să-mi dai un semn.

N-am răspuns.

Într-o zi, înainte să merg la cursuri, mi-am cumpărat o agendă ieftină, gri, în care am început să-mi notez toate simptomele pe care le aveam. Le-am scris îngrijit, trecând data deasupra. Chestia asta m-a ajutat să devin familiară cu fenomene ca oboseala și durerea pelviană, care până atunci nu păruseră decât niște vagi senzații de disconfort, ce veneau și plecau. Acum ajunsesem să le încasez ca pe niște pedepse morale personalizate, care mă hăituiau în fel și chip. Agenda gri m-a ajutat să percep conturul unor termeni precum „moderat" și „sever"; termeni care acum nu mai aveau nicio ambiguitate, ci erau cât se poate de categorici și decisivi. Eram atât de aplecată asupra mea, încât tot ceea ce mi se întâmpla părea să fie un simptom. Dacă aveam o mică amețeală când mă ridicam din pat, era și ăsta un simptom? Dar dacă eram tristă? Am decis să nu-mi scape nimic*. Timp de câteva zile am notat în agenda gri, cu un scris mărunt, următoarea sintagmă: schimbări de stare (tristețe).

---

* *To be completist*, în original. *Completist* – colecționar care caută să obțină o colecție completă. (*N. red.*)

Nick împlinea treizeci și trei de ani în acel weekend și urma să-și serbeze ziua în Monkstown. Nu știam ce să fac, dacă să mă duc sau nu. I-am citit și răscitit mesajul de pe e-mail, încercând să mă decid. Ba îmi lăsa impresia de devotament și obedienţă, ba de nehotărâre și duplicitate. Nu știam ce aștept de la el. Aparent, ceea ce voiam de fapt, chit că nu-mi plăcea s-o recunosc, era ca el să renunțe la orice altceva și la oricine altcineva din viața lui și să mi se ofere numai mie. Ceea ce era aiurea, nu doar pentru că și eu mă culcasem la un moment dat cu altul fiind într-o relație cu el, dar și pentru încă mă gândeam la alții, în special la Bobbi, de care îmi era un dor amarnic. Faptul că eu mă gândeam la Bobbi nu mi se părea că are de-a face cu Nick, dar faptul că el se gândea la Melissa îl luam ca pe un afront personal.

Vineri l-am sunat. I-am spus că avusesem o săptămână ciudată rău, iar el a zis că se bucură grozav să-mi audă vocea. Mi-am trecut limba peste dinți.

Te-ai cam descotorosit de mine, cu telefonu-ăla de săptămâna trecută, i-am spus. Scuze dacă am avut o reacție exagerată.

Nu, n-aș zice c-ai avut. Poate că eu am avut una prea anemică. Ești supărată?

Am ezitat, după care i-am răspuns că nu.

Pentru că, dacă ești, hai să vorbim despre asta, a zis.

Nu sunt.

Preț de câteva secunde s-a lăsat o tăcere bizară și m-am temut că mai urmează niște vești nasoale. Într-un final a spus: știu că nu-ți place să lași să se vadă când te supără ceva. Dar să simți anumite lucruri nu e un semn de slăbiciune. Am savurat rânjetul care mi se lățea pe față și energia radioasă a veninului care mi se împrăștia în tot corpul.

Normal, simt anumite lucruri, i-am spus.

Corect.

Numai că nu simt nimic în legătură cu faptul că o fuți sau nu pe nevastă-ta. Nu reprezintă o sursă de emoții pentru mine.

OK.

Tu ți-ai dori să simt ceva. Pentru că tu ai fost gelos când mi-am tras-o cu altu' și te simți nesigur acum, că nu-s și eu geloasă.

A oftat în telefon, l-am auzit. Poate c-așa e, a zis. Da, probabil; asta-i o temă de gândire. Nu voiam decât să, hm... mda. Mă bucur că nu ești supărată.

Acum chiar rânjeam cu toată ființa. Și știam că-mi aude și rânjetul în timp ce-i spun: nu cred că te bucuri. A oftat din nou, un oftat slab. Aveam senzația că e căzut la podea, iar eu îl sfâșii cu toți dinții dezveliți în acel rânjet. Scuze, spuse. Te simt un pic ostilă.

Traduci eșecul tău în încercarea de a mă răni ca fiind ostilitate din partea mea, i-am spus. Interesant. Mâine seară e petrecerea, nu?

A tăcut atât de mult, încât mi-am făcut griji că sărisem calul, că o să-mi comunice că sunt rea, că el se străduise să mă iubească, dar că e imposibil. Însă el a zis: da, acasă. Crezi c-ajungi?

Firește, de ce nu?!

Super. M-aș bucura tare mult să te văd. Vino când dorești.

Treiș'trei e o vârstă înaintată.

Da, cam așa e, spuse. Simt asta pe pielea mea.

/

Când am ajuns la petrecere, era vacarm și plin de oameni necunoscuți. Am zărit cățelușa ascunsă după televizor. Melissa m-a sărutat pe obraji; era, în mod clar, foarte beată. Mi-a turnat un pahar cu vin roșu și mi-a zis că sunt tare frumușică. Mi l-am imaginat pe Nick tremurând în timp ce ejaculează. Îi uram pe amândoi, cu intensitatea unei iubiri pasionale. Am luat o înghițitură zdravănă de vin și mi-am încrucișat brațele.

Care-i treaba cu tine și cu Bobbi? a zis Melissa.

M-am uitat la ea. Avea buzele pătate de vin, la fel și dinții. Sub ochiul stâng i se scursese puțin rimel.

Nu știu, i-am spus. E și ea aici?

Încă nu. Vezi tu, ar trebui s-o rezolvați cumva. Îmi tot scrie e-mailuri.

M-am uitat fix la Melissa și m-a trecut un fior de scârbă.

Detestam faptul că Bobbi îi scria mesaje. Îmi venea s-o calc pe picior cu toată puterea, după care s-o privesc în ochi și să neg că aș fi atins-o. Nu, i-aș fi zis. Habar n-am ce spui tu acolo. Iar ea s-ar fi uitat la mine și n-ar fi avut niciun dubiu că sunt diabolică și nebună. I-am spus că vreau să merg să-i urez lui Nick la mulți ani și mi-a făcut semn arătând spre ușile duble ale pavilionului.

Cam sunteți pe butuci, a spus Melissa. Corect?

Am strâns din dinți. M-am gândit cât de tare puteam s-o calc dacă mă lăsam cu toată greutatea pe piciorul ei.

Sper că nu din vina mea, a zis.

Nu. Și nu sunt pe butuci cu nimeni. Mă duc să-l salut.

În pavilion se auzea o piesă de Sam Cooke în boxe, iar Nick stătea în picioare, discutând cu unii și dând din cap. Lumina era slabă și totul părea albastru la culoare. Simțeam nevoia să mă car. Nick m-a văzut, privirile ni s-au întâlnit. Am simțit același lucru ca de fiecare dată, o cheie care mi se răsucea cu putere în trup, numai că de data asta uram acea cheie și uram perspectiva de a mă lăsa deschisă. S-a apropiat de mine, iar eu am rămas locului, cu brațele încrucișate, părând probabil posomorâtă ori speriată.

Și el era beat; așa de beat, că stâlcea cuvintele, iar vocea lui nu mai suna plăcut. M-a întrebat dacă sunt bine și am dat din umeri. Poate n-ar fi rău să-mi spui ce ai, ca să pot să-mi cer scuze, a zis.

Melissa are impresia că ne-am certat, i-am spus.

Păi, și ne-am certat?

E cumva treaba ei dacă ne-am certat?

Habar n-am, a zis. Nu-nțeleg la ce te referi.

Tot corpul mi se încordase și devenise țeapăn, iar maxilarele mi se încleștaseră dureros. Mi-a atins brațul și m-am ferit de el, de parcă-mi trăsese o palmă. Asta l-a durut, așa cum ar fi durut orice persoană normală. Ceva era greșit la mine, știam.

Niște oameni pe care nu-i cunoșteam, un tip înalt și o tipă brunetă cu un copil mic în brațe, au venit să-i ureze la mulți ani. Nick a fost foarte fericit să-i vadă. Femeia tot spunea: nu stăm, nu stăm, am trecut doar un pic. Nick mi i-a prezentat; erau sora lui, Laura, soțul ei, Jim, și fetița lor, acea fetiță pe care Nick o adora. Nu știam dacă Laura are habar cine sunt. Micuța avea părul blond și ondulat și niște ochi imenși, absolut divini. Laura mi-a spus că-i pare bine de cunoștință, și eu i-am zis: ce copil minunat, uau. Nick a râs: așa-i că e minunată? Zici că-i din reclame. Ar putea face publicitate la mâncarea pentru copii. Laura m-a întrebat dacă vreau s-o iau în brațe, iar eu m-am uitat la ea și i-am zis: da, pot s-o țin?

Ea mi-a pasat copilul și a spus că se duce să-și ia un pahar cu apă minerală. Jim și Nick discutau ceva. Nu mai știu ce. Fetița s-a uitat la mine, apoi a deschis și a închis gura. Avea o guriță foarte mobilă și la un moment dat și-a băgat toată mânuța în gură.

Nu-mi venea să cred că o făptură atât de perfectă depindea de toanele unor adulți care consumă apă minerală și o lasă în brațele străinilor la petreceri. S-a uitat spre mine, morfolindu-și mânuța, și a clipit. O țineam lipită de piept și mă gândeam cât de mică putea să fie. Mi-ar fi plăcut să vorbesc cu ea, însă m-ar fi auzit ceilalți și nu-mi convenea să audă nimeni.

M-am uitat în jur și am observat că Nick era cu ochii pe mine. Ne-am privit câteva clipe și totul avea așa un aer serios, c-am simțit nevoia să-i zâmbesc. Îhî, am spus. Ador copilul ăsta. E un copil absolut extraordinar.

Jim mi-a răspuns: a, Rachel e ruda preferată a lui Nick. O iubește mai mult decât noi. Nick a surâs, s-a întins și a luat-o de mânuța pe care o agita prin aer de parcă ar fi încercat să-și țină echilibrul. L-a apucat pe Nick de degetul mare. Of, îmi vine să plâng, a spus. E perfectă.

Laura s-a întors și a luat-o pe micuță din brațele mele. E grea, așa-i? a zis. Am dat prostește din cap și i-am transmis: e superbă. Fără greutatea copilului, îmi simțeam brațele subțiri și goale. E o mică vrăjitoare, a făcut Laura. Nu-i așa? Și i-a atins năsucul cu un gest tandru. Stai să vezi cum e când o să-l ai pe al tău. M-am zgâit la ea și am clipit de câteva ori, incapabilă să am vreo reacție; nici măcar un mda, ori un hm. Apoi au trebuit să plece și s-au dus să-și ia la revedere de la Melissa.

După ce-au ieșit, Nick m-a mângâiat pe spate, iar eu i-am mărturisit că nepoată-sa mă cucerise total. E

frumoasă, am spus. Frumos e un cuvânt stupid, dar cred că înțelegi ce vreau să zic. Nick a comentat că lui nu i se pare un cuvânt stupid. Așa beat cum era, încerca să fie drăguț cu mine.

Am zis ceva de genul: nu mă simt prea bine. M-a-ntrebat dacă sunt în regulă. Am evitat să mă uit la el. I-am spus doar atât: nu te superi dacă o s-o șterg, nu? Ai așa de mulți invitați; n-aș vrea să te monopolizez. El tot încerca să-mi prindă privirea, însă n-am putut să mă uit în ochii lui. A vrut să știe ce se întâmplă cu mine și i-am promis c-o să-i explic a doua zi.

M-a condus doar până la intrare. Aveam frisoane, iar buza de jos începuse să-mi tremure. Am luat un taxi și m-am întors în oraș.

/

Târziu, în noapte, m-a sunat taică-miu. Soneria telefonului m-a trezit și m-am lovit la încheietură de muchia noptierei, încercând să apuc telefonul. Alo? am spus. Era trecut de ora trei. Mi-am frecat mâna de piept și m-am strâmbat de durere în întuneric, așteptând ca el să zică ceva. Zgomotul care se auzea pe fundal părea să fie unul natural, de ploaie, sau de vânt.

Frances, tu ești? a făcut.

Tot încerc să dau de tine.

Știu, știu. Fii atentă.

A suspinat în telefon. Eu n-am zis nimic, dar nici el. Pe urmă, când a vorbit din nou, părea înfiorător de obosit.

Iartă-mă, iubire, a zis.

Pentru ce să te iert?

Știi tu, știi tu. Știi tu bine. Iartă-mă.

Nu știu la ce te referi.

Cu toate că-l sunasem săptămâni la rând în legătură cu alocația, îmi era clar că n-o să pomenesc de asta și că probabil o să neg faptul că banii nu intraseră niciodată, în caz că el ar fi deschis subiectul.

Fii atentă, a zis. A fost un an oribil. Am pierdut controlu'.

În ce sens?

A suspinat din nou. Tata? am spus.

Sigur, ție ți-ar fi mai bine dacă în mometu-ăsta io aș dispărea. Nu?

Bineînțeles că nu. Nu mai vorbi așa. Ce tot zici?

Ee. Nimic. Prostii.

Tremuram. M-am concentrat pe câteva chestii care îmi induceau un sentiment de normalitate și siguranță. Bunuri materiale: bluza albă pusă la uscat pe un umeraș în baie, romanele de pe raft, aranjate în ordine alfabetică, serviciul de cești din porțelan verde.

Tata? am zis.

Frances, ești o femeie extraordinară. Nu ne-ai făcut niciodată nicio problemă, cât de mică.

Ești bine?

Mi-a zis maică-ta că ai acum un iubit. Unu' frumos, așa am auzit.

Tata, unde ești? Ești afară?

Câteva momente n-a zis nimic, apoi a suspinat iarăși; de data asta aproape c-a gemut, ca și cum ar fi fost bolnav, ori l-ar fi durut ceva ce nu putea pomeni ori descrie.

Fii atentă. Îmi pare rău, da? Iartă-mă.

Stai, tata.

Mi-a închis. Am strâns pleoapele și am avut impresia că mobila din cameră dispărea, ca într-un joc de Tetris inversat, ridicându-se în aer spre tavan și devenind invizibilă și că următorul lucru care avea să dispară eram eu. Am format numărul lui de multe ori la rând, conștientă că n-o să răspundă. În cele din urmă n-a mai sunat telefonul, probabil că i se terminase bateria. Am rămas întinsă pe spate până s-a luminat.

/

A doua zi m-a căutat Nick la telefon, când încă dormeam. Adormisem pe la zece dimineața și acum era trecut de prânz. Jaluzelele aruncau pe tavan o umbră urâtă, gri. Am răspuns și el m-a-ntrebat dacă mă trezise din somn. I-am spus că e în regulă. Că dormisem prost. A vrut să știe dacă poate să treacă pe la mine. Am întins

mâna să trag draperiile şi i-am spus: da, bine-nţeles.

Am aşteptat în pat, cât el s-a dus la maşină şi a pornit. Nu m-am sculat nici măcar ca să-mi fac duş. Mi-am tras pe mine un tricou negru şi m-am dus să-i deschid la interfon. A urcat; era proaspăt bărbierit şi mirosea a tutun. Când l-am văzut, mi-am cuprins baza gâtului cu mâna şi i-am spus ceva gen: da' ce repede ai ajuns în oraş. Am mers la mine în cameră. Da, a fost destul de liber, a zis el.

Câteva clipe ne-am uitat unul la altul, apoi m-a sărutat pe gură. A întrebat dacă asta era OK. Am încuviinţat din cap şi am bâiguit o prostie, ceva. El a continuat: scuze pentru aseară. Mă gândesc la tine încontinuu. Mi se părea că-şi pregătise textele dinainte, ca eventual să nu-l acuz mai târziu că nu le-a spus. Aveam un nod în gât, de parcă urma să izbucnesc în lacrimi. I-am simţit mâna cum se strecoară pe sub tricou şi chiar am izbucnit în plâns, ceea ce era derutant. A, nu, ce se-ntâmplă? a exclamat. Alo. Am ridicat din umeri şi am dat din mână, făcând gesturi lipsite de noimă. Plângeam de rupeam pământul. El a rămas aşa, într-o atitudine jenată. Purta o cămaşă bleu cu năsturaşi la guler; năsturaşi albi.

Vrei să stăm de vorbă? m-a întrebat.

I-am spus că n-avem despre ce vorbi şi am făcut sex. În poziţia pe la spate. Şi-a pus prezervativ, nici n-am mai discutat. Dacă-mi adresa vreo vorbă, mă făceam că nu-l aud. Încă plângeam destul de tare.

Anumite lucruri îmi provocau accese de plâns în hohote, de pildă, faptul că mă mângâia pe sâni ori că mă întreba dacă-mi place. Pe urmă a zis că ar vrea să ne oprim, așa că ne-am oprit. Mi-am tras cearșaful peste mine și mi-am apăsat mâna pe ochi, pentru a nu fi nevoită să-l văd.

Nu ți-a plăcut? am zis.

Nu vrei să vorbim?

Înainte îți plăcea, corect?

Pot să te întreb ceva? a făcut. Vrei s-o părăsesc?

Atunci m-am uitat la el. Părea obosit și se vedea că urăște toate chestiile pe care i le făceam. Îmi simțeam corpul ca pe ceva complet dispensabil, ca pe substitutul unui lucru mai valoros. Mi-am imaginat cum îmi dezmembrez corpul și îmi așez părțile una lângă alta, ca să le compar.

Nu, i-am spus. Nu vreau așa ceva.

Nu știu ce să fac. Mă simt de megacăcat. Se pare că ești foarte supărată pe mine și nu știu cum să procedez ca să-ți fie bine.

Păi, atunci poate că e cazul să ne despărțim.

Da, a spus. OK. Cred că ai dreptate.

În momentul ăla m-am oprit din plâns. Nu l-am privit. Mi-am dat la o parte părul de pe față, prinzîndu-l cu elasticul pe care-l aveam la încheietură. Îmi tremurau mâinile și începusem să zăresc niște luminițe la periferia câmpului vizual; luminițe care nu existau în realitate.

El spunea că îi pare rău și că mă iubește. Și a mai spus că nu mă merită sau așa ceva. Mi-am dat seama c-ar fi fost mai bine să nu-i răspund la telefon în dimineața aia. Ar fi fost încă iubitul meu și totul ar fi rămas normal. Am tușit ca să-mi dreg vocea.

După ce-a plecat, am luat o forfecuță de unghii și mi-am decupat o gaură în coapsa stângă. Simțeam nevoia să fac ceva spectaculos, ca să-ncetez să mă mai gândesc la cât de distrusă eram, însă nici tăietura în carne nu m-a ajutat. De fapt, mi-a curs o grămadă de sânge și m-am simțit și mai distrusă. M-am așezat pe jos în camera mea, umplând cu sânge un sul de hârtie igienică și gândindu-mă la propria moarte. Eram ca o cană goală; Nick o golise, iar acum n-aveam decât să mă uit la ceea ce rămăsese din mine, vărsat împrejur: toate părerile delirante despre propria valoare și toate pretențiile cum că aș fi genul de om care nu sunt. Câtă vreme fusesem cu toate astea, nu le putusem vedea. Acum, că nu mai eram nimic decât un pahar gol, înțelegeam totul despre mine.

M-am spălat și mi-am pus un plasture pe rană. Apoi am tras draperiile și am deschis *Middlemarch*. Până la urmă, nici nu mai conta dacă Nick se folosise de prima ocazie ca să mă părăsească, în clipa în care Melissa l-a vrut înapoi, dacă eram așa de urâtă; că-i venea să vomite sau dacă îi repugna atât de tare să se culce cu mine încât a trebuit să-mi ceară să ne oprim la jumătate.

Nu erau detalii care i-ar fi interesat pe eventualii mei biografi, mai târziu. M-am gândit la toate chestiile personale pe care nu i le spusesem niciodată lui Nick şi am început să mă liniştesc, ca şi cum propria intimitate se extindea în jurul meu, protejându-mi trupul întocmai unei baricade. Eram o persoană cât se poate de autonomă şi independentă, cu o viaţă interioară la care nimeni altcineva nu mai avusese acces.

Rana îmi zvâcnea rău de tot, chiar şi după ce se oprise sângerarea. La acel moment, o cam băgasem pe mânecă, în sensul că-mi dădeam seama că făcusem o mare prostie, chit că nu trebuia să afle nimeni şi că n-aveam să mai repet aşa ceva. După ce mă părăsise Bobbi, nu simţisem nevoia să-mi fac găuri în carne, deşi intrasem sub duş şi dădusem drumul la apă rece şi stătusem sub ea până mi se învineţiseră degetele. Eu, una, numeam acest tip de comportament „exteriorizare". Când mă tăiam pe piele, mă „exteriorizam", iar când am intrat întâmplător în hipotermie şi a trebuit să-i explic la telefon unui paramedic, tot aşa am calificat gestul.

În seara aia m-am gândit la telefonul pe care-l primisem de la taică-miu c-o noapte înainte şi cum voiseem să-i povestesc lui Nick de faza aia şi, pentru o clipă, am crezut că o să-l sun pe Nick, şi el o să se întoarcă la mine. Lucruri de genul ăsta se pot repara. Însă ştiam că n-o să se întoarcă niciodată; nu cu totul. Nu mai era doar al meu, chestia asta se încheiase.

Melissa știa lucruri pe care eu nu le știam. După tot ce se întâmplase între ei, încă se doreau reciproc. M-am gândit la e-mailul pe care mi-l dăduse ea, la faptul că eram bolnavă și probabil sterilă și la faptul că nu aveam nimic să-i ofer lui Nick; nimic care să însemne ceva pentru el.

În zilele ce-au urmat, mi-am petrecut vremea nefăcând nimic și stând cu ochii la telefon, ore-n șir. Timpul se scurgea în mod vizibil, conform ceasului de pe ecran și, cu toate astea, aveam impresia că stă pe loc. Nick nu m-a sunat în seara cu pricina și nici în noaptea care a urmat. Nu m-a sunat nici a doua zi și nici a treia zi. Nu m-a sunat nimeni. Treptat, așteptarea n-a mai părut o așteptare propriu-zisă, ci exact sensul vieții ca atare: acțiuni pe care le întreprinzi ca să te distragă, în vreme ce chestia care aștepți să se întâmple nu se întâmplă niciodată. Am trimis cereri pentru diverse joburi și m-am întors la cursuri. Viața și-a continuat cursul.

29

M-am angajat la un sandvici-shop, unde serveam cafea, seara și în weekenduri. În prima zi de lucru, o tipă, Linda, mi-a dat un șorț de culoare neagră și mi-a arătat cum să prepar espresso. Trebuia să tragi de un mic mâner ca să umpli filtrul detașabil cu cafea măcinată; trăgeai o dată pentru unul simplu și de două ori pentru unul dublu. Pe urmă înșurubai strâns filtrul în aparat și apăsai un buton, ca să curgă apa. Manevrai și o duză de abur, precum și un recipient pentru lapte. Linda m-a învățat o sumedenie de lucruri despre cafele, cum ar fi diferența dintre un latte și un cappuccino și altele. Serveau și mocha, dar Linda mi-a spus că mocha e „complicat" de făcut, așa că mai bine las pe altcineva s-o prepare. N-o să ceară nimeni mocha, a zis ea.

Nu m-am întâlnit deloc cu Bobbi la școală, deși eram sigură c-am s-o văd. Am petrecut multă vreme prin clădirea facultății de arte, pe rampa unde ieșea la fumat, sau pe lângă sălile de dezbateri pe teme sociale, de unde puteai să iei *New Yorker* pe gratis sau să mergi în bucătăria lor și să-ți faci un ceai. Nu ne-am

intersectat niciodată. Oricum, aveam orare diferite. Aș fi vrut s-o întâlnesc într-un context care să-mi convină; într-un moment în care aveam pe mine pardesiul din păr de cămilă și, eventual, un teanc de cărți în brațe și aș fi fost în stare să-i zâmbesc; zâmbetul timid al cuiva care încearcă să treacă peste un conflict. Marea mea spaimă era legată de faptul c-ar fi putut să apară în sandvici-shop-ul unde lucram și să vadă că mi-am luat un job. De câte ori intra pe ușă vreo femeie subțire, brunetă și cu breton, mă întorceam instantaneu spre aparatul de cafea și mă făceam că încălzesc laptele la abur. Cu niște luni în urmă, crezusem că întrezăresc posibilitatea unui alt fel de viață, posibilitatea de a câștiga bani de pe urma scrisului, a discuțiilor și a interesului față de lucruri. La momentul când au acceptat să-mi publice povestirea, chiar am simțit că viața aia începuse deja pentru mine, ca și cum îmi împăturisem existența de până atunci și-o pusesem bine, undeva. Mi se făcea rușine numai la gândul că Bobbi ar fi intrat în sandvici-shop și ar fi văzut cât de amarnic mă înșelasem.

Am vorbit cu mama despre apelul primit de la taică-miu. De fapt, ne-am certat la telefon în legătură cu asta, după care am fost prea stoarsă ca să mai mișc sau să scot vreo vorbă, preț de o oră. I-am spus că e „nocivă", la care ea a replicat: a, e vina mea, sau cum? Totu-i din vina mea. Mi-a spus că îl văzuse fratele lui în oraș cu o zi în urmă și că era bine. I-am reamintit incidentul din copilărie, când taică-miu îmi aruncase cu un pantof în față.

Sunt o mamă rea, a spus, asta încerci să zici. Dacă tu tragi astfel de concluzii din felul în care arată faptele, e problema ta, i-am răspuns. Mi-a reproşat că oricum nu l-am iubit niciodată pe taică-miu.

Adică tu crezi că a iubi pe cineva înseamnă să-l laşi să te trateze ca pe un căcat, am spus.

Mi-a închis în nas. După care m-am întins pe pat cu senzaţia că cineva a stins lumina.

Într-o zi, către sfârşitul lui noiembrie, Evelyn a postat un link către profilul Melissei de Facebook, însoţit de următorul mesaj: am revăzut chestia asta şi AM MURIT. Se observa în imaginea redusă a clipului că fusese filmat la ei în bucătărie. Am dat click şi am aşteptat să se încarce. Lumina din încăpere avea o tentă crem, în spate era înşirată o instalaţie pentru brad, iar Nick şi Melissa stăteau unul lângă celălalt, în dreptul blatului central. Apoi a intrat sonorul. O voce din spatele camerei zicea: OK, OK, potoliţi-vă. Imaginea era tremurată, dar se vedea cum Melissa se întoarce spre Nick şi cum râd amândoi. El avea un pulover negru. Dădea din cap, ca şi cum primea oarecare semnale din partea ei, după care a început să cânte: N-am cum să rămân la tine. Apoi a cântat Melissa: Dar, iubitule, afară-i frig. Interpretau în duet, inversând rolurile din cântecul original*, era haios.

---

* „Baby, It's Cold Outside", cântec scris de Frank Loesser în anul 1944. (*N. red.*)

Toată lumea din cameră râdea și aplauda, după care am auzit-o pe Evelyn făcând: ssst! ssst! Nu-l mai ascultasem pe Nick cântând, avea voce fainã. Și Melissa la fel. Era mișto și interpretarea lor, Nick șovăia, iar Melissa încerca să-l convingă să rămână. Li se potrivea. Era clar că repetaseră momentul, ca să-l arate prietenilor. Era evident pentru oricine se uita la video cât de tare se iubesc. Dacă aș fi văzut filmarea asta înainte, mi-am zis, probabil că nu s-ar fi întâmplat nimic. Probabil că mi-aș fi dat seama.

Munceam doar de la cinci la opt seara în zilele săptămânii, însă când ajungeam acasă eram așa de terminată, că nici să mănânc nu mai puteam. Am rămas în urmă cu facultatea. Din cauza programului de lucru la sandvici-shop, nu mai aveam suficient timp să citesc pentru școală, dar marea problemă era concentrarea. Nu mă mai puteam concentra. Conceptele refuzau să se ordoneze în structuri, iar vocabularul îmi devenea tot mai redus și mai vag. După ce mi-a intrat a doua tură de plată, am retras două sute de euro din cont și i-am pus într-un plic. Am rupt o bucată de hârtie din agendă și am scris pe ea: mulțumesc pentru împrumut. Am expediat plicul pe adresa lui Nick din Monkstown. Nu mi-a confirmat primirea lui, dar nici nu mă așteptam s-o facă la vremea respectivă.

Mai era puțin și intram în luna decembrie. Din seria de pastile mai aveam trei, apoi două, apoi una. Cum am terminat cutia, au revenit toate, ca mai înainte.

A durat zile-n șir. Am continuat să mă duc dus la cursuri, scrâșnind din dinți. Crampele se manifestau în valuri și mă lăsau stoarsă și transpirată când dispăreau. Asistentul m-a întrebat dacă pot să vorbesc despre personajul Will Ladislaw și, cu toate că terminasem de citit *Middlemarch*, n-am putut decât să deschid și să închid gura de câteva ori la rând, ca un pește. Într-un final am reușit să articulez: nu. Scuze.

În seara aceea m-am dus acasă pe jos și am luat-o pe strada Thomas. Îmi tremurau picioarele și nu mai mâncasem ca lumea de multe zile. Aveam burta umflată. M-am sprijinit câteva clipe de un stand pentru biciclete. Începeam să nu mai văd clar. Aveam impresia că mâna care se încleștа pe stand e translucidă; arăta ca un film foto ținut în dreptul unui bec. Biserica de pe strada Thomas se afla la doar câțiva pași distanță, așa că m-am târât până la ușă dezechilibrându-mă și lipindu-mi un braț de piept.

În biserică era miros vechi de tămâie și de aer închis. Șiruri lungi de vitralii se înălțau în spatele altarului, ca degetele unui pianist, iar tavanul zugrăvit în alb și vernil părea un tavan de cofetărie. Nu mai intrasem în biserică de când eram mică. Două bătrânele stăteau la marginea stranei, cu șiraguri de mătănii în mâini. M-am așezat în spate și mi-am fixat privirea pe vitralii, ca și cum durabilitatea lor m-ar fi putut împiedica să dispar. Boala asta tâmpită n-a omorât pe nimeni, m-am gândit. Asudasem sau poate că afară era umed

şi nu băgasem de seamă. Mi-am descheiat paltonul şi mi-am şters fruntea cu dosul eşarfei.

Am inspirat pe nas şi am simţit cum mi se deschide gura, în efortul de a trage aer în plămâni. Mi-am încleştat mâinile în poală. Durerea a lovit din nou, urcând pe şira spinării spre craniu şi făcându-mă să lăcrimez. Acum mă rog, mi-am zis. De fapt, stau aici şi mă rog la Dumnezeu să mă ajute. Asta făceam. Te rog, ajută-mă, am zis în gând. Te rog. Ştiam că există nişte reguli, că trebuie să crezi în principiul unei ordini divine, înainte de a te apuca să ceri chestii, iar eu nu credeam. Însă mă străduiesc, mi-am spus. Îmi iubesc aproapele. Oare? O mai iubesc pe Bobbi după ce mi-a rupt povestirea în nas şi m-a părăsit? Îl mai iubesc pe Nick, în condiţiile în care nu mai doreşte să mi-o tragă? O iubesc pe Melissa? Am iubit-o vreodată? Îmi iubesc părinţii? Aş putea iubi toţi oamenii, inclusiv pe cei răi? Am lăsat capu-n jos şi mi-am sprijinit fruntea în mâinile crispate, simţind istoveala.

În loc să mă gândesc la chestii măreţe, am încercat să mă concentrez la lucruri mici, cele mai mărunte lucruri care-mi veneau în cap. Cineva a făcut strana asta în care stau, mi-am spus. Cineva a sablat lemnul şi l-a lăcuit. Cineva a transportat-o până la biserică. Cineva a pus mozaicul din pardoseală, cineva a montat ferestrele. Fiecare cărămidă a fost pusă de mâna omului, fiecare balama a fost prinsă pe o uşă, fiecare drum a fost pavat, fiecare bec a fost înşurubat în felinarele de pe străzi.

Şi chiar chestiile construite de maşini sunt construite tot de oameni; de cei care au făcut maşinile, înainte de toate. Şi oamenii înşişi erau făcuţi de alţi oameni, care se străduiseră să crească copii fericiţi în sânul unor familii fericite. Eu, cu toate hainele mele, cu toată limba pe care o vorbesc. Cine m-a adus pe mine în biserică, cu toate gândurile astea? Alţi oameni, dintre care pe unii îi cunosc foarte bine, pe alţii nu i-am întâlnit niciodată. Eu sunt eu sau sunt ei? Cine e Frances, sunt eu? Nu, nu sunt eu. Frances e ceilalţi. Uneori mă rănesc şi-mi provoc durere; abuzez de privilegiul cultural, moştenit, al faptului că m-am născut albă; consider că mi se cuvin lucruri pentru care alţii au muncit, iar câteodată am făcut uz de o variantă simplificatoare a teoriei genurilor ca să evit o implicare morală serioasă; am o relaţie defectă cu corpul meu, da. Vreau o viaţă fără suferinţă şi, prin urmare, le pretind altora să ducă o viaţă fără suferinţă, care suferinţă este a mea, deci, şi a lor, da, da.

Când am deschis ochii am ştiut că înţelesesem o chestie şi fiecare celulă din organismul meu părea că se aprinde formând un milon de puncte de intersecţie strălucitoare, iar eu devenisem conştientă de ceva profund. Atunci m-am ridicat din strană şi am leşinat.

I

Leşinul devenise un lucru obişnuit pentru mine. Am asigurat-o pe femeia care m-a ajutat să mă ridic că nu era pentru prima oară, iar ea, contrariată, mi-a zis: fă ceva. Aveam un gust rău în gură, însă mă simţeam în stare să merg pe picioarele mele. Experienţa trezirii spirituale se încheiase. În drum spre casă m-am oprit la un magazin din reţeaua Centra şi mi-am cumpărat două pachete de tăiţei instant şi o prăjitură cu ciocolată la cutie, apoi mi-am continuat drumul încet şi atent, un pas înaintea celuilalt.

Acasă am deschis capacul cutiei, mi-am luat o linguriţă şi am format numărul Melissei. A-nceput să sune; zgomotul acela ca un tors plin de satisfacţie. După care i-am auzit respiraţia.

Alo? a zis.

Ai un minut? Sau am nimerit prost?

A râs sau cel puţin aşa am avut impresia, judecând după sunetele pe care le scotea.

Vrei să spui în general sau acum? În general ai nimerit prost, însă acum pot vorbi.

De ce i-ai trimis povestirea mea lui Bobbi?

Frances, nu ştiu. Tu de ce l-ai futut pe bărbată-miu?

Asta ar trebui să mă şocheze? i-am spus. În regulă, eşti o persoană care şochează şi foloseşte un limbaj obscen.

Acum, c-am stabilit asta, zi-mi de ce i-ai dat povestirea mea lui Bobbi?

A tăcut. Am răzuit glazura de pe prăjitură şi apoi am lins cupa linguriţei. Avea un gust dulceag-anost.

Te-apucă aşa, nişte pusee de agresivitate, nu? mi-a spus ea. Ca atunci, cu Valerie. Te simţi ameninţată de alte femei?

Te-am întrebat ceva; dacă nu vrei să răspunzi, închide telefonul.

Ce anume îţi dă dreptul să-mi ceri explicaţii pentru faptele mele?

Ai făcut-o din ură, i-am spus. Aşa-i?

A oftat. Nici măcar nu ştiu ce-ar putea să-nsemne asta, a zis. Am scobit cu linguriţa în prăjitură, până am ajuns la partea cu blat şi am băgat în gură o ditamai bucata.

Nu mi-ai arătat nimic decât un mare dispreţ, a continuat ea. Şi nu mă refer la partea cu Nick. De prima dată când ai intrat în casa noastră, te-ai uitat în jur şi ţi-ai zis: iată un cămin burghez şi jenant, pe care am de gând să-l distrug. Şi nu oricum, ţi-a făcut o megaplăcere să-l distrugi. Acum mă trezesc că stau în propria-mi casă de căcat şi mă-ntreb: canapeaua asta o fi nasoală? Oare e kitsch să bei vin? Şi alte chestii care înainte îmi plăceau mă fac acum să mă simt de toată jena. Faptul că am un soţ, în loc să mă fut cu soţu' alteia. Faptul că am semnat un contract editorial cu temă impusă, în loc să scriu povestioare josnice despre

prietenii mei și să le vând unor reviste de prestigiu. Adică, ai venit la mine-n casă cu piercingul ăla de căcat din nas și ce ți-ai zis tu: mamă, ce-o să mă mai bucur când am să eviscerez tot aranjamentu' ăsta. Gagica e așa de băgată-n sistem!

Am înfipt lingurița în prăjitură și am lăsat-o așa. După care mi-am frecat obrajii cu mâna.

N-am piercing în nas, am spus. Bobbi are.

OK. Îmi cer mii de scuze.

Nu mi-am dat seama că mă crezi atât de subversivă. Adevărul e că niciodată nu ți-am disprețuit casa. Mi-aș fi dorit să am una exact la fel. Mi-am dorit ca viața ta să fie viața mea. Poate c-am făcut niște căcaturi ca să iau de la tine, dar tu ești bogată, iar eu săracă. N-am vrut să-ți distrug existența, am vrut să ți-o fur.

A emis un sunet sforăitor, dar nu cred că respingea total ceea ce-i spusesem. Era mai degrabă o reacție contrafăcută, nu una autentică.

Deci, te-ai culcat cu bărbată-miu pentru că-ți plac, a zis.

Nu, n-am spus că-mi placi.

Bun. Nici tu nu-mi placi mie. Dar tu te-ai comportat de tot rahatu'.

Am tăcut amândouă. Parcă ne întrecuserăm pe scări în fugă, iar acum rămăseserăm fără suflu și ne gândeam cât de ridicolă e faza.

Regret, am spus. Regret c-am fost de rahat. Ar fi trebuit să mă străduiesc mai tare, ca să reușesc să fiu prietena ta. Scuze.

Ce?

Îmi cer scuze, Melissa. Îmi cer scuze pentru convorbirea asta agresivă, e o prostie. Nu prea știu ce-i cu mine în perioada asta. Poate că trec printr-o pasă grea. Scuze că te-am sunat. Și, știi ceva, scuze pentru tot.

Iisuse Cristoase! a făcut. Ce se-ntâmplă, nu ți-e bine?

Ba da. Însă am senzația că nu sunt omul care ar trebui să fiu. Nu știu ce tot vorbesc. Mi-ar fi plăcut să te cunosc mai bine și să mă fi comportat mai frumos și vreau să-mi cer scuze pentru toate astea. Acum o să-nchid.

Am închis înainte ca ea să mai apuce să zică ceva. Mi-am terminat prăjitura, pe care am înfulecat-o lacom, apoi m-am șters la gură, am deschis laptopul și am scris un e-mail.

Dragă Bobbi,

În seara asta am leșinat într-o biserică; dacă vedeai faza, sigur ai fi râs. Îmi pare rău că povestirea mea te-a lezat. Presupun că motivul a fost acela că m-am destăinuit altora, și nu ție. Sper ca asta să fie cauza. Am sunat-o azi pe Melissa, s-o-ntreb de ce ți-a dat-o. Mi-a trebuit ceva până să realizez că ceea ce întrebam de fapt era: de ce am scris-o? A fost o convorbire foarte penibilă și denaturantă. Poate că o văd pe Melissa ca fiind maică-mea. Adevărul este că te iubesc și că te-am iubit întotdeauna. Platonic? Nu mă opun atunci când mă săruți. Ideea ca noi să facem dragoste din nou mi s-a părut mereu captivantă. Când

mi-ai dat papucii, am simțit că m-ai învins la jocul pe care-l jucam împreună și am vrut să te întorci și să-mi iau revanșa. Acuma cred că vreau doar să mă culc cu tine, fără nicio metaforă. Ceea ce nu înseamnă că n-am și alte dorințe. De pildă, chiar acuma mănânc o prăjitură de ciocolată, direct din cutie. În capitalism, dacă iubești pe cineva, trebuie să iubești pe toată lumea. Asta e o teorie sau e teologie pură? Când citesc din Biblie, mi te închipui pe tine în rolul lui Iisus, așa că leșinatul în biserică poate chiar a fost o metaforă. Nu încerc să fac pe deșteapta. Nu îmi vine să-ți cer iertare pentru c-am scris povestea aia ori pentru c-am acceptat banii. Îmi vine s-o fac pentru că te-am șocat, când puteam foarte bine să-ți fi spus dinainte. Pentru mine nu ești doar o inspirație la scris. Dacă m-am purtat vreodată astfel, iartă-mă. În seara când ai vorbit despre monogamie, ți-am adorat felul în care gândești. Nu m-am prins ce încercai să-mi transmiți. Probabil sunt mai proastă decât am crezut și tu, și eu. Când ne strângeam toți patru, mă gândeam mereu la posibile combinații de cuplu și mă simțeam amenințată, căci toate cuplurile posibile care mă excludeau pe mine erau cu mult mai interesante decât alea care mă includeau.Tu cu Nick, tu cu Melissa, până și Nick cu Melissa, în felul lor. Însă am înțeles o treabă, și anume că nimic nu se rezumă doar la doi sau la trei oameni. Relația mea cu tine rezultă și din relația ta cu Melissa, cu Nick; din relația ta cu tine când erai mică etc. etc. Mi-am dorit să am chestii, deoarece am considerat că eu exist. Acuma o să-mi scrii și o să-mi explici ce-a vrut să spună Lacan cu asta. Sau, poate că n-o să-mi răspunzi deloc. Chiar am leșinat azi, în caz că ți s-ar părea doar o figură

de stil. E real și încă mai tremur. Crezi că e posibil să găsim un model alternativ prin care să continuăm să ne iubim? Nu sunt beată. Te rog, răspunde-mi. Te iubesc.

Frances.

La un moment dat s-a isprăvit și prăjitura de ciocolată. M-am uitat în cutie și am observat câteva firimituri și urme de glazură întinse pe marginea hârtiei, pe care uitasem s-o scot. M-am ridicat de la masă, am pus ibricul pe aragaz și am turnat două linguriţe de cafea măcinată în cafetiera tip presă franţuzească. Am înghiţit nişte analgezice, am băut cafeaua, m-am uitat la un film din categoria crimă-mister pe Netflix. Liniștea se pogorâse asupra mea și m-am gândit că poate e mâna Domnului. Acum, Dumnezeu se afla în tot ce exista material, prin intermediul unei practici culturale împărtășite la scară atât de largă, încât dobândea realitate materială, la fel ca limba sau genul sexual.

La unșpe și zece, în seara aia, am auzit o cheie răsucindu-se în ușă. M-am dus în hol și am văzut-o cum își trăgea fermoarul de la impermeabil, același impermeabil pe care-l luase și-n Franţa, și cum se prelingeau șiroaie de apă pe scândurile pardoselii, cu un sunet de darabană. Ni s-au intersectat privirile.

Ciudat e-mail, a spus Bobbi. Da' și eu te iubesc.

30

Pentru prima dată am vorbit de despărțirea noastră. Parcă aș fi deschis o anumită ușă; o ușă care s-a aflat dintotdeauna în propria casă, o ușă pe lângă care treceam în fiecare zi, dar încercam să nu-i dau atenție. Bobbi mi-a spus c-am făcut-o să sufere cumplit. Stăteam amândouă la mine-n pat; Bobbi se sprijinea de tăblie, cu o pernă la spate, iar eu ședeam la capătul patului, turcește. Mi-a zis că o tratasem de sus în timp ce ne certam, de parcă ar fi fost oligofrenă. I-am transmis ce-mi comunicase Melissa, respectiv că m-am purtat de tot rahatul. La care Bobbi a râs. Păi, dacă nici Melissa nu știe cum vine asta, a spus. Când a fost ea vreodată cumsecade cu cineva?

Poate că nu rimează cu cumsecădenia, i-am zis.

Evident că totul se rezumă la putere, a consimțit Bobbi. Numai că e mai greu să te prinzi care e ăla puternic, așa că ne bazăm pe un înlocuitor, respectiv pe „cumsecădenie". Știi, asta e o temă în discursurile publice. În final, ajungem la întrebări de genul: Israelul e mai „cumsecade" decât Palestina? Înțelegi cum vine.

Da.

În mod evident, Jerry e mai „cumsecade" decât Eleanor.

Da, am spus.

Îi făcusem o cană de ceai, pe care o pusese în poală, între coapse. Își încălzea mâinile ținând-o de ambele părți, în timp ce stăteam de vorbă.

Apropo, nu te condamn c-ai scris despre mine ca să faci bani, a precizat ea. Mi se pare chiar distractiv, câtă vreme știu din capul locului care e treaba.

Ai dreptate. Puteam să-ți spun, și nu ți-am spus. Dar, la un anumit nivel, încă te percep ca fiind persoana care mi-a rupt inima și m-a lăsat incapabilă de a avea relații normale.

Îți subestimezi puterea, ca să nu trebuiască să te învinovățești când te porți de rahat cu alții. Te autoiluzionezi. Păi, da, Bobbi e bogată, Nick e bărbat, eu nu am cum să-i rănesc p-ăștia. La o adică, ei mă pot răni pe mine, eu nu fac decât să mă apăr.

Am ridicat din umeri. Nu știam ce să spun. A dus cana cu ceai la gură și a sorbit din ea, apoi a pus-o la loc, între coapse.

N-ar strica să mergi la un psiholog, a făcut.

Așa crezi?

Te lupți cu toate chestiile astea. S-ar putea să-ți facă bine. Nu prea e normal să te trezești că leșini în biserică.

N-am vrut să-i explic că leşinul nu fusese ceva psihogen. În fine, ce rost avea? Dacă zici tu, am spus.

Eu zic c-ar putea să te termine treaba asta, a răspuns. Să recunoşti c-ai avut nevoie de ajutor de la un psiholog profesionist dezinhibat. Posibil simpatizant laburist. Dar poate c-o să fie în sensul bun.

Adevăr grăiesc ţie, până mă voi naşte iar.

Aşa să fie. Nu vin s-aduc o pace blândă, ci sabia.

După asta, Bobbi a-nceput să mă conducă pe jos de la facultate la sandvici-shop. I-am făcut cunoştinţă cu Linda, aşa că ele pălăvrăgeau vrute şi nevrute, în timp ce eu îmi puneam şorţul de serviciu. Linda avea un fiu în Armata Irlandeză, aşa-i zisese lui Bobbi. Când ajungeam seara acasă, luam cina împreună. Îşi mutase o parte din haine la mine-n cameră, nişte tricouri şi lenjerie curată. În pat, ne încolăceam una în jurul celeilalte, de parcă eram origami. Se poate întâmpla să nu te ia somnul de atâta recunoştinţă.

Marianne a văzut într-o zi la facultate că ne ţinem de mână şi ne-a spus: v-aţi împăcat! Amândouă am făcut un gest evaziv. Aveam o relaţie şi totuşi nu aveam o relaţie. Tot ce făceam era spontan, iar dacă din exterior se vedea c-am fi un cuplu, pentru noi nu era decât o coincidenţă interesantă. Scosesem chiar şi o poantă, care n-avea niciun sens pentru cei din afară şi nici măcar pentru noi: ce *înseamnă* un prieten? ziceam noi pe un ton glumeţ. Ce *înseamnă* o discuţie?

Lui Bobbi îi plăcea să se trezească înaintea mea, ca să folosească toată apa caldă, la fel cum făcea și când dormea în camera cealaltă. După care se ducea la bucătărie, se așeza la masă cu părul șiroind și dădea gata un ibric întreg de cafea. Câteodată, scoteam un prosop din dulapul cu încălzitor și i-l puneam pe cap, dar ea nu mă băga în seamă, ci își vedea mai departe de lectura online despre locuințele sociale. Cojea portocalele și abandona cojile moi și cu miros dulce unde se nimerea, ca să se usuce și să se încrețească prin casă; pe masă ori pe brațul canapelei. Serile ieșeam la plimbare sub umbrelă în parcul Phoenix, braț la braț, apoi ne opream să fumăm o țigară lângă monumentul Wellington.

În pat, discutam ore-n șir; conversații care părăseau zona observațiilor și evoluau în spirală către teorii abstracte, mărețe, după care reveneau. Bobbi vorbea despre Ronald Reagan și despre FMI. Avea o stimă deosebită față de teoriile conspirative. O interesa natura obiectivă a lucrurilor, dar era și o persoană generoasă. Cu ea nu aveam sentimentul pe care-l aveam cu mulți oameni, și anume că, în timp ce eu vorbesc, ei se gândesc doar la ce urmează să spună. Bobbi era un excelent ascultător; un ascultător activ. Uneori, în timp ce emiteam un enunț sau altul, scotea câte un sunet brusc, de parcă intensitatea interesului ei pentru ceea ce spuneam i-ar fi ieșit pe gură. Aha! făcea ea. Sau: așa e!

Într-o seară de decembrie, am ieșit în oraș, ca să mergem la ziua lui Marianne. Toată lumea era binedispusă,

luminile de Crăciun fuseseră aprinse în oraș. Fiecare povestea ceva nostim despre Marianne; ceva ce făcuse când era somnoroasă ori beată. Bobbi s-a întrecut pe sine imitând-o, înclinând capul și privind în sus printre gene, ridicând nevinovat și teatral din umeri. Mă amuzam teribil, chiar era superhaioasă, și îi strigam: mai fă o dată! Marianne râdea cu lacrimi. Gata, zicea ea. Doamne. Bobbi și cu mine îi cumpăraserăm lui Marianne o pereche de mănuși mișto, din piele albastră; câte o mănușă fiecare. Andrew ne-a făcut zgârcite, iar Marianne i-a spus că este lipsit de imaginație. Le-a probat în fața noastră: mănușa Frances, a zis. Și mănușa Bobbi. După care le-a pus să vorbească una cu alta. Iar, și iar, și iar, a făcut ea.

Am discutat despre războiul din Siria și despre invazia din Irak. Andrew a afirmat că Bobbi nu pricepe nimic din istorie și tot ce face este să dea vina pe Occident. Toți de la masă am scos un „ăăă" sincron, de parcă eram la o emisiune TV. În următoarea polemică, Bobbi a etalat o inteligență nemiloasă, demonstrând că citise toate lucrările la care se referea Andrew, indiferent de subiect, amendându-l doar când era necesar în vederea mai amplei sale dizertații, fără ca măcar să facă vreo aluzie la faptul că mai avea un pic și urma să fie absolventă de istorie. În locul ei, ăsta ar fi fost primul argument pe care l-aș fi invocat dacă m-ar fi subestimat careva. Bobbi era altfel. Când vorbea, se uita deseori în sus, la aplicele luminoase care se zăreau prin ferestrele

îndepărtate, și dădea din mâini. Singurul lucru la care îmi puteam folosi atenția era să stau cu ochii pe ceilalți, să pândesc un semn din partea lor, fie de aprobare, fie de indignare, și să-i invit să-și spună părerea, în caz că se închideau în ei.

La vremea respectivă, Bobbi și Melissa încă țineau legătura, dar era limpede că relația lor se răcise. Bobbi elaborase niște teorii noi despre personalitatea Melissei și despre viața ei particulară, care erau sensibil mai puțin măgulitoare decât cele avansate inițial. Mă străduiam să iubesc pe toată lumea, ceea ce însemna că mă sileam să rămân liniștită.

N-ar fi trebuit să avem încredere în ei, a spus Bobbi.

Stăteam pe canapea, mâncam mâncare chinezească și ne uitam cu juma de ochi la un film cu Greta Gerwig.

Nu ne-am dat seama cât sunt de dependenți unul de altul, a continuat. Adică, tot ce-a făcut fiecare a făcut pentru celălalt. Pesemne e igienic să mai apară din când în când câte o aventură spectaculoasă în relația lor; în felu-ăsta nu se plictisesc.

Poate.

Nu spun că Nick s-a-ncurcat cu tine deliberat. Chiar îmi place Nick. Dar, în ultimă instanță, ei revin întotdeauna la relația lor nenorocită, pentru că așa procedează de-o viață. Știi ce zic? Sunt foarte furioasă pe ei. Ne-au tratat ca pe niște remedii.

Ție-ți pare rău că nu le-am distrus căsnicia, i-am spus.

A pufnit în râs, cu gura plină de tăiței. Pe ecranul televizorului, Greta Gerwig tocmai își îmbrâncea prietena în boschet, cumva în joacă.

Cine alege să se căsătorească? a făcut Bobbi. E sinistru. Ce fel de oameni au nevoie de autoritatea statului ca să-și întemeieze o relație?

Nu știu. Relația noastră pe ce se întemeiază?

Vezi! Exact asta spun. Pe nimic. Mă dau eu drept iubita ta? Nu. Dacă m-aș prezenta ca atare, ar însemna că forțez o anumită dinamică culturală prefabricată în relație, care nu ține de controlul nostru. Știi ce zic?

Am procesat chestia asta până s-a terminat filmul. După care am spus: stai așa, asta înseamnă că nu ești iubita mea? A râs. Pe bune mă-ntrebi? a făcut. Nu. Nu sunt iubita ta.

/

Philip mi-a spus că el consideră că Bobbi e iubita mea. Am ieșit la o cafea în timpul săptămânii și mi-a zis că Sunny îi oferise un job cu jumătate de normă și cu salariu în toată regula. I-am spus că nu-l invidiez, ceea ce l-a dezamăgit, deși, pe de altă parte, mă cam temeam că-i zisesem o minciună. Îmi plăcea Sunny. Îmi plăcea ideea de cărți și-mi plăcea ideea de citit. Pur și simplu nu știam de ce nu sunt în stare să mă bucur de anumite lucruri, așa cum se bucurau alții.

Nu te-ntreb dacă e iubita mea, îți comunic faptul că nu este.

Bine, dar e clar iubita ta. Adică, poți s-o numești o relație radical lesbiană sau cum vrei tu, însă în limbajul curent se cheamă că e iubita ta.

Nu. Încă o dată, nu ți-am pus o întrebare, ci am făcut o afirmație.

Philip freca un pliculeț cu zahăr pe care-l ținea cu două degete. Am discutat despre noua lui slujbă, o conversație după care m-am simțit la fel de insipidă ca un suc la pahar.

Păi, io cred că este, a spus. Vreau să zic, în sensul bun. Cred că-ți face foarte bine. Mai ales după toată porcăria cu Melissa.

Ce porcărie?

Mă rog, după toată faza aia ciudată cu sexu'. Cu soțul.

M-am uitat la el perplexă și incapabilă să articulez vreun cuvânt. Am privit cum tușul de pe pliculețul de zahăr i se ia pe mână, lăsându-i dungulițe albastre pe buricele degetelor. Într-un final, am bâlbâit de câteva ori cuvântul „eu", ceea ce Philip n-a părut să ia în seamă. Cu soțul? mi-am zis în gând. Philip, doar știi cum îl cheamă!

Care fază ciudată? am întrebat.

Nu te-ai culcat cu amândoi? Așa vorbește lumea.

Nu, nu m-am culcat. Nu c-ar fi fost ceva greșit dac-aș fi făcut-o, dar nu m-am culcat cu amândoi.

A, bine, a zis. Au circulat tot felul de ciudățenii.

Și chiar nu-nțeleg de ce-mi spui toate chestiile astea.

Philip m-a privit consternat și s-a înroșit vizibil. I-a scăpat pliculețul de zahăr din mână și a trebuit să-l prindă din zbor.

Scuză-mă, a zis. N-am vrut să te supăr.

Îmi relatezi bârfele astea pentru că te-aștepți ca eu să ce, să râd? Crezi că mă distrează faptul că oamenii spun despre mine chestii nașpa pe la spate?

Scuze, am presupus că știi.

Am inspirat adânc. Puteam să mă ridic și să plec, dar nu știam încotro să mă duc. Nu-mi venea în cap niciun loc unde mi-ar fi plăcut să merg. Oricum, m-am ridicat și mi-am luat haina de pe spătarul scaunului. Mi-am dat seama că Philip se simțea prost, ba chiar vinovat pentru că mă jignise, însă n-aveam chef să mai stau acolo. În timp ce mă încheiam la nasturi, m-a-ntrebat cu o voce stinsă: unde te duci?

E-n regulă, i-am spus. Las-o așa. Mă duc să iau aer.

/

Lui Bobbi nu i-am povestit niciodată despre ecografie și despre consultația la medic. Dacă refuzam să recunosc că sunt bolnavă, țineam boala în afara timpului și spațiului; rămânea doar în mintea mea. Dacă aflau și alții, ea devenea reală și ar fi trebuit să trăiesc toată viața fiind o persoană bolnavă. Iar asta m-ar fi împiedicat să-mi realizez ambițiile; de pildă, să dobândesc iluminarea și să devin o gagică mișto. Am intrat pe forumuri de pe net, ca să estimez în ce fel te putea afecta o asemenea decizie.

Am dat search cu textul „nu pot spune nimănui că sunt" și Google mi-a sugerat chei de căutare: „gay" sau „gravidă".

Câteodată mă mai suna taică-miu noaptea, târziu, când eram deja în pat cu Bobbi. Mă duceam tiptil cu telefonul în baie și răspundeam. Devenea din ce în ce mai incoerent. Uneori avea impresia că-l vânează careva. Zicea: vezi tu, îmi fac gânduri; gânduri negre. Maică-mea îmi spusese că îi suna și pe frații și pe surorile lui, cu aceeași placă, numai că ce puteau face și oamenii ăia? De câte ori îl căutau acasă, nu-l găseau. De multe ori auzeam mașini pe stradă, deci clar era undeva pe-afară. Din când în când îl îngrijora siguranța mea, de asemenea. Mi-a spus să am grijă ca ei să nu mă găsească. O să am, tata, i-am zis. Nu mă vor găsi. Aici sunt în siguranță.

Mă așteptam ca durerea să lovească din nou, în orice moment, așa că, preventiv, am început să iau doza maximă de ibuprofen, zilnic. Am ascuns agenda gri, împreună cu analgezicele, în sertarul de sus al biroului și nu le scoteam de-acolo decât atunci când Bobbi era la duș ori la școală. Sertarul de sus se încărcase cu semnificația a tot ceea ce era defect la mine, prin urmare, ori de câte ori îmi picau ochii pe el, mi se făcea rău. Bobbi n-a pus niciodată întrebări. N-a pomenit niciodată despre ecografie și n-a fost curioasă să afle cine mă sună în toiul nopții. Mi-era limpede că e vina mea, dar nu știam ce să fac. Simțeam nevoia să fiu din nou un om normal.

/

În weekendul acela, mama a venit la Dublin. Am mers la cumpărături împreună, mi-a luat o rochie nouă și după aia am mâncat de prânz într-o ceainărie de pe strada Wicklow. Amândouă eram obosite. Mi-am comandat bagel cu somon și am cules cu furculița bucățile lipicioase de pește. Pusesem sub masă punga de hârtie în care se afla rochia și o tot loveam cu piciorul, din greșeală. Eu sugerasem să mergem la ceainăria aia, iar maică-mea acceptase din politețe, dar acum vedeam că sandviciurile sunt nesimțit de scumpe și că se servesc cu o salată alături, de care nu se atinge nimeni. Ceaiul pe care l-a comandat a sosit într-o ceașcă din porțelan în culori țipătoare, pusă pe o farfurioară, iar maică-mea a zâmbit cu entuziasm. Îți place aici? m-a întrebat.

E OK, am spus eu, gândindu-mă cât urăsc locu-ăla.

M-am văzut ieri cu taică-tu.

Am înfipt furculița într-o bucată de somon și am băgat-o-n gură. Avea gust de sare și lămâie. Am înghițit, mi-am tamponat buzele cu un șervețel și am zis: aha.

Nu e bine, mi-a comunicat ea. Se vede cu ochiul liber.

Când a fost el bine?

Am încercat să stau de vorbă cu el.

Am studiat-o cu atenție. Se uita pierdută în farfurie sau poate că doar afișa o expresie pierdută, ca să mascheze altceva.

Trebuie să-nțelegi un lucru, a spus. El nu-i ca tine. Tu ești rezistentă, faci față. Pentru tatăl tău, însă, viața e foarte grea.

Am încercat să procesez aceste afirmații. Erau adevărate? Conta faptul că sunt adevărate? Am pus furculița jos.

Tu ești norocoasă, a zis. Știu că-i posibil să nu-ți dai seama de asta. N-ai decât să-l urăști toată viața, dacă asta vrei.

Nu-l urăsc.

Un ospătar a trecut pe lângă noi cărând cu atenție trei boluri cu supă. Maică-mea se uita la mine.

Îl iubesc, i-am spus.

Asta e ceva nou.

Deh, nu semăn cu tine.

La replica asta a râs și m-am simțit mai bine. S-a întins peste masă și m-a luat de mână, iar eu nu m-am opus.

31

În săptămâna care a urmat, am primit un apel. Îmi amintesc perfect unde mă aflam când a-nceput totul: eram în faţa standului cu Apariţii Noi – Ficţiune din librăria Hodges Figgis şi era ora cinci şi treisprezece. Căutam un cadou de Crăciun pentru Bobbi şi când mi-am extras telefonul din buzunarul hainei şi m-am uitat la el, am văzut ce scria: Nick. Gâtul şi umerii mi-au înţepenit brusc şi am avut impresia că toată lumea observă treaba asta. Am glisat cu degetul pe ecran, am dus telefonul la ureche şi am răspuns încet: alo?

La celălalt capăt, l-am auzit pe Nick: salut. Auzi, n-au ardei roşii, dacă iau galbeni e OK?

Vocea lui parcă mă lovise îndărătul genunchilor şi apoi urcase în tot corpul, ca un val de căldură, deci era clar că mă înroşesc.

Vai de mine, am zis. Cred c-ai greşit număru'.

Preţ de o clipă s-a lăsat tăcerea. Nu închide, mă rugam în gând. Nu închide. M-am deplasat de-a lungul rafturilor cu Apariţii Noi – Ficţiune, trecându-mi degetul peste cotoarele cărţilor, ca şi cum aş fi căutat ceva.

Doamne, Dumnezeule, l-am auzit şoptind. Frances, tu eşti?

Da. Eu sunt.

A scos un sunet pe care iniţial l-am apreciat greşit ca fiind un râset, ca după aceea să realizez că, de fapt, îşi dresese vocea. Am început să râd şi am luat telefonul de la ureche, ca nu cumva să presupună că plâng. Când a vorbit din nou, şi-a măsurat cuvintele şi părea sincer derutat.

Nu-mi dau seama ce-am făcut, a zis. Pur şi simplu te-am sunat din greşeală?!

Da. Şi m-ai întrebat ceva despre ardei.

Doamne. Scuză-mă. Nu-mi imaginez cum am făcut de-am format la tine. Absolut neintenţionat, iartă-mă.

M-am deplasat lângă expoziţia de la intrare, unde se aflau cărţi nou apărute, din varii domenii. Am luat de pe raft un roman SF şi m-am făcut că citesc ce scrie pe coperta a IV-a.

Voiai să suni la Melissa? am spus.

Da. Asta-ncercam să fac.

E-n regulă. Presupun că eşti în supermarket.

L-a umflat râsul pe bune, de tot absurdul situaţiei. Am pus exemplarul SF la locul lui şi am deschis un roman istoric de dragoste. Cuvintele se înşiruiau placide pe hârtie, mă uitam la ele fără să le citesc.

Da, sunt în supermarket.

Eu sunt în librărie.

A, da? Faci cumpărături de Crăciun?

Da, am spus. Caut ceva pentru Bobbi.

El a scos un sunet gen „hm", care nu exprima neapărat amuzament, ci mai degrabă o stare de plăcere și bucurie. Am abandonat cartea. Să nu închizi, îmi ziceam în gând.

Au reeditat de curând un roman al lui Chris Kraus, a spus. S-ar putea să-ți placă, am citit o recenzie. Deși, stai așa, că nu mi-ai cerut părerea.

Părerea ta e bine-venită, Nick. Ai o voce minunată.

N-a mai zis nimic. Am ieșit din librărie cu telefonul lipit de față, simțindu-i ecranul fierbinte și un pic unsuros. Afară era frig. Aveam pe mine o haină din blană artificială.

Am mers prea departe cu micul joc de replici? l-am întrebat.

A, nu, scuze. Încercam să-ți răspund ceva pe măsură, da' tot ce-mi vine-n cap mi se pare...

Nesincer?

Prea sincer, a zis. Și slăbuț. Mă gândeam cum să-mi lingușesc fosta iubită, așa, pe ocolite.

Ne-am hlizit amândoi. Detensionarea prin râs a fost foarte simpatică și mi-a risipit teama că va închide telefonul, cel puțin pentru moment. Prin balta de lângă mine a trecut în viteză un autobuz și m-a împroșcat

cu noroi pe picioare. O luasem pe jos de la şcoală spre parcul St. Stephen's Green.

Nu te-ai priceput niciodată la complimente, i-am spus.

Da, ştiu. Un lucru pe care-l regret.

Uneori, la beţie, erai agreabil.

Îhî, a făcut. Ce vrei să spui, că eram agreabil doar la beţie?

De data asta am râs numai eu. Parcă venea o energie radioactivă din telefon, care mă determina să merg cu pas iute şi să râd din senin.

Erai agreabil tot timpul, am zis. Nu la asta mă referam.

Ţi-e milă de mine, nu?

Nick, noi nu ne-am mai auzit de-o lună, iar acum stăm de vorbă doar pentru că m-ai confundat cu nevastă-ta. Nu mi-e milă de tine.

Păi, mi-am impus cu stricteţe să nu te mai caut, a zis.

Am tăcut amândoi, dar niciunul n-a întrerupt convorbirea.

Tot în supermarket eşti?

Da, tu unde eşti? Ai ieşit.

Merg pe stradă.

Toate barurile şi restaurantele puseseră în geam brazi de Crăciun în miniatură şi ornamente artificiale care

imitau crenguțele de ilex. Pe lângă mine a trecut o femeie cu un copilaș blond de mână, care se plângea că îi e frig.

Am așteptat să mă suni, i-am spus.

Frances, tu mi-ai spus că nu mai vrei să știi de mine. Doar nu era să m-apuc să te hărțuiesc.

M-am oprit la întâmplare în fața unui magazin cu băuturi și m-am uitat la sticlele de Cointreau și Disaronno expuse în vitrină ca niște bijuterii.

Ce mai face Melissa?

E bine. E stresată cu tot felul de termene. Vezi, d-asta am și sunat, să fiu sigur că nu mă ceartă fiindc-am greșit legumele.

Înțeleg că verdețurile joacă un rol important în gestionarea stresului.

Așa am zis și eu. Ce face Bobbi?

Am plecat din dreptul magazinului și mi-am continuat drumul pe trotuar. Mâna cu care țineam telefonul îmi înghețase, dar la ureche mi-era cald.

Bobbi face bine, am răspuns.

Am auzit că sunteți din nou împreună.

Păi, nu e iubita mea, propriu-zis. Ne-o tragem, e drept, dar cred că ăsta reprezintă un mod prin care testezi limitele într-o prietenie. De fapt, n-aș putea să zic care-i faza cu noi. Dar se pare că merge bine.

Aveți o abordare foarte anarhistă.

Mersi, o să se bucure s-audă.

Am așteptat la semafor să traversez spre St. Stephen's Green. Farurile mașinilor se succedau, iar în celălalt capăt al lui Grafton Street, niște cântăreți ambulanți interpretau „Fairytale of New York". O reclamă luminoasă galbenă afișa textul DE CRĂCIUN... ÎNCEARCĂ ADEVĂRATUL LUX.

Pot să-ți cer sfatul în legătură c-o chestie? am întrebat.

Da, sigur. Presupun că n-am dat dovadă de cine știe ce discernământ în luarea propriilor decizii, dar dacă tu crezi că am cum să te ajut, putem încerca.

Vezi tu, am un secret față de Bobbi și nu știu cum să fac să-i spun. Nu sunt timidă și n-are nimic de-a face cu tine.

Nu te-am suspectat niciodată c-ai fi timidă, a zis. Mai departe.

L-am rugat s-aștepte un pic, ca să traversez. Se întunecase deja și totul părea că se concentrează în jurul punctelor luminoase: vitrinele magazinelor, fețele trecătorilor, îmbujorate de frig, șirul de taxiuri așteptând lângă bordură. Am auzit zgomot de hățuri și copite peste drum. Am intrat în parc pe o poartă laterală. Sunetele din trafic se estompau, de parcă ramurile desfrunzite le-ar fi capturat și le-ar fi dizolvat în aer. Aburul pe care îl expiram se așternea dinaintea mea, ca o traiectorie albicioasă.

Mai ții minte că luna trecută am fost la spital, pentru consultație? am spus. Și că ți-am zis că totul e-n regulă?

Nick n-a scos o vorbă. Apoi a întrebat: sunt încă în magazin. Nu vrei să mă întorc la mașină și să discutăm în liniște? Aici e gălăgie, ajung în zece secunde. Desigur, am spus. În urechea stângă auzeam sunetul alb, liniștitor al apei, pași care se apropiau și se depărtau, iar în cea dreaptă auzeam vocea din casele automate de marcat pe lângă care trecea Nick în supermarket. Apoi ușile automate, apoi parcarea. Am auzit piuitul mașinii deschise cu telecomanda, după care l-am auzit suindu-se și închizând portiera. Respirația lui se distingea mai puternic în liniște.

Spune acum, a zis.

E, se pare că am o boală care face celulele uterine să se dezvolte în alte părți din corp. Endometrioză, așa se cheamă; probabil că tu știai de ea, eu nu. Nu e letală, sau ceva, atâta doar că e incurabilă, deci vorbim de o durere cronică. Leșin destul de des, ceea ce e cam stresant. Și probabil că nu pot să am copii. Adică, nu se știe dacă o să pot sau nu. Presupun că e o prostie să mă oftic din cauza asta, câtă vreme nici ei nu știu exact.

Am trecut pe lângă un stâlp de iluminat care mi-a alungit umbra, ca într-o vrajă, până când contururile corpului mi s-au estompat, devenind nimic.

Nu e o prostie să te oftici din cauza asta, a spus.

Nu e?

Nu.

Ultima dată când ne-am văzut, i-am zis. Când ne-am culcat împreună și mi-ai cerut să ne oprim, am crezut că, mă-nțelegi. Că nu-ți mai place cu mine. Că parcă ai simțit că e ceva în neregulă. Ceea ce-i o demență, pentru că am avut mereu boala asta. Numai că atunci ne-o trăgeam pentru prima dată după ce tu începuseși să te culci iar cu Melissa și poate că m-am simțit vulnerabilă, nu știu.

Îl auzeam cum respiră în telefon. N-aveam nevoie să spună nimic, să-mi explice sentimentele lui. M-am oprit în dreptul unei băncuțe jilave, aflată lângă un bust din bronz, și m-am așezat pe ea.

Și nu i-ai spus lui Bobbi despre diagnostic, a zis.

N-am spus nimănui. Doar ție. Am impresia că dacă spun cuiva, mă va trata ca pe un om bolnav.

Pe lângă mine a trecut un bărbat care plimba un terrier de Yorkshire, iar câinele m-a văzut și a-nceput să tragă în lesă, ca să se apropie. Avea o hăinuță matlasată. Bărbatul mi-a aruncat un zâmbet scurt, de scuză, și au trecut mai departe. Nick tăcea în continuare.

Deci, ce părere ai? am întrebat.

Legat de Bobbi? Cred c-ar fi bine să-i spui. Oricum nu poți controla ceea ce gândește despre tine. Vezi tu, fie că ești sănătoasă, fie că ești bolnavă, asta nu ai cum s-o faci. Iar acum, pur și simplu o minți ca să-ți conservi iluzia controlului și cred că nu merită. Să știi că nu consider sfatul meu ca fiind cine știe ce.

E un sfat bun.

Frigul îmi intrase-n oase, pătrunzând din banca înghețat prin hainele de lână. Nu m-am ridicat; am rămas acolo. Nick și-a exprimat imensa părere de rău pentru faptul că eram bolnavă, iar eu l-am ascultat și i-am mulțumit. Mi-a pus vreo două întrebări despre tratarea simptomelor și despre șansa ameliorării lor în timp. Cunoștea pe cineva cu aceeași afecțiune, soția vărului său, și mi-a spus că ei aveau copii, dacă asta conta în vreun fel. I-am răspuns că inseminarea in vitro mă sperie, și el a adăugat: da, nu cred că ei au recurs la procedura asta. Însă am impresia că acum procesul e mai puțin invaziv. Știu sigur că medicina a evoluat în privința asta. I-am spus că habar nu am.

Și-a dres glasul. Știi, când ne-am văzut ultima dată, am vrut să ne oprim pentru că aveam impresia că-ți fac rău, a zis. Asta-i tot.

Bine, am spus. Mersi că mi-ai zis. Nu-mi făceai rău.

Pauză.

Nici n-ai idee cât m-a costat efortul să nu te sun, a rostit în cele din urmă.

Am crezut c-ai și uitat că mă cunoști.

Numai ideea c-aș putea uita ceva legat de tine mi se pare cumplită.

Am zâmbit. I-am spus: chiar așa? Deja îmi înghețaseră și picioarele.

Acum unde ești? m-a-ntrebat. Nu mai mergi pe stradă, că e liniște.

Sunt în parc, în Stephen's Green.

Pe bune? Şi eu sunt în oraş. Cam la zece minute de tine. Nu vin să te văd sau ceva, stai liniştită. Atât doar că-i ciudat să te ştiu aşa aproape.

Mi l-am imaginat stând în maşină, zâmbind la telefon, arătând periculos de bine. Mi-am vârât mâna liberă în haină, ca s-o-ncălzesc.

Când eram în Franţa, i-am zis, mai ţii minte că într-o zi făceam baie-n mare şi ţi-am cerut să-mi spui că mă doreşti, iar tu m-ai împroşcat cu apă şi mi-ai zis să dispar?

Îl simţeam cum surâde în timp ce răspunde. Dacă mă iau după tine, aş zice că-s vreun ticălos, a făcut. Pur şi simplu glumeam; nu ţi-am zis pe bune să dispari.

Da' nici n-ai fost în stare să-mi zici că mă doreşti, i-am replicat.

Păi, toţi ceilalţi comentau chestia asta. Mi s-a părut un pic gratuit.

Trebuia să-mi fi dat seama că n-o să ţină, relaţia noastră.

Păi, n-am ştiut asta de la bun început? a spus.

O clipă am tăcut. După care i-am zis: eu, una, n-am ştiut.

Bun, ce-nseamnă ca o relaţie „să ţină"? a spus. Era clar că n-o să fie niciodată ceva convenţional.

M-am ridicat de pe bancă. Era prea frig să rezişti nemişcat. Simţeam nevoia să mă-ncălzesc. Luminate de jos, ramurile goale se întindeau până la cer.

Nici nu m-am așteptat să fie, i-am zis.

Vezi tu, deși afirmi chestia asta, e clar că nu poți să te-mpaci cu gândul că iubesc altă femeie. E-n regulă, asta nu-nseamnă că ești rea.

Și eu iubesc altă femeie.

Da, știu, a zis. Dar nu suporți ca eu s-o fac.

Nu m-ar fi deranjat, dacă...

Am încercat să formulez ideea mai departe, fără să spun: dacă eram altfel, dacă eram genul de om care-mi doresc să fiu. Însă am renunțat și am lăsat să se aștearnă tăcerea. Mi-era frig.

Nu pot să cred că vorbesc cu tine la telefon și-mi spui c-ai așteptat să te sun, a zis calm. N-ai idee cât mă sfâșie s-aud așa ceva.

Da' eu cam cum crezi că mă simt? Nici măcar n-ai vrut să vorbești cu mine, credeai că o suni pe Melissa.

Evident c-am vrut să vorbesc cu tine. De cât timp stăm la telefon?

M-am dus la poarta prin care intrasem în parc; era încuiată. Începuseră să mă înțepe ochii de la aerul rece. Dincolo de grilaj, oamenii stăteau la coadă în stația lui 145. M-am îndreptat spre poarta principală, de unde se vedeau luminile centrului comercial. Mi-am adus aminte de Nick și Melissa, cum cântau ei doi „Iubito, este frig afară", în bucătăria lor călduroasă, înconjurați de prietenii lor.

N-avea cum să funcționeze, i-am spus. Ai zis și tu.

Păi, acum ar putea să funcționeze? Dacă vin și te iau și dăm o tură cu mașina și-ți spun că-mi pare rău că nu te-am sunat, c-am fost un tâmpit, ar putea funcționa chestia asta?

Dacă doi oameni se simt fericiți împreună, atunci înseamnă că funcționează.

Fericit se simte și un om străin, dacă-i zâmbești pe stradă, a răspuns. Aici discutăm despre ceva mult mai complicat.

Pe măsură ce mă apropiam de poarta principală, auzeam sunet de clopoței. Zgomotul traficului se deschidea iar, ca o lumină care crește.

E musai să fie complicat? am zis.

Da, așa cred.

Sunt într-o relație cu Bobbi și e important pentru mine.

Mie-mi spui. Sunt însurat.

O să fie mereu aceeași varză, corect?

Dar o să-ți fac mai multe complimente de data asta.

Am ajuns în dreptul porții. Voiam să-i povestesc despre faza din biserică. Numai că asta era altă discuție. Așteptam de la el anumite lucruri care apoi ar fi complicat totul.

Cam ce fel de complimente? am zis.

Am ceva în cap; nu e propriu-zis un compliment, da' cred c-o să-ți placă.

Bine, bagă.

Mai ții mine când ne-am sărutat pentru prima oară?

La petrecere. Și ți-am spus că nu mi se pare chicineta cel mai potrivit loc pentru așa ceva, după care am ieșit amândoi. Știi că m-am dus sus, la mine în cameră, și te-am așteptat acolo, nu? Câteva ore bune. Iar la început, am fost sigur c-o să urci și tu. Cred că-n viața mea nu m-am chinuit mai tare ca atunci, însă era un soi de extaz în tot chinu-ăla, care-mi plăcea, de fapt. Pentru că, și dacă ai fi venit sus, ce urma? Casa era plină de invitați, clar că n-avea cum să se-ntâmple ceva. Numai că, de fiecare dată când îmi propuneam să cobor, mă gândeam că poate-o să te aud cum urci scările și efectiv nu puteam să ies, la modul fizic, adică. În tot cazul, așa cum m-am simțit atunci, știind c-ai putea s-apari și treaba asta paralizându-mă total, cam așa mă simt și acum, stând cu tine la telefon. Dacă-ți spun unde am parcat, nu cred că mai plec de aici; cred c-o să rămân pe loc, sperând că poate te răzgândești și vii. Vezi tu, încă simt impulsul de a fi la dispoziția ta. O să vezi că n-am cumpărat nimic din supermarket.

Am închis ochii. Oamenii și lucrurile treceau pe lângă mine, ocupând diverse poziții în ierarhii obscure, făcând parte din sisteme despre care nu știam nimic și nici n-aveam să știu vreodată. O rețea complexă de scopuri și concepte. Prin anumite chestii trebuie pur și simplu să treci ca să le-nțelegi. Nu poți să ai o atitudine analitică la nesfârșit.

Vino să mă iei, am spus.

Mulțumiri

În această carte am relatat o bună parte din discuțiile purtate cu prietenii mei reali, mai ales cu Kate Oliver și Aoife Comey; aș dori să le mulțumesc foarte mult. De asemenea, le mulțumesc celor care au citit primele drafturi: Michael Barton, Michael Nolan, Katie Rooney, Nicole Flattery și, mai ales, John Patrick McHugh, al cărui feedback extraordinar a contribuit masiv la dezvoltarea romanului.

Mulțumiri speciale lui Thomas Morris, pentru sprijinul timpuriu și neabătut pe care mi l-a arătat și pentru toți anii de prețioasă prietenie. Tom, îți mulțumesc din inimă.

Le sunt recunoscătoare lui Chris Rooke, în al cărui apartament am scris o mare parte din cartea aceasta, și lui Joseph și Gisele Farrell, a căror ospitalitate mi-a permis să lucrez la anumite părți din roman, locuind în Bretania.

De asemenea, îi mulțumesc Consiliului Artistic Irlandez pentru suportul financiar acordat realizării acestui proiect.

Multe mulțumiri agentei mele, Tracy Bohan, și redactoarei mele de carte, Mitzi Angel; cunoștințele și ajutorul lor au fost într-adevăr neprețuite. Le mulțumesc întregii echipe de la Editura Faber, care a avut atât de multă grijă de mine, și lui Alexis Washam de la Hogarth.

Ca întotdeauna, imensă recunoștință părinților mei.

Mai presus de toate, în fiecare moment al scrierii și redactării acestui roman, m-am bazat pe John Prasifka pentru îndrumare, sprijin și sfaturi. Fără el, n-ar fi existat nicio carte; tot ceea ce e valoros în ea i se datorează lui.

„Bobbi și cu mine“ – așa începe Frances să povestească despre relația sa cu cea mai bună prietenă, care îi fusese pentru o vreme și iubită. Ea se vede pe sine ca pe o jumătate din întregul pe care îl constituie această relație, disecată brutal de onest și pusă în raport cu celelalte relații pe care Frances încearcă să le aibă.

SALLY ROONEY inventează și propune un nou limbaj prin care oamenii, legați unii de alții prin atașament sau iubire, să reușească să comunice și să supraviețuiască împreună. Ce se află în spatele unei discuții obișnuite cu cea mai bună prietenă, cu iubitul, cu mama sau cu tatăl alcoolic? Până unde merge un om atunci când tot ce vrea este să fugă de sine? Sally Rooney pune în personajele sale câte puțin din tot ce am putea fi oricare dintre noi.

curteaveche.ro
ISBN 978-606-44-0160-1
9 786064 401601
CURTEA VECHE